

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

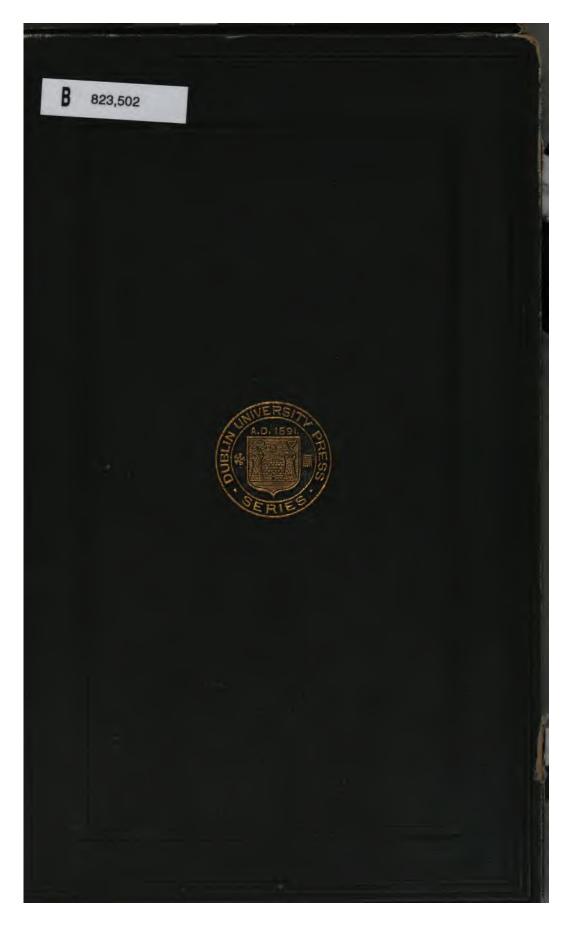
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + Keep it legal Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

•

•

.

-Morris Library,

•

•

.

•

В 375 , 42 л. 4

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

.

•

· · · ·

•

•

۰

DUBLIN UNIVERSITY PRESS SERIES.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

THE

PARMENIDES OF PLATO,

WITH

INTRODUCTION, ANALYSIS, AND NOTES,

BY

THOMAS MAGUIRE,

LL.D., D.LIT.,

FELLOW AND TUTOR, TRINITY COLLEGE, DUBLIN.

DUBLIN: HODGES, FIGGIS, & CO., GRAFTON-STREET. LONDON: LONGMANS, GREEN, & CO., PATERNOSTER-ROW. 1882. ~

DUBLIN:

PRINTED AT THE UNIVERSITY PRESS.

1 . . . .

THE following edition is intended chiefly for the Metaphysician. That reading, accordingly, has always been preferred which makes the argument more plain.

I am indebted to PROFESSOR DAVIES, of the Queen's College, Galway, for his careful revision of the proofs.

TRINITY COLLEGE, January, 1882.

` . • •

EXISTENCE is an aspect of thought. All existence is thought—thought either actual or possible. That is to say, every mode of existence, when grasped by cognition, would be found to be a mode of thought. Such is the position of the Idealist.

2. The Idealist thinks his case made out, because all such notions as Matter and Things in themselves, when examined, prove to be figments figments made up of elements so incompatible, that to affirm the one is to deny the other. So Berkeley disposes of Matter, by the bare statement that what is inactive is not causal, and *vice versa*. The Idealist rejects a monster whose sole function is to fill a gap, where there is no gap.

3. The rejection of a zero, made up of incompatibilities which cancel one another, has nothing to do with the position of Plato and Hegel, that Existence, when analysed, yields opposite moments. This brings us to the question—What is Philosophy?

4. Philosophy makes explicit to thought what is implicitly contained in thought. Berkeley showed that Sensible Qualities are modes of consciousness. Kant showed that consciousness contained a Necessary and Universal element, meaning by *necessary* what is construed to thought as not possibly otherwise than it is; and by *universal* what is thought as exceptionless. These characteristics, Necessity and Universality, Hegel extended to the object, and so to the universe. Philosophy is thus the explicitness of universal thought.

5. The other day, G. H. Lewes, while showing that Physiology could not supersede Psychology, pointed out that while Force could be translated into Feeling, Feeling could not be expressed in Force. Thus the most advanced Empiricism is idealistic.

6. It may be said that Science will in time express Feeling in terms of Force—that it will translate Psychosis into Neurosis. Granted: it is nothing to the point: Neurosis is the antecedent, and so can never be the consequent. Psychosis thought—will keep its coin of vantage.

7. According to the Idealist, thought is the only object of thought—thought is the sole instrument of thought; and the product of thought is thought.

8. The instrument of thought is thought only;

viii

that is to say, we analyse a synthesis and reconstruct a synthesis out of our analysis. We do nothing more; yet this process condemns as impossible the prevalent opinion that Psychology is Philosophy.

9. In the *Timaeus*, the Demiurge mixes various ingredients in a bowl. Everyone sees that this is Allegory. But when a Psychologist talks of the interaction of Subject and Object—of the action of the Object on the Subject, he is unconsciously allegorical.

10. The older hypothesis was that of Impulse, e.g. Locke's. Yet impulse implies weight, and weight, or gravity, is the result of the whole universe, and, so, cannot account for it. A billiard player may assume that the weight is in the ball; but a thinker ought to see that weight, or any property of a part, must be the result of the whole, and, so, cannot be prior to it. So of Force: it is another word for Movement, and cannot, therefore, originate.

11. So of Chemical Action: chemical action is only possible, because it is the result of certain conditions, and, therefore, cannot cause them. It is easy to say, let Oxygen represent the Subject, Hydrogen the Object, and Water—the result— Consciousness. But the chemist can retranslate: and the weight of the new product is that of the

old elements. Dewar has shown that old elements will form that new substance which is attended by the greatest evolution of heat. On the other hand, in the mental product the old constituents survive, and so the analogy breaks down on every point.

12. So, Psychology starts with a Subject and an Object; and by bringing the two into combination, and by feigning some reciprocal action—either mechanical or chemical—generates the Universe of Consciousness. As before, Subject and Object are results of consciousness at a certain stage, and, therefore, cannot generate it.

13. Des Cartes assumes an Ego, isolated from the rest of the Universe. It is obvious that the Ego is in contrast to the non-Ego; to evolve the non-Ego from the Ego is to offer a proof of that which the proof pre-supposes, and without which the proof would be unmeaning.

14. Locke's Essay is of value as a reply to the Psychology of Des Cartes. As a piece of philosophy, it assumes that there is a Mind on one side, and a set of Things on the other. It is mere Psychology.

15. Natural Realism is not Philosophy. Natural Realism tells us "that along with the presentation of the Object there is always a simultaneous presentation of the Subject, the two being mutually

x

related to each other."* True; but this postulates Subject and Object: that is, a Universe, and that Universe cut in two. It is mere Psychology.

16. Atomic theories cannot be Philosophy: they assume Space and Quantity; that is, from an aspect of the Universe they explain the whole.

17. Molecular theories cannot be Philosophy. To the assumptions of Atomism they add the assumption of Quality, and of Difference of Quality. Quality, like quantity and space, must be a result of the Universe. Clerk Maxwell considers that the family likeness of the molecules is an argument that they are not original.

18. Sir John Lubbock has calculated, on the authority of Loschmidt, Stoney, and Sir W. Thomson, that the molecules of gases are not more than the fifty-millionth part of an inch in diameter. It is obvious that any one of these molecules involves the whole problem of Natural Realism, and of the relation of Psychology to Philosophy. Sorby is of opinion that in a length of 1-80,000 of an inch there would probably be from 500 to 2000 molecules— 500, for instance, in albumen, and 2000 in water. The nameless fraction of an inch presents us with space and its contents as surely as the field of the

* Monck's Hamilton, p. 83, n.

seventy-five millions of worlds, of one of which our earth is but a fraction.

19. Movement in the line of Least Resistance assumes Space, and a System of Pressures. Granting that Space and Motion are Metaphysical Ultima, Philosophy asks why Space and Motion are found in combination. How did the Atom acquire its tenure of Space, and why did Space tolerate the intrusion?

20. Evolution is not Philosophy. If a thing is evolved from within, the process is more than the mere accretion with which the doctrine starts. If the thing gathers material from without, like a rolling snowball, then the process belongs to Mechanics or to Chemistry.

21. "Life," as Virchow expresses it, "is the sum of the joint action of all parts, of the higher or vital ones as of the lower or inferior. There is no one seat of life, but every truly elementary part, especially every cell, is a seat of life." Granting that this statement gives us the results of Physiology, the philosopher must ask, "What brings 'the parts' into juxtaposition? Is it merely a case of juxtaposition, or how otherwise? What is *a part*? What is *higher*? What is *lower*? What is *joint action*?" Socrates would not have had much trouble with a man who described Life as the action of vital parts.

23. Sir John Lubbock tells us that "an astonishing variety of most beautiful contrivances have been observed and described by many botanists, especially Hooker, Axel, Delpino, Hildebrand, Bennett, Fritz Müller, and above all Herman Müller and Darwin himself. The general result is, that to insects, and especially to bees, we owe the beauty of our gardens, the sweetness of our fields. To their beneficent, though unconscious action, flowers owe their scent and colour, their honey-nay, in many cases, their form. Their present shape and varied arrangements, their brilliant colours, their honey, and their sweet scent are all due to the selection In these cases the relation exercised by insects. between plants and insects is one of mutual advan-A Platonist might put it thus: "Insects tage." select flowers by selection." That is, the idea dominates the process, not vice versa. At all events, the process implies prior capacity, and therefore reserves for discussion What is Capacity, What is Relation. That is, Physical Science, as always, owes its existence to notions which its professors discard.

24. Professor Huxley, in referring to the nervous system as "that which co-ordinates and regulates Physiological units into an organic whole," uses more metaphysical terms than Virchow. That is, both use terms borrowed from thought to explain that which, according to them, is the explanation of thought. Neurosis is explained by Psychosis, while Neurosis is the only scientific explanation of Psychosis.

25. Spontaneous generation throws no light on Philosophy. Waiving the decisive objection that it would describe a process which takes place in Time, what does the doctrine amount to, if established? That a mixture of turnip-juice and cheese is, under certain conditions, an antecedent to life. The doctrine is invested with importance by the ignorant, who persist in obtruding on Science the notion Cause, which Science affects to discard.

26. The Scientist, to set aside Metaphysics, reduces Causation to Sequence. If Causation be Sequence only, Thought is not caused by Neurosis. But, in order to degrade Thought, he invests Neurosis with causal power, so that the destruction of Neurosis involves the destruction of Thought. Thought is the Whole of which Causation and Sequence in time are parts—very small parts, indeed.

27. Professor Williamson, in his opening address, gives a sketch of the theories which guided Chemis-

xiv

try fifty years ago, and of the changes wrought in them by fifty years' work. Chemical explanation has got rid of predisposing affinities. "Our present explanation" (of a certain phenomenon) "is a simple statement of the fact that under the conditions described, zinc displaces hydrogen from its sulphate." The statement is anything but simple, as it amounts to this:—zinc—one set of relations—displaces hydrogen—a second set of relations—from its sulphate—a third set of relations. A Hegelian would not ask for a more idealistic position than Professor Williamson's simple statement of the fact.

28. Physical Science is not Philosophy, for it requires antecedence and consequence only as an explicit basis. As an *explicit* basis, for the analysis of antecedence and consequence may lead to a great deal more. In fact, it led to the Idealism of Kant.

29. That Science is apparently content with antecedence and consequence is seen in Professor Burdon-Sanderson's address: "Science can hardly be said to begin until we have by experiment acquired such a knowledge of the relation between events and their antecedents, between processes and their products, that in our own sphere we are able to forecast the operations of Nature, even when they lie beyond the reach of desired observation." That is, we predict consequents, because they are caused.

30. Clifford and Lewes hold that the Uniformity of Nature ought to be expressed as the Law of the Collocations of Changes. That is, they merely postulate Simultaneity, Succession, and Fixed Order. What more could an Idealist require?

31. Herbert Spencer's Heredity may account for Necessity as a fact. It does not explain what the Idealist contends for—not merely that a notion is what it is, but that it is explicitly thought as not possibly otherwise—the Necessity of Leibnitz, Kant, and Hegel.

32. Mr. Whittaker, in the interest of Empiricism, reconciles Empiricism with Idealism: "in the final statement of Empiricism, 'relations' are just as fundamental as 'feelings.' All that afterwards becomes thought is implicit not in mere feeling, but in the primitive relations between 'feelings.'"* Feelings are capable of primitive relations, simply because both presuppose one intelligible whole the position of the Idealist.

33. Taking a portion of the Universe, in order to account for the Universe, is as idle as to suppose that a square on a chess-board is the cause of the board. There can be no fraction outside the whole, and the business of Philosophy must be analysis.

* Mind, No. 24, p. 507.

xvi

34. Taking analysis as the instrument of thought, Plato, in the *Parmenides*, analyses the Universe into $\tau \delta \ \epsilon \nu$ and $\tau \delta \lambda a \ \tau o \hat{\nu} \ \epsilon \nu \delta s$; the position of $\tau \delta \ \epsilon \nu$ explaining everything, and its negation nullifying everything.

35. Positing $\tau \partial \check{\epsilon} \nu$, the Universe, as conceived by Plato, may be best described in the words of Hegel:* "Free and infinite Form, as a Totality, involves the principle of Matter in itself"—taking Form in his sense of Complete Whole of Characteristics. Without $\tau \partial \check{\epsilon} \nu$, we may have provisionally an Empiricism like that of Hume and Mill, *Parm.* 164 b; but this, when examined, will end in Nihilism, *Parm.* 165 e.

36. The intelligible element, vindicated by Kant and elaborated by Hegel, is variously termed Ideas and Numbers. The Ideas and Numbers are substantially identical, but Idea denotes the intelligible in relation to the sensibility, while the Numbers are the movements of the pure, intelligible process.

37. Tò $\hat{\epsilon}\nu$ brings the *Parmenides* into close relation with the notices of Platonic doctrine preserved in Aristotle and his Scholiasts, as $\tau \circ \hat{\epsilon}\nu$ is the formative element in the Idea, and the spring from which the Numbers flow.

xvii

^{*} Logic, p. 204, Wallace's translation.

xviii INTRODUCTION.

.....

١

-----

39. Tò $\hat{\epsilon}\nu$ is neither Number nor Idea, although without it we should have neither Number nor Idea. Number— $\dot{a}\rho\iota\theta\mu$ òs—is, according to Greek arithmeticians, $\sigma\prime\sigma\tau\eta\mu a$ $\mu o\nu\dot{a}\delta\omega\nu$.—*Theon Smyrn*. 23. Tò $\hat{\epsilon}\nu$ is the $\dot{a}\rho\chi\dot{\eta}$ of Numerables.

40. As $\tau \delta \ \tilde{\epsilon} \nu$ has for its contre-coup $\tau \delta \ \tilde{a}\pi\epsilon\iota\rho\sigma\nu$ indefinite plasticity—the first Number is the Dyad, $a\dot{v}\tau \delta \delta \nu \dot{a}s$. That is, The One and $\tau \delta \ \tilde{a}\pi\epsilon\iota\rho\sigma\nu$, as two items, constitute the System of Two Monads— $\dot{\eta}$ $a\dot{v}\tau \delta \nu \dot{a}s$ —the Prime Dyad.—Arist. Met. B. iii. The Dyad has for its Material $\tau \delta \ \tilde{a}\pi\epsilon\iota\rho\sigma\nu$, and for its Form $\tau \delta \ \tilde{\epsilon}\nu$: al $\pi\rho\omega\tau\sigma\nu \ \gamma\epsilon\gamma\sigma\nu\nu$ ial $\delta \nu \omega$ $\mu \sigma\nu \dot{a}\delta\epsilon s$ $\dot{\omega}s \ \tilde{\epsilon}\xi \ \tilde{\nu}\lambda\eta s \ \mu\tilde{\epsilon}\nu \ \tau\eta s \ \Lambda o\rho(\sigma\tau\sigma\nu \ \Delta\nu \dot{a}\delta\sigma s, \ \epsilon\tilde{\iota}\delta\sigma\nu s \ \delta\tilde{\epsilon} \ \tau\sigma\tilde{\nu} \ \Lambda\rho\chi\iota\kappa\sigma\tilde{\nu} \ E\nu\delta s$ — $\tau\sigma\tilde{\nu} \ \Lambda \dot{\nu}\tau\sigma\epsilon\nu\delta s \ \delta\eta\lambda\sigma\nu\delta\tau\iota$ — $a\tilde{\upsilon}\tau a\iota \ \pi\epsilon\pi\sigma\iota\eta$ - $\kappa a\sigma\iota \ \tau\eta\nu \ \pi\rho\omega\tau\eta\nu \ \Delta\nu\dot{a}\delta a.$ —Syrianus ap. Schol. 818b, 46-9.

41. As the Indefinite Dyad is Majus and Minus— $\tau \partial \mu \epsilon \gamma a$ and $\tau \partial \mu \iota \kappa \rho \partial \nu$ —each moiety is a monad. These two monads, with $\tau \partial \epsilon \nu$ as unifier and equator, constitute the System of Three Monads—the Prime Triad— η autotrais: at $\partial \epsilon$ $\pi a \lambda \iota \nu$ $\delta \epsilon \upsilon \tau \epsilon \rho \omega s$ $\gamma \epsilon \gamma o \nu \upsilon \iota a \iota \tau \rho \epsilon \iota s$ $\mu o \nu a \delta \epsilon s$, $\omega s \epsilon \xi \upsilon \lambda \eta s \mu \epsilon \nu \kappa a \iota a \upsilon \tau a \iota$ τῆς ᾿Αορίστου Δυάδος, εἶδους δὲ τοῦ Αὐτοενός, πεποιήκασι τὴν Αὐτοτριάδα.—Syr. ib. 819a.

42. Lastly, the Indefinite Dyad as plastic, taking on itself the Prime Dyad as formal, constitutes the System of Four Monads—the Prime Tetrad—ή αὐτοτετράς: ἐκ τῆς Αὐτοδυάδος καὶ τῆς 'Αρχικοῦ Δυάδος ῆν 'Αόριστον καλεῖ Δυάδα, ἀπετέλουν τὴν Τετράδα· οὐ συντιθέντες αὐτὰς (sc. τὰς δυάδας) οὐδὲ κατὰ πρόσθεσιν αὖξοντες, ἀλλὰ τῆς 'Αορίστου Δυάδος διπλασιάσης τὴν Αὐτοδυάδα, καὶ οὖτως ἀποτεκούσης τὴν Τετράδα.—Syr. ib. 819b, 26-31.

43. The Archic Dyad—ἀόριστος δυάς—is no blank infinite. It is plasticity, ἀνεκλειπτός, Syr. ib. 907 a, 25. Its virtues are best given in the words of Syrianus: κινητικὴν οὖσαν ἀρχὴν πάντα τὰ εἶδη γονίμου πληροῦν δυνάμεως καὶ προάγειν εἰς ἀπογέννησιν τῶν δευτέρων καὶ τρίτων ἀύλων εἶδων.—Syr. ib. 906 b, 30-32. δευτέρων καὶ τρίτων ἀύλων εἶδων are the squares and cubes of the Prime Numbers.

44. The Archic Dyad— $do\rho\iota\sigma\tau$ os $\delta\nu$ às—is the link between Plato's Physics and Metaphysics. It is Movement both logical and mechanical. All mechanical movement, whether purely mechanical or chemical, is in reality a brief description of relation between two moments. All qualities are relations in disguise. Analysis, therefore, is the supreme organon.

45. The two components of all things, $\tau \partial \hat{\epsilon} \nu$

xix

and $\tau \delta$ $a\pi\epsilon\iota\rho\sigma\nu$, are thus Metaphysical Ultima discovered by analysis, and not agents in the mechanical, chemical, or so-called psychological sense.

46. Why did Plato use such barren terms as $\tau \delta \ \hat{\epsilon} \nu$ —The One, and $\tau \vec{a} \lambda \lambda a$ —All the rest of it? Tò $\hat{\epsilon} \nu$ is the geometrical unit, and Geometry is the medium between Sense and Intellect. Aristotle's usual term for Mathematics, as Plato viewed them, is $\tau a \ \mu \epsilon \tau a \xi \dot{\nu}$.

47. Previous to Plato, the notion The One had been so far developed :---

a. Xenophanes deduced Unity from the theological notion Moral Perfection, making Unity a predicate of Essence:

b. Parmenides, by identifying subject and object, made Unity both the logical and substantive essence of all real existence:

c. Melissus made Unity a predicate, but deduced it from infinity :

d. Zeno defended Unity by proving plurality impossible.

48. In Aristotle's hands the notion Unity became Substance, and in that shape was transmitted by the schoolmen to modern thought. It is obvious that the modern atom is a Lilliputian substance.

49. The One being positive, $\tau a \lambda \lambda a \tau o \hat{v} \epsilon v \delta s$ is thrown off as its *contre-coup*, by the process which Hegel elaborated.

50. Anti-Platonists, from Aristotle to Jowett, ask—Where are the Ideas? Would a Kantian entertain the question—Where are the Categories, and Ideas, and Forms?

51. According to Hegel, evolution is Specification: according to Haeckel, specification is Evolution. That the road up is the road down must be seen in time.

۶

and $\tau \delta \ a\pi\epsilon \iota \rho o\nu$, are thus Metaphysical Ultima discovered by analysis, and not agents in the mechanical, chemical, or so-called psychological sense.

46. Why did Plato use such barren terms as $\tau \delta \ \epsilon \nu$ —The One, and $\tau a \lambda \lambda a$ —All the rest of it? To $\epsilon \nu$ is the geometrical unit, and Geometry is the medium between Sense and Intellect. Aristotle's usual term for Mathematics, as Plato viewed them, is $\tau a \ \mu \epsilon \tau a \xi \acute{\nu}$.

47. Previous to Plato, the notion The One had been so far developed :---

a. Xenophanes deduced Unity from the theological notion Moral Perfection, making Unity a predicate of Essence:

b. Parmenides, by identifying subject and object, made Unity both the logical and substantive essence of all real existence:

c. Melissus made Unity a predicate, but deduced it from infinity :

d. Zeno defended Unity by proving plurality impossible.

48. In Aristotle's hands the notion Unity became Substance, and in that shape was transmitted by the schoolmen to modern thought. It is obvious that the modern atom is a Lilliputian substance.

49. The One being positive, $\tau a \lambda \lambda a \tau o \hat{v} \epsilon \nu \delta s$ is thrown off as its *contre-coup*, by the process which Hegel claborated.

XX

50. Anti-Platonists, from Aristotle to Jowett, ask—Where are the Ideas? Would a Kantian entertain the question—Where are the Categories, and Ideas, and Forms?

51. According to Hegel, evolution is Specification: according to Haeckel, specification is Evolution. That the road up is the road down must be seen in time.

· · · ·

· •

. .

THE PARMENIDES OF PLATO.

۰.

• • ·

.

THE PARMENIDES OF PLATO.

THE philosophical portion of the Dialogue is divided into two parts: the first extends from 127d to 135; and the second from 135 to the end, 166. The first part deals with the question of the relation of the Ideas to sensible things; the second with the relation of the head-Idea—The One—to everything else. The first part discusses generally the relation between the supersensible and the sensible; the second elaborates the relations of the paramount metaphysical entity—The One—to all its subordinates, including sensible things. The second part is thus a particular application of the first; but, as The One is the paramount entity, its relations are all-pervading.

With regard to the first portion, we are told by Mr. Jowett that Plato has anticipated the criticism of all future ages on his Ideas. Mr. Grote declares that there are no dialogues in which the Parmenidean objections to the doctrine of Ideas are elucidated or even recited. But surely all the objections which are urged in the *Parmenides* are

xxviii THE PARMENIDES OF PLATO.

Law of Contradiction, he sees at once that these Laws are something more than the facts of his own brain—something more than actual clearness or passing confusion. But, first, as human thought is dominated consciously or unconsciously by the Laws of thinking, so the Divine Thinking is dominated by the Ideas. To say that Ideas exist in the mind is much the same as saying that the Law of Gravity exists in a man's watch.

The relation of the Idea to sensible things, and of God to both, is somewhat as follows: The Idea consists of two elements, the One and the Indefinite. The Indefinite is pure Passivity. Neither of these elements is created. They are co-eternal with God. God is good. As Aristotle explains it. Goodness is the matter, and One, the form, of the highest Ens. God is also Cause, the notion which brings the One and Goodness into communion. Goodness works through Causality, according to the type set by the Idea of Good. Consequently, the Law which dominates Goodness in its Causal Energy is logically prior to that Energy. On what does the Summum Ens work? On the Indefinite, or the passive element in the Idea, the space, or rather place, of the Timaeus. The first causal act of Summum Ens imposes the Law of mere sequence on Passivity. The result is, a chaos of unpredictable sequences, a notion grasped by Milton. The second causal act of Summum Ens is to impose on Chaotic sequence predictable sequence or physical Law, and the result is, the Sensible World. The God of

Plato thus creates nothing, he organises Passivity. Aristotle's question, Why the Idea is not in space, if pressed home, comes to this: Why is the whole Idea. with all its Form and Matter, not in a small fractional result of its Matter misconceived, namely, Place? That Space is not an independent Entity can be proved by other considerations. The nonexistence of a Vacuum inside the world is stated positively in the *Timaeus*, where its existence would seem necessary, in the case of one moving body displacing another. This phenomenon Plato explains by the hypothesis of circular motion, a motion which may be exemplified by moving a set of balls round the edge of a "solitaire" board. He has been charged with inconsistency in allowing the structural solids, the Tetrahedron, the Octahedron, and the Icosahedron, to combine in different proportions, all the while he denies the existence of Vacuum. He may easily be defended by the consideration that the complement of the interstices is furnished by $\tau \partial a \pi \epsilon \rho o \nu$ —the element of Passivity or Receptivity in the Idea.

What then is the Sensible Thing, the Sensible Idea of Locke and Berkeley? Relatively to us, it is strictly $\tau \partial \phi a \iota \nu \delta \mu \epsilon \nu o \nu$, $\tau \partial \gamma \iota \gamma \nu \delta \mu \epsilon \nu o \nu$, that which is in course of presentation, and which, therefore, *ex vi termini*, is passing away. Objectively, it is the causal action of God, working through the Idea, on the senses. Logically, and chronologically, it is distinct from the Idea. In essence, it is the contrary of the Idea, as the one is ever abiding and

xxix

the other is momentary; and finally, with regard to theories of perception, the sensible thing bears to its Idea—or rather congeries of Ideas—the relation only of a sign to the thing signified.

"Mind," says Shelley, "cannot create, it can only perceive." This is the popular view. It is the usual confounding of Brain and Thought. In the individual, Sensation precedes Thought; Neurosis precedes Psychosis; but Neurosis—Brain presupposes Space, Time, and all the constituents of Intelligibility.

Everybody agrees that what is in consciousness may be safely dealt with. But the question arises: Is there anything outside consciousness? In the language of the Dialogue, if $\tau \partial \hat{\epsilon} \nu$ is the formative element, what is $\tau a \lambda \lambda a \tau o \hat{\nu} \dot{\epsilon} \nu \delta \hat{s}$? In other words, What is $\tau \partial a \pi \epsilon \iota \rho o \nu$, which Aristotle represents as the second element in the Idea? It is food for Form— $\tau \partial \pi \dot{\epsilon} \rho a \hat{s}$. To alter Clifford's term, it may be called Form-stuff. And this Form-stuff, at a certain stage of development, is the $\chi \omega \rho a$ or space of the *Timaeus*—the only passage in Plato's writings which Aristotle finds at variance with the official statements in Plato's lectures.—*Phys.* IV. ii. 5.

To make Space an ultimum in the Platonic Genesis is as preposterous as to make Hegel a Hamiltonian because he allows *Richtigkeit* to the pabulum of the senses. Tò $a\pi\epsilon\iota\rho\rho\nu$ is not outside consciousness. It is part of consciousness: it is there as τ ò $a\pi\epsilon\iota\rho\rho\nu$. The chemical metaphor has taken such hold, that when we talk of an element of consciousness, we almost *eo ipso* assert that it is not to be found in the mature consciousness, except in a totally different shape. But, in Plato, the original aspect of the element reappears in the compound: $\tau \circ \check{a}\pi\epsilon \rho \circ \nu$ is $\tau \circ \check{a}\pi\epsilon \rho \circ \nu$, and will not be anything else. Plato is thus a thorough-going Idealist: $\tau \circ \check{a}\pi\epsilon \rho \circ \nu$ is part of the domain of thought.

In applying the terms of modern speculation to Plato, it is not meant that he had before him modern problems in their present shape. But the best teaching of our time is the importance of history as a basis of criticism, and this teaching shatters the doctrine that we must read a philosopher by what went before and not by what comes after him.

Hegel allows *Richtigkeit*, but not *Wahrheit*, to the sensible element. Plato is more idealistic; for while in the *Phaedo* he combats the notion that the sensible element is delusive, in the *Republic* he argues that the same volume of raw material may and does admit of opposite relations.

The most striking passage in the Dialogue is where Parmenides rebukes Socrates for withholding ideas from mean objects. This is not really at variance with the passage in the *Timaeus*, 66 d-67 a. There he states that Smells are the result of air and water affecting the organs, and that they are distinguished merely as pleasant or the reverse. In the *Philebus*, Smells are not preceded by any craving, and so far are higher than the plea-

xxxii THE PARMENIDES OF PLATO.

sures of repletion. In our day a great poet has written :---

Flower in the crannied wall, I pluck you out of the crannies; Hold you here, root and all, in my hand, Little flower—but if I could understand What you are, root and all, and all in all, I should know what God and man is.

This is genuine Idealism. What we call a single thing is the concourse of all relations—the complexus of all Ideas—all in all.

$\Pi A P M E N I \Delta H \Sigma.$

.

· . .

.

.

,

-

.

•

.

.

τα τοτ διαλογοτ προξωπα

κέφαλος, αδειμαντος, αντιφων, γλαγκων,

Characters in the Introduction.

ΠΥΘΟΔΩΡΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΖΗΝΩΝ, ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ, ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

1

. • .

Characters in the Main Discussion.

Ἐπειδη Ἀθήναζε οἶκοθεν ἐκ Κλαζομενῶν ἀφικό- Introduct. III. . 126. μεθα, κατ' άγοραν ένετύχομεν 'Αδειμάντω τε καί Γλαύκωνι καί μου λαβόμενος της χειρός ό 'Αδεί- lus relates μαντος, χαίρ', έφη, & Κέφαλε, και εί του δέει των duction to τηδε, ων ήμεις δυνατοί, φράζε. άλλα μεν δή, είπον έγώ, πάρειμί γε έπ' αὐτὸ τοῦτο, δεησόμενος ὑμῶν. λέγοις αν, έφη, την δέησιν. και έγω είπον, τω b ἀδελφῷ ὑμῶν τῷ ὑμομητρίῳ τί ἦν ὄνομα ; οὐ γὰρ παις δέ που ην ότε το πρότερον έπεδήμέμνημαι μησα δεῦρο ἐκ Κλαζομενῶν πολὺς δὲ ἦδη χρόνος έξ ἐκείνου. τῷ μέν γὰρ πατρί, δοκῶ, Πυριλάμπης όνομα. πάνυ γε, έφη αὐτῷ δέ γε ἀντιφῶν. ἀλλὰ τί μάλιστα πυνθάνει; οιδ', είπον έγώ, πολιταί μοί είσι, μάλα φιλόσοφοι, ακηκόασί τε ότι ούτος ό 'Αντιφών Πυθοδώρω τινὶ Ζήνωνος ἑταίρω πολλà ο έντετύχηκε, και τους λόγους, ούς ποτε Σωκράτης καὶ Ζήνων καὶ Παρμενίδης διελέχθησαν, πολλάκις άκούσας τοῦ Πυθοδώρου ἀπομνημονεύει. $d\lambda\eta\theta\eta$, έφη, λέγεις. τούτων τοίνυν, είπον, δεόμεθα διακούσαι. άλλ' ου χαλεπόν, έφη μειράκιον γαρ ων αύτους εῦ μάλα διεμελέτησεν, ἐπεὶ νῦν γε κατὰ τὸν πάππον τε καὶ ὑμώνυμον πρὸς ἱππικῆ τὰ πολλὰ διατρίβει. άλλ' εί δει, ιωμεν παρ' αυτόν άρτι

tion. 1. Cephahis intro-Antipho.

γαρ ένθένδε οικαδε οιχεται, οικεί δε έγγυς έν Μεταῦτα εἰπόντες ἐβαδίζομεν, καὶ κατελάβομεν p. 127 λίτη. τόν 'Αντιφώντα οίκοι, χαλινόν τινα χαλκεί έκδιδόντα σκευάσαι· έπειδη δε έκείνου απηλλάγη οι τε άδελφοί έλεγον αύτῷ ῶν ἕνεκα παρείμεν, ἀνεγνώρισε τέ με έκ της προτέρας έπιδημίας καί με ήσπάζετο, και δεομένων ήμων διελθειν τους λόγους το μεν πρώτον ὦκνει πολύ γαρ ἔφη ἔργον εἶναι ἔπειτα μέντοι διηγείτο.

2. Antipho relates, on the authority of Pythodorus, a conversation between Socrates, Zeno, and Parmenides; the particulars of the meeting: Zeno is reading aloud his treatise on Existence.

٠.

έφη δε δη ό Αντιφών λέγειν τον Πυθόδωρον ότι ἀφίκοιντό ποτε εἰς Παναθήναια τὰ μεγάλα b Ζήνων τε καί Παρμενίδης. τον μέν ουν Παρμενίδην εῦ μάλα δη πρεσβύτην εἶναι, σφόδρα πολιόν, καλόν δε κάγαθόν την όψιν, περί ετη μάλιστα πέντε και έξήκοντα Ζήνωνα δε έγγυς έτων τετταράκοντα τότε είναι, ευμήκη δε και χαρίεντα ίδειν. και λέγεσθαι αυτόν παιδικά του Παρμενίδου γεγονέναι. καταλύειν δε αύτους έφη παρά τώ Πυθοδώρω έκτος τείχους έν Κεραμεικώ. οι δή και αφικέσθαι ο τόν τε Σωκράτη και άλλους τινας μετ αύτου πολλούς, επιθυμούντας ακούσαι των του Ζήνωνος γραμμάτων τότε γαρ αυτά πρωτον ύπ' έκείνων κομισθήναι Σωκράτη δε είναι τότε σφόδρα νέον. άναγιγνώσκειν οῦν αὐτοῖς τον Ζήνωνα αὐτόν, τον δε Παρμενίδην τυχείν έζω όντα· καὶ εἶναι πάνυ βραχύ έτι λοιπόν των λόγων άναγιγνωσκομένων, ήνίκα αὐτός τε ἐπεισελθείν ἔφη ὁ Πυθόδωρος d έξωθεν και τον Παρμενίδην μετ' αύτου και 'Αριστοτελη τον των τριάκοντα γενόμενον, και σμίκρ άττα έτι έπακούσαι των γραμμάτων. ου μήν αυτός γε, άλλὰ καὶ πρότερον ἀκηκοέναι τοῦ Ζήνωνος.

τον ούν Σωκράτη ακούσαντα πάλιν τε κελεύσαι First part την πρώτην υπόθεσιν του πρώτου λόγου αναγνώναι, dialogue: και αναγνωσθείσης, πως, φάναι, ω Ζήνων, τουτο nary dise λέγεις; εἰ πολλά ἐστι τὰ ὄντα, ὡς ἄρα δεῦ αὐτὰ the relation, ομοιά τε είναι και ανόμοια, τοῦτο δὲ δη αδύνατον to sensibleοὖτε γὰρ τὰ ἀνόμοια ὄμοια οὖτε τὰ ὄμοια ἀνόμοια ^{things.} οιόν τε είναι; ούχ ούτω λέγεις; ούτω, φάναι τον 3. Socrates Ζήνωνα. οὐκοῦν εἰ ἀδύνατον τά τε ἀνόμοια ὅμοια Ζeno, and είναι καὶ τὰ ὅμοια ἀνόμοια, ἀδύνατον δὴ καὶ πολλὰ know if he είναι εἰ γὰρ πολλὰ εἰη, πάσχοι ἀν τὰ ἀδύνατα; the view he άρα τουτό έστιν δ βούλονταί σου οί λόγοι, ουκ Zeno says άλλο τι ή διαμάχεσθαι παρά πάντα τα λεγόμενα, "Then ώς οὐ πολλά ἐστι; καὶ τούτου αὐτοῦ οἶει σοι Zeno." τεκμήριον είναι έκαστον των λόγων, ωστε ήγει τοσαυτα τεκμήρια παρέχεσθαι, όσους περ "agree with Par-

- 128 λόγους γέγραφας, ώς οὐκ ἔστι πολλά; οὖτω λέγεις, menides, butyou put $\hbar$ έγ $\dot{ o}$ οὐκ ὀρθώς καταμανθάνω; οὖκ, ἀλλά, φάναι your views in the τὸν Ζήνωνα, καλῶς συνῆκας ὅλον τὸ γράμμα ὅ negative form, that βούλεται. μανθάνω, είπειν τον Σωκράτη, ω Παρ- Existence μενίδη, ότι Ζήνων όδε ου μόνον τη άλλη σου plural, φιλία βούλεται ψκειώσθαι, αλλά και τώ συγ-menides γράμματι. ταὐτὸν γὰρ γέγραφε τρόπον τινὰ ὅπερ the affirσύ, μεταβάλλων δε ήμας πειραται έξαπαταν ώς that Exisέτερόν τι λέγων. συ μεν γαρ εν τοις ποιήμασιν one." Zeno
  - b εν φής είναι Το Παν, και τούτων τεκμήρια παρέχει that his καλώς τε καὶ εῦ. ὅδε δὲ αῦ οὐ πολλά φησιν εἶναι, reductio ad τεκμήρια δε αυτός πάμπολλα και παμμεγέθη παρέ- of the anχεται. τὸ οὖν τὸν μεν εν φάναι, τὸν δὲ μὴ πολλά, thesis, i.e. και ούτως έκάτερον λέγειν, ώστε μηδεν των αυτών greater abεἰρηκέναι δοκείν σχεδόν τι λέγοντας ταὐτά, ὑπερ follow ήμας τούς αλλους φαίνεται ύμιν τα εἰρημένα Existence

of the

criticizes wishes to takes. he is. kai says Socrates, is nonwhile Parputs his in mative, thesis is a

posing _ Existence one.

plural than εἰρῆσθαι. ναί, φάναι τὸν Ζήνωνα, ὦ Σώκρατες. from supσύ δ' οῦν τὴν ἀλήθειαν τοῦ γράμματος οὐ πανταγοῦ ἦσθησαι καίτοι ὦσπερ γε αι Λάκαιναι ο σκύλακες εῦ μεταθεῖς τε καὶ ἰχνεύεις τὰ λεχθέντα. άλλὰ πρώτον μέν σε τοῦτο λανθάνει, ὅτι οὐ παντάπασιν οὗτω σεμνύνεται τὸ γράμμα, ὦστε ἇπερ συ λέγεις διανοηθέν γραφήναι, τους ανθρώπους δέ έπικρυπτόμενον ως τι μέγα διαπραττόμενον άλλά σύ μέν είπες των συμβεβηκότων τι, έστι δε τό γε άληθές βοήθειά τις ταῦτα τὰ γράμματα τῷ Παρμενίδου λόγω πρός τούς επιχειρούντας αυτόν κωμωδείν, ώς εί εν εστι, πολλά και γελοία συμ- d βαίνει πάσχειν τῷ λόγῷ καὶ ἐναντία αὐτῷ. ἀντιλέγει δη οῦν τοῦτο τὸ γράμμα πρὸς τοὺς τὰ πολλὰ λέγοντας, καὶ ἀντάποδίδωσι ταῦτα καὶ πλείω, τουτο βουλόμενον δηλουν, ώς έτι γελοιότερα πάσχοι αν αυτών ή υπόθεσις, εί πολλά έστιν, $\hat{\eta}$ ή τοῦ $\hat{\epsilon}$ ν είναι, εί τις ίκανως επεξίοι. διà τοιαύτην δη φιλονεικίαν ύπο νέου όντος έμου έγράφη, καί τις αὐτὸ ἔκλεψε γραφέν, ὥστε οὐδὲ Βουλεύσασθαι έξεγένετο, είτ έξοιστέον αύτο είς θ τὸ φῶς εἶτε μή. ταύτη γ' οὖν σε λανθάνει, ὦ Σώκρατες, ότι ούχ ύπο νέου φιλονεικίας οίει αὐτο γεγράφθαι, άλλ' ύπο πρεσβυτέρου φιλοτιμίας. έπεί, όπερ γ' είπον, ού κακώς απείκασας.

4. Socrates the things general

ŝ

άλλ' ἀποδέχομαι, φάναι τὸν Σωκράτη, καὶ his theory ήγουμαι ώς λέγεις έχειν. τόδε δέ μοι εἰπέ οὐ of Generalization, that νομίζεις είναι αὐτὸ καθ' αὑτὸ εἶδός τι Όμοιότητος, $\frac{100}{100}$ the things denoted by καὶ τῷ τοιούτῷ αὖ άλλο τι ἐναντίον, ὅ ἔστιν Ἀνό- 129 words may μοιον. τούτοιν δε δυοίν όντοιν και εμε και σε participate in opposite και τάλλα α δη πολλα καλουμεν μεταλαμβάνειν;

καί τὰ μέν της Όμοιότητος μεταλαμβάνοντα όμοια ετοη, but γίγνεσθαι ταύτη τε καί κατά τοσουτον όσον αν ετοη themμεταλαμβάνη, τὰ δὲ της Ανομοιότητος ἀνόμοια, not admit τὰ δὲ ἀμφοτέρων ἀμφότερα; εἰ δὲ καὶ πάντα patible έναντίων δντων άμφοτέρων μεταλαμβάνει, και έστι e.g. a man

b τώ μετέχειν ἀμφοῖν ὅμοιά τε καὶ ἀνόμοια αὐτὰ so particiαύτοις, τί θαυμαστόν; εἰ μὲν γὰρ αὐτὰ τὰ ὅμοιά Unity: but τις απέφαινεν ανόμοια γιγνόμενα ή τα ανόμοια also one of δμοια, τέρας αν, οίμαι, ην ει δε τα τούτων μετέ- many, in which case χοντα ἀμφοτέρων ἀμφότερα ἀποφαίνει πεπονθότα, he partici-pates in οὐδὲν ἔμοιγε, ὦ Ζήνων, ἄτοπον δοκεῖ εἶναι, οὐδέ Plurality: but the γε εί εν απαντα αποφαίνει τις τώ μετέχειν του eldos Unity Ένὸς καὶ ταὐτὰ ταῦτα πολλὰ τῷ° Πλήθους aῦ ^{be the είδος} Plurality, μετέχειν άλλ' εί ο έστιν Έν αὐτὸ τοῦτο πολλὰ nor vies c αποδείξει, και αῦ τὰ Πολλα δη εν, τοῦτο ήδη θαυμάσομαι. και περι των άλλων απάντων ώσαύτως εἰ μὲν αὐτὰ τὰ γένη τε καὶ εἶδη ἐν αὑτοῖς ἀποφαίνοι τἀναντία ταῦτα πάθη πάσχοντα, άξιον θαυμάζειν εί δ' έμε εν τις αποδείξει όντα καὶ πολλά, τί θαυμαστόν, λέγων, όταν μèν βούληται πολλά αποφαίνειν, ώς ετερα μέν τα επί δεξιά μού έστιν, έτερα δε τὰ επ' ἀριστερά, καὶ έτερα μέν τὰ πρόσθεν, ἕτερα δὲ τὰ ὅπισθεν, καὶ άνω και κάτω ώσαύτως Πλήθους γάρ, οἶμαι, d μετέχω. όταν δε εν, ερεί ώς επτα ήμων όντων είς έγώ είμι ανθρωπος, μετέχων και του Ένός ώστε άληθη αποφαίνει αμφότερα. έαν οῦν τις τοιαῦτα έπιχειρή πολλά καὶ ἕν ταὐτὰ ἀποφαίνειν, λίθους καὶ ξύλα καὶ τὰ τοιαῦτα, φήσομεν αὐτὸν πολλὰ καὶ ἕν ἀποδεικνύναι, οὐ τὸ Εν πολλὰ οὐδὲ τὰ Πολλά έν, οὐδέ τι θαυμαστον λέγειν, ἀλλ' ẵπερ

that the selves canof incomaffections : is one, and can never

ἀν πάντες ὑμολογοῖμεν· ἐὰν δέ τις, ὅ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, πρῶτον μεν διαιρῆται χωρὶς αὐτὰ καθ' αὐτὰ τὰ εἶδη, οἶον Όμοιότητά τε καὶ ᾿Ανομοιότητα καὶ Πλῆθος καὶ τὸ °Εν καὶ Στάσιν e καὶ Κίνησιν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, εἶτα ἐν ἑαυτοῖς ταῦτα δυνάμενα συγκεράννυσθαι καὶ διακρίνεσθαι ἀποφαίνῃ, ἀγαίμην ἀν ἔγωγ', ἔφη, θαυμαστῶς, ὡ Ζήνων. ταῦτα δὲ ἀνδρείως μὲν πάνυ ἡγοῦμαι πεπραγματεῦσθαι· πολὺ μέντ' ἀν ὡδε μᾶλλον, ὡς λέγω, ἀγασθείην, εἴ τις ἔχοι τὴν αὐτὴν ἀπορίαν ἐν αὐτοῖς τοῖς εἶδεσι παντοδαπῶς πλεκομένην, ὡσπερ ἐν τοῖς ὁρωμένοις 130 διήλθετε, οῦτω καὶ ἐν τοῖς λογισμῷ λαμβανομένοις ἐπιδεῖξαι.

5. Socrates denies the universality of elon. He allows that there are eldn of Beauty, Goodness, and such like; he is doubtful about the existence of eldy for such things as Man. Fire, and Water; and he is quite posi-tive that there are no eidy for such things as Hair, Mud, Filth. Parmenides replies that this is a

•

λέγοντος δή, έφη ό Πυθόδωρος, του Σωκράτους ταῦτα αὐτὸς μὲν οἶεσθαι ἐφ' ἑκάστου ẳχθεσθαι τόν τε Παρμενίδην καὶ τὸν Ζήνωνα, τοὺς δὲ πάνυ τε αὐτῷ προσέχειν τὸν νοῦν καὶ θαμὰ εἰς ἀλλήλους βλέποντας μειδιαν ώς αγαμένους τον Σωκράτη. όπερ οῦν καὶ παυσαμένου αὐτοῦ εἰπεῖν τὸν Παρμενίδην, δ Σώκρατες, φάναι, ώς αξιος εί αγασθαι τῆς ὑρμῆς τῆς ἐπὶ τοὺς λόγους καί μοι εἰπέ, αὐτὸς b σύ ούτω διήρησαι ώς λέγεις, χωρίς μέν είδη αύτα άττα, χωρίς δε τὰ τούτων αῦ μετέχοντα; καί τί σοι δοκεί είναι αὐτή Όμοιότης χωρίς ής ήμεις όμοιότητος έχομεν, καί ^εΕν δή καί Πολλά και πάντα όσα νυν δη Ζήνωνος ήκουες; εμοιγε, φάναι τον Σωκράτη. ή και τα τοιάδε, είπειν τον Παρμενίδην, οΐον Δικαίου τι είδος αὐτὸ καθ αύτὸ καὶ Καλοῦ και 'Αγαθού και πάντων αύ των τοιούτων; ναί, φάναι. τί δ', ανθρώπου είδος χωρίς ήμων και των ο

οίοι ήμεις έσμεν πάντων, αυτό τι είδος 'Ανθρώπου human $\hat{\eta}$ Πυρός $\hat{\eta}$ και Tδατος; έν ἀπορία, φάναι, πολ- thinking, λάκις δή, & Παρμενίδη, περί αὐτῶν γέγονα, πότερα nothing is η και really vile. χρη φάναι ωσπερ περί εκείνων η άλλως. περί τωνδε, 💩 Σώκρατες, 🕯 και γελοία δόξειεν αν είναι, οίον Θρίξ και Πηλός και Υύπος ή άλλο ο τι ατιμότατόν τε και φαυλότατον, απορεις είτε χρή φάναι και τούτων έκάστου είδος είναι χωρίς, δν

d αλλο αυτών ών ήμεις μεταχειριζόμεθα, είτε καί μή; οὐδαμῶς, φάναι τὸν Σωκράτη, ἀλλὰ ταῦτα μέν γε, απερ δρώμεν, ταυτα και είναι είδος δέ τι αύτων οἰηθηναι εἶναι μη λίαν η άτοπον. ท้อิท μέντοι ποτέ με και έθραξε μή τι ή περι πάντων ταὐτόν ἔπειτα ὅταν ταύτη στῶ, φεύγων οἶχομαι, δείσας μή ποτε είς τιν άβυθον φλυαρίαν έμπεσών διαφθαρώ· ἐκείσε δ' οῦν ἀφικόμενος, εἰς α νῦν δη έλέγομεν είδη έχειν, περί έκεινα πραγματευόμενος e διατρίβω. νέος γαρ εί έτι, φάναι τον Παρμενίδην, ῶ Σώκρατες, καὶ οὖπω σου ἀντείληπται φιλοσοφία, ώς έτι άντιλήψεται κατ' έμην δόξαν, ότε οὐδεν αὐτῶν ἀτιμάσεις νῦν δὲ ἔτι πρὸς ἀνθρώπων ἀποβλέπεις δόξας δια την ηλικίαν.

τόδε οῦν μοι εἰπέ. δοκεί σοι, ώς φής, εἶναι 6. Parείδη άττα, ῶν τάδε τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα τὰς discusses 131 επωνυμίας αὐτῶν ἴσχειν, οἶον Όμοιότητος μεν μετα- the ratio-nale of λαβόντα όμοια, Μεγέθους δε μεγάλα, Κάλλους τε tion: he καὶ Δικαιοσύνης δίκαιά τε καὶ καλὰ γίγνεσθαι. πάνυ γε, φάναι τον Σωκράτη. οὐκοῦν ἦτοι ὅλου things canτοῦ είδους η μέρους εκαστον τὸ μεταλαμβάνον the eton by μεταλαμβάνει; η άλλη τις αν μετάληψις χωρίς any mode of Extenτούτων γένοιτο; καὶ πῶς αν; εἶπεν. πότερον οῦν sion, either by way of

menides Participashows that particular

9

way of

and that

lole or way of nílleously succesely, i.e.) elbos both **celess** 1 time-8.

δοκεί σοι όλον το είδος έν εκάστω είναι τών way or rt, either πολλών εν όν, ή πως; τί γαρ κωλύει, φάναι τον Σωκράτη, ω Παρμενίδη, ενειναι; εν άρα ον καί b ταὐτὸν ἐν πολλοῖς χωρὶς οὖσιν ὅλον ἅμα ἐνέσται, καί ούτως αύτο αύτου χωρίς αν είη. ούκ αν, εί γε, φάναι, οΐον ή ήμέρα μία καὶ ή αὐτὴ οὖσα πολλαχοῦ ẳμα ἐστὶ καὶ οὐδέν τι μâλλον αὐτὴ αύτης χωρίς έστιν, ει ούτω και εκαστον των είδων έν έν πασιν αμα ταυτόν είη. ήδεως γε, φάναι, δ Σώκρατες, έν ταὐτὸν άμα πολλαχοῦ ποιεῖς, οἶον εί ιστίω καταπετάσας πολλούς άνθρώπους φαίης $\hat{\epsilon}$ ν $\hat{\epsilon}$ πί πολλοίς $\hat{\epsilon}$ ιναι όλον $\hat{\eta}$ ού τὸ τοιοῦτον $\hat{\eta}$ γεί cλέγειν; ίσως, φάναι. η ουν όλον έφ' έκάστω το ίστίον εἶη αν, η μέρος αντοῦ αλλο έπ' αλλω; μέρος. μεριστά άρα, φάναι, ω Σώκρατες, έστιν αύτα τα είδη, και τα μετέχοντα αυτών μέρους αν μετέχοι, και οὐκέτι ἐν ἑκάστω ὅλον, ἀλλὰ μέρος έκάστου αν είη. φαίνεται ουτω γε. ή ουν έθελήσεις, ὦ Σώκρατες, φάναι τὸ ^eEv εἶδος ήμιν τη άληθεία μερίζεσθαι και έτι έν έσται; ούδαμως, είπεῖν. ὄρα γάρ, φάναι εἰ αὐτὸ τὸ Μέγεθος μεριεῖς και έκαστον των πολλών μεγάλων μεγέθους μέρει d σμικροτέρω αύτου του Μεγέθους μέγα έσται, άρα ούκ άλογον φανείται; πάνυ γ', έφη. τί δέ; τοῦ ^{*}Ισου μέρος ἕκαστον σμικρόν ἀπολαβόν τι ἕξει ῷ έλάττονι όντι αύτοῦ τοῦ ^{*}Ισου τὸ έχον ἴσον τω έσται: άδύνατον. άλλά τοῦ Σμικροῦ μέρος τις ήμων έξει τούτου δε αυτού το σμικρον μείζον έσται ατε μέρους έαυτου όντος, και ούτω δη αυτό το Σμικρον μείζον έσται φ δ' αν προστεθή το αφαιρεθέν, τουτο σμικρότερον έσται άλλ' ου μείζον ή ο

10

 $\Pi APMENI \Delta H\Sigma$.

πρίν. οὐκ ἂν γένοιτο, φάναι, τοῦτό γε. τίν οὖν τρόπον, είπειν, ὦ Σώκρατες, τῶν εἰδῶν σοι τὰ άλλα μεταλήψεται, μήτε κατά μέρη μήτε κατά όλα μεταλαμβάνειν δυνάμενα; ου μα τον Δία, φάναι, ου μοι δοκεί ευκολον είναι το τοιούτον ούδαμώς διορίσασθαι.

τί δὲ δή; πρὸς τόδε πῶς ἔχεις; τὸ ποῖον; oμαί 7. The (132) σε έκ τοῦ τοιοῦδε ἐν ἔκαστον είδος οἰεσθαι είναι origin of όταν πόλλ' άττα μεγάλα σοι δόξη (είναι) μία τις unique ίσως δοκεί ίδέα ή αὐτή είναι έπι πάντα ίδόντι, eldos: if όθεν έν το Μέγα ήγει είναι, άληθη λέγεις, φάναι absolutely τί δ' αὐτὸ τὸ Μέγα καὶ τάλλα τὰ μεγάλα, ἐὰν from the sum of parώσαύτως τη ψυχη έπι πάντα ίδης, ούχι έν τι αυ ticulars, που μέγα φανείται, φ ταύτα πάντα ἀνάγκη μεγάλα quantity is infinite, φαίνεσθαι; εσικεν. άλλο άρα είδος μεγέθους άνα- which is an absurdity; φανήσεται, παρ' αὐτό τε το Μέγεθος γεγονός και it is thereτα (μετέχοντα) αύτου· και έπι τούτοις αθ πασιν unique. b έτερον, ῷ ταῦτα πάντα μεγάλα ἐσται· καὶ οὐκέτι δη έν έκαστόν σοι των είδων έσται, άλλ άπειρα το πληθος.

άλλά, φάναι, ὦ Παρμενίδη, τὸν Σωκράτη, μη 8. The των είδων έκαστον ή τούτων νόημα, και ούδαμου είδοs perαὐτῷ προσήκη ἐγγίγνεσθαι ἄλλοθι ή ἐν ψυχαῖς bean intélουτω γαρ αν εν γε εκαστον είη και ουκ αν ετι cept which exists only πάσχοι $\hat{a}$ ν $\hat{v}$ ν δη έλέγετο. τί ο $\hat{v}$ ν; φάναι, $\hat{\epsilon}$ ν in the mind of the conέκαστόν έστι των νοημάτων, νόημα δε ούδενός; cipient: but this άλλ' άδύνατον, είπειν. άλλὰ τινός; ναί. ὄντος $\mathring{\eta}$ hypothesis eventuates ο ούκ όντος; όντος. ούχ ένός τινος, δ έπι πασιν in a dilemma, έκεινο το νόημα έπον νοεί, μίαν τινά ουσαν ίδέαν; and either ναί. είτα ούκ είδος έσται τούτο το νοούμενον έν is an abείναι, αει δν το αυτό επι πασιν; ανάγκη αυ

alternative surdity.

φαίνεται. τί δὲ δή; εἰπεῖν τὸν Παρμενίδην, οὐκ ἀνάγκη, εἰ τἄλλα φὴς τῶν εἰδῶν μετέχειν, ἡ δοκεῖν σοι ἐκ νοημάτων ἔκαστον εἶναι καὶ πάντα νοεῖν, ἡ νοήματα ὄντα ἀνόητα εἶναι; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο, φάναι, ἔχει λόγον.

9. elon may perhaps exist objectively as Types to which sensiblethings conform : but this hypothesis would involve an infinite series of mediating eton, which is absurd : for the eldos is unique.

άλλ', ὦ Παρμενίδη, μάλιστα ἔμοιγε καταφαίνεται 🞙 ώδε έχειν· τα μέν είδη ταύτα ωσπερ παραδείγματα d έστάναι έν τη φύσει, τὰ δὲ άλλα τούτοις ἐοικέναι και είναι όμοιώματα και ή μέθεξις αύτη τοις άλλοις γίγνεσθαι των είδων ουκ άλλη τις ή είκασθήναι αὐτοῖς. εἰ οῦν τι, ἔφη, ἔοικε τῷ εἶδει, οἶόν τε έκεινο το είδος μη δμοιον είναι τω είκασθέντι, καθ' όσον αυτώ αφωμοιώθη; ή έστι τις μηχανή τό όμοιον μή όμοίφ όμοιον είναι; ούκ έστι. τò δε δμοιον τῷ δμοίψ ắρ' οὐ μεγάλη ἀνάγκη ενος τοῦ αὐτοῦ είδους μετέχειν; ἀνάγκη. οῦ δ' αν τὰ e δμοια μετέχοντα δμοια ή, ούκ έκεινο έσται αντό τὸ εἶδος; παντάπασι μέν οῦν. οὐκ ἄρα οἱόν τέ τι τώ είδει όμοιον είναι, ούδε το είδος άλλω. εί δε μή, παρά το είδος άει άλλο άναφανήσεται είδος, και αν εκεινό τω όμοιον ή, ετερον αθ, και 133 ουδέποτε παύσεται αεί καινόν είδος γιγνόμενον, έαν το είδος τώ έαυτου μετέχοντι δμοιον γίγνηται. άληθέστατα λέγεις. οὐκ ἄρα ὑμοιότητι τἄλλα τῶν είδων μεταλαμβάνει, άλλά τι άλλο δει ζητειν 🖏 όρας οῦν, φάναι, ὦ Σώμεταλαμβάνει. έοικεν. κρατες, όση ή απορία, εάν τις είδη όντα αὐτὰ καθ αύτὰ διορίζηται; καὶ μάλα.

10. If the είδη exist absolutely, we cannot know

εῦ τοίνυν ἶσθι, φάναι, ὅτι ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδέπω ἄπτει αὐτῆς ὅση ἐστὶν ἡ ἀπορία, εἰ ἐν εἶδος ἔκασ- Ϸ τον τῶν ὄντων ἀεί τι ἀφοριζόμενος θήσεις. πῶς

δή; εἰπεῖν. πολλὰ μèν καὶ ẳλλα, φάναι, μέγιστον them, since δε τόδε. εί τις φαίη μηδε προσήκειν αὐτὰ γίγ- absolut νώσκεσθαι όντα τοιαῦτα οἶά φαμεν δειν είναι τὰ correlative είδη, τῷ ταῦτα λέγοντι οὐκ αν ἔχοι τις ἐνδείξα- a faculty of σθαι ότι ψεύδεται, εἰ μὴ πολλών τύχοι ἔμπειρος know-ledge; and, ὦν ὁ ἀμφισβητῶν καὶ μὴ ἀφυής, ἐθέλοι δὲ πάνυ conversely, πολλά και πόρρωθεν πραγματευομένου του ενδεικ- possessing c νυμένου επεσθαι, αλλ' απίθανος είη ό αγνωστα knowledge, could not ἀναγκάζων αὐτὰ εἶναι. πη δή, ὦ Παρμενίδη; have less than absoφάναι τον Σωκράτη. ότι, ὦ Σώκρατες, οἶμαι αν lute know-ledge, that και σε και ἄλλον, ὄστις αὐτήν τινα καθ' αὐτὴν ^{is, could} έκάστου ουσίαν τίθεται είναι, όμολογησαι αν πρω- our knowτον μέν μηδεμίαν αὐτῶν εἶναι ἐν ἡμιν. πῶς γὰρ αν therefore αὐτὴ καθ' αὑτὴν ἔτι εἶη; φάναι τὸν Σωκράτη. without καλώς λέγεις, είπειν. οὐκοῦν καὶ όσαι τών ἰδεών $\tilde{know}$ ledge, πρός άλλήλας είσιν αι είσιν, αύται πρός αύτας absurd. d την ουσίαν έχουσιν, αλλ' ου προς τα παρ' ήμιν είτε δμοιώματα είτε δπη δή τις αύτα τίθεται, ων ήμεις μετέχοντες είναι έκαστα έπονομαζόμεθα τα δε παρ' ήμιν ταυτα, όμώνυμα όντα εκείνοις, αυτά αῦ πρὸς αύτά ἐστιν ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ εἶδη, καὶ έαυτων άλλ' ούκ έκείνων όσα αθ όνομάζεται ούτως. πῶς λέγεις; φάναι τὸν Σωκράτη. οἶον, φάναι τὸν Παρμενίδην, εί τις ήμων του δεσπότης ή δουλός έστιν, ούκ αύτοῦ Δεσπότου δή που, δ έστι Δεσπόe της, ἐκείνου δοῦλός ἐστιν, οὐδὲ αὐτοῦ Δούλου, ὃ ἔστι Δούλος, δεσπότης ό δεσπότης, αλλ' ανθρωπος ων ανθρώπου αμφότερα ταυτά έστιν αυτή δε Δεσποτεία αὐτῆς Δουλείας ἐστίν ὄ ἐστι, καὶ δουλεία ώσαύτως, αὐτὴ Δουλεία αὐτῆς Δεσποτείας, ἀλλ' οὐ τὰ ἐν

ήμιν πρός έκεινα την δύναμιν έχει οὐδε έκεινα

an absolute absolute not have ledge, and would be some which is

πρὸς ήμâς, ảλλ', δ λέγω, αὐτὰ αὐτῶν καὶ πρὸς αύτὰ ἐκεινά τέ ἐστι, καὶ τὰ παρ' ἡμιν ὡσαύτως 134 προς έαυτά $\hat{\eta}$ ου μανθάνεις $\hat{\delta}$ λέγω; Πάνυ γ', είπειν τον Σωκράτη, μανθάνω. ουκούν και έπιστήμη, φάναι, αυτή μέν δ έστιν Έπιστήμη της δ έστιν 'Αλήθεια αυτής αν εκείνης είη επιστήμη; πάνυ γε. έκάστη δε αῦ των ἐπιστημων, ή ἔστιν, έκάστου των όντων, δ έστιν, είη αν έπιστήμη. ή ού; ναί. ή δε παρ' ήμιν επιστήμη ου της παρ' ήμιν αν άληθείας είη, και αῦ ἑκάστη ή παρ' ήμιν έπιστήμη των παρ' ήμιν όντων έκάστου αν έπισ- b τήμη συμβαίνοι είναι; ανάγκη. αλλα μην αυτά γε τὰ εἶδη, ώς ὑμολογεῖς, οὖτε ἔχομεν οὖτε παρ' ήμιν οιόν τε είναι. ου γαρ ουν. γιγνώσκεται δέ γέ που ύπ' αύτοῦ τοῦ είδους τοῦ τῆς Ἐπιστήμης αύτα τα γένη α έστω έκαστα; ναί. ο γε ήμεις ούκ έχομεν. ού γάρ. ούκ άρα ύπό γε ήμων γιγνώσκεται των είδων ούδεν, επειδή αυτής Έπιστήμης ού μετέχομεν. ούκ έοικεν. άγνωστον άρα ήμιν έστι και αύτο το Καλον δ έστι και το Άγαθον καί πάντα α δη ώς ίδεας αυτάς ουσας υπολαμβά- ο νομεν. κινδυνεύει. όρα δη έτι τούτου δεινότερον τόδε. τὸ ποίον; φαίης αν η ου, είπερ έστιν αυτό τι γένος Ἐπιστήμης, πολύ αὐτὸ ἀκριβέστερον εἶναι ή την παρ' ήμιν έπιστήμην; και Κάλλος και τάλλα πάντα ούτως; ναί. οὐκοῦν εἶπερ τι άλλο αὐτης Έπιστήμης μετέχει, οὐκ ἀν τινα μαλλον ἡ θεόν φαίης έχειν την ακριβεστάτην επιστήμην; ανάγκη. αρ' οῦν οἶός τε αῦ ἔσται ὁ θεὸς τὰ παρ' ἡμιν d γιγνώσκειν αυτήν Έπιστήμην έχων; τί γάρ ου; ότι, έφη ό Παρμενίδης, ώμολόγηται ήμιν, & Σώ-

κρατες, μήτ' έκεινα τὰ είδη πρός τὰ παρ' ήμιν την δύναμιν έχειν ην έχει, μήτε τα παρ' ήμιν πρὸς ἐκεῖνα, ἀλλ' αὐτὰ πρὸς αὑτὰ ἑκάτερα. ώμολόγηται γάρ. οὐκοῦν εἰ παρὰ τῷ θεῷ αὖτη ἐστίν ή ἀκριβεστάτη Δεσποτεία καὶ αὖτη ἡ ἀκριβεστάτη Έπιστήμη, οὖτ' αν ή Δεσποτεία ή ἐκείνων ἡμῶν e ποτε αν δεσπόσειεν, ουτ' αν ή 'Επιστήμη ήμας γνοίη οὐδέ τι άλλο των παρ' ήμιν, άλλὰ όμοίως ήμεις τ' έκείνων ούκ άρχομεν τη παρ' ήμιν άρχη ούδε γιγνώσκομεν του θείου ούδεν τη ήμετέρα έπιστήμη, έκεινοί τε αθ κατά τον αυτόν λόγον ούτε δεσπόται ήμων είσιν ούτε γιγνώσκουσι τά άνθρώπεια πράγματα θεοί όντες. άλλα μη λίαν, έφη, θαυμαστὸς ὁ λόγος ἦ, εἶ τις τὸν θεὸν ἀποστερήσειε του είδέναι.

ταῦτα μέντοι, ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Παρμενίδης, 11. With-135 και έτι άλλα πρός τούτοις πάνυ πολλα άναγκαιον there car έχειν τὰ είδη, εἰ εἰσιν αῦται αἱ ἰδέαι τῶν ὄντων be no ph losophy. και δριειταί τις αυτό τι έκαστον είδος ωστε άπορείν τε τὸν ἀκούοντα καὶ ἀμφισβητείν ὡς οὖτε έστι ταῦτα, εἶτε ὄ τι μάλιστα εἶη, πολλη ἀνάγκη αύτὰ είναι τη άνθρωπίνη φύσει άγνωστα καὶ ταῦτα λέγοντα δοκεῖν τε τὶ λέγειν καί, ὃ ἄρτι έλέγομεν, θαυμαστώς ώς δυσανάπειστον είναι καί άνδρός πάνυ μέν εύφυούς του δυνησομένου μαθείν ώς έστι γένος τι έκάστου και ουσία αυτή καθ' b αύτήν, έτι δε θαυμαστοτέρου του ευρήσοντος και άλλον δυνησομένου διδάξαι ταῦτα πάντα ίκανῶς διευκρινησάμενον. συγχωρώ σοι, έφη, ώ Παρμενίδη, ό Σωκράτης πάνυ γάρ μοι κατά νουν λέγεις. άλλα μέντοι, είπεν ο Παρμενίδης, εί γέ

be no phi-

τις δή, ὦ Σώκρατες, αὖ μὴ ἐάσει εἶδη τῶν ὄντων εἶναι, εἰς πάντα τὰ νῦν δὴ καὶ ἀλλα τοιαῦτα ἀποβλέψας, μηδέ τι ὁριεῖται εἶδος ἐνὸς ἐκάστου, οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἕξει, μὴ ἐῶν ἰδέαν τῶν ὄντων ἑκάστου τὴν αὐτὴν ἀεὶ εἶναι, καὶ οὕτως τὴν ο τοῦ διαλέγεσθαι δύναμιν παντάπασι διαφθερεῖ. τοῦ τοιούτου μὲν οῦν μοι δοκεῖς καὶ μᾶλλον ἦσθῆσθαι. ἀληθῆ λέγεις, φάναι.

12. Parmenides expounds the Method of philosophizing : every hypothesis should be argued affirmatively, i.e. supposing it to be true, and negatively, i.e. supposing it to be not true, and the consequences negative and positive should be compared. Socrates, continues Parmenides, had rightly conceived that the difficulties arising from Incompatibilities lay in the region of elon, and not in the region of

τί οῦν ποιήσεις φιλοσοφίας πέρι; ποι τρέψει άγνοουμένων τούτων; οι πάνυ μοι δοκώ καθοράν έν γε τῷ παρόντι. πρῷ γάρ, εἰπεῖν, πρὶν γυμνασθήναι, ὦ Σώκρατες, ὁρίζεσθαι ἐπιχειρεῖς Καλόν τε τί καί Δίκαιον και 'Αγαθόν και έν έκαστον των είδων. ένενόησα γάρ και πρώην σου ακούων διαλεγομένου d ένθάδε 'Αριστοτέλει τώδε. καλή μέν ουν και θεία. εῦ ἴσθι, ἡ ὑρμή, ἡν ὑρμậς ἐπὶ τοὺς λόγους. ἔλκυσον δέ σαυτόν και γύμνασαι μάλλον δια της δοκούσης άχρήστου είναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν άδολεσχίας, έως έτι νέος εί εἰ δε μή, σε διαφεύξεται ή αλήθεια. τίς οῦν ὁ τρόπος, φάναι, ὦ Παρμενίδη, τής γυμνασίας; ούτος, είπειν, όνπερ ήκουσας Ζήνωνος. πλην τουτό γέ σου και πρός τούτον ήγάσθην είπόντος, ότι ούκ είας έν τοις e όρωμένοις οὐδὲ περὶ ταῦτα τὴν πλάνην ἐπισκοπεῖν, άλλα περί έκεινα α μάλιστά τις αν λόγω λάβοι και είδη αν ήγήσαιτο είναι. δοκει γάρ μοι, έφη, ταύτη γε ούδεν χαλεπόν είναι και όμοια και άνόμοια καὶ ẳλλο ὅτιοῦν τὰ ὄντα πάσχοντα ἀποφαίνειν. καὶ καλῶς γ', ἔφη. χρὴ δὲ καὶ τόδε ἔτι πρὸς τούτω ποιείν, μη μόνον ει έστιν έκαστον υποτιθέμενον σκοπείν τα ξυμβαίνοντα έκ της υποθέσεως, 136

άλλὰ καὶ εἰ μὴ ἔστι τὸ αὐτὸ τοῦτο ὑποτίθεσθαι, sensible εί βούλει μάλλον γυμνασθήναι. πως λέγεις; φάναι. Parmeοΐον, έφη, εἰ βούλει περί ταύτης της ύποθέσεως, emplifies ην Ζήνων υπέθετο, εί πολλά έστι, τί χρη ξυμ- by supposβαίνειν και αυτοις τοις Πολλοις προς αυτά και thesis ei πρός το Έν και τώ Ένι πρός τε αύτο και προς applied to τὰ Πολλά· καὶ αὖ εἰ μή ἐστι πολλά, πάλιν σκοπεῖν το to τὰ τί ξυμβήσεται καὶ τῷ Ένὶ καὶ τοῖς Πολλοῖς καὶ $\frac{\pi o \lambda \lambda d}{\text{the counter}}$ b πρòs αύτὰ καὶ πρòs ẳλληλα· καὶ αῦθις αῦ ἐὰν thesis εἰ μή ἐστι πολλὰ ύποθη, εἰ ἔστιν Όμοιότης ή εἰ μη ἔστι, τί ἐφ' applied to έκατέρας της ύποθέσεως ζυμβήσεται και αυτοις πολλά, τοις ύποτεθείσι και τοις άλλοις και πρός αύτα και themselves πρός άλληλα. και περι 'Ανομοίου ό αὐτὸς λόγος. ^{bination}. καὶ περὶ Κινήσεως καὶ Στάσεως, καὶ περὶ Γενέσεως καί Φθοράς, καί περί αὐτοῦ τοῦ Εἶναι καὶ τοῦ μὴ Είναι και ένι λόγω, περι ότου αν αει ύποθη ώς όντος και ώς ούκ όντος και ότιουν άλλο πάθος πάσχοντος, δεί σκοπείν τα ξυμβαίνοντα πρός αύτο καὶ πρòς ἐν ἔκαστον τῶν ἀλλων, ὅ τι ἀν προέλη. καὶ πρὸς πλείω καὶ πρὸς ξύμπαντα ώσαύτως καὶ τάλλα αὖ πρòς αύτά τε καὶ πρòς άλλο ὄ τι αν προαιρή αεί, εάν τε ώς δν ύποθή δ ύπετίθεσο, έάν τε ώς μη όν, ει μέλλεις τελέως γυμνασάμενος κυρίως διόψεσθαι το άληθές. αμήχανον, έφη, λέγεις, δ Παρμενίδη, πραγματείαν, καὶ οὐ σφόδρα μανθάνω. άλλά μοι τί ου διηλθες αυτός υποθέμενός d τι, ίνα μαλλον καταμάθω; πολύ έργον, φάναι, δ Σώκρατες, προστάττεις ώς τηλικώδε. άλλα σύ, είπειν τον Σωκράτη, Ζήνων, τί ου διηλθες ήμιν; καὶ τὸν Ζήνωνα ἔφη γελάσαντα φάναι, αὐτοῦ, ῶ Σώκρατες, δεώμεθα Παρμενίδου μη γαρ ου φαθλον

things. nides exhis method τδ έν and τà and in com-

17

С

πολλαχοῦ αν αὐτοῦ απτοιτο πολλοῖς τοῦ δὲ ἐνός τε καί αμερούς και κύκλου μή μετέχοντος αδύνατον πολλαχή κυκλω ἄπτεσθαι άδύνατον. άλλά μήν αὐτό γε ἐν ἑαυτῷ δν κῶν ἑαυτὸ εἶη περιέχον οὐκ άλλο ή αυτό, είπερ και έν έαυτω είη· έν τω γάρ b τι είναι μη περιέχοντι άδύνατον. άδύνατον γάρ. ούκουν έτερον μέν άν τι είη αύτο το περιέχον, έτερον δε το περιεχόμενον ου γαρ όλον γε αμφω ταύτον αμα πείσεται και ποιήσει και ούτω Το Έν οὐκ αν εἶη ἔτι ἕν ἀλλὰ δύο. où $\gamma \dot{a} \rho$ où ν . ούκ άρα έστί που Τὸ Έν, μήτε έν έαυτῷ μήτε έν άλλω ένόν. ουκ έστιν. (7) $\delta \rho a \delta \eta$, $\delta \eta \tau \omega s \epsilon \chi o \nu$ ει οδόν τε εστιν εστάναι ή κινεισθαι. τι δη γαρ ου; ότι κινούμενόν γε ή φέροιτο ή άλλοιοιτο άν. αύται γαρ μόναι κινήσεις. ναί. αλλοιούμενον δε c Τὸ Εν έαυτοῦ ἀδύνατόν που ἕν ἔτι εἶναι. άδύνατον. ούκ άρα κατ' άλλοίωσίν γε κινείται. ού φαίνεται. άλλ' άρα τώ φέρεσθαι; ίσως. και μην ει φέροιτο τὸ ἕν, ἦτοι ἐν τῷ αὐτῷ αν περιφέροιτο κύκλω η μεταλλάττοι χώραν έτέραν έξ έτέρας. άνάγκη. ούκούν κύκλω μέν περιφερόμενον έπι μέσου βεβηκέναι ανάγκη, καὶ τὰ περὶ τὸ μέσον φερόμενα άλλα μέρη έχειν έαυτου. φ δε μήτε μέσου μήτε d μερών προσήκει, τίς μηχανή τοῦτο κύκλω ποτέ έπι του μέσου ένεχθηναι; ούδεμία. άλλα δη χώραν άμειβον άλλοτ' άλλοθι γίγνεται και ούτω κινείται; είπερ γε δή. οὐκοῦν εἶναι μέν που έν τινι αὐτὸ άδύνατον έφάνη; ναί. άρ' οῦν γίγνεσθαι έτι άδυνατώτερον; οὐκ ἐννοῶ ὅπη. εἰ ἐν τώ τι γίγνεται, ούκ ανάγκη μήτε πω έν έκείνω είναι έτι έγγιγνόμενον, μήτ' έτι έξω έκείνου παντάπασιν, είπερ δή

(7) has no stationary state, has no motionary stateeither by way of $-(\alpha)$ άλλοίωσις, modification, or (B) το φέρεσ- $\theta \alpha i$, motion, either circular, or progressive, or qualitative ;

$\Pi APMENI \Delta H\Sigma.$

έγγίγνεται; ἀνάγκη. εἰ ἆρα τι ἄλλο πείσεται e τοῦτο, ἐκείνο αν μόνον πάσχοι οῦ μέρη εἰη· τὸ μέν γαρ αν τι αυτού ήδη έν έκείνω, το δε έξω είη αμα το δε μη έχον μέρη ούχ οιόν τε που έσται τρόπω ούδενι όλον άμα μήτε έντος είναι τινος μήτε ξώ. ἀληθή. οῦ δὲ μήτε μέρη εἰσὶ μήθ ὅλον τυγχάνει όν, ού πολύ έτι αδυνατώτερον έγγίγνεσθαί που, μήτε κατὰ μέρη μήτε κατὰ δλον έγγιγνόμενον; 139 φαίνεται. οὖτ' ἄρα ποι ἰὸν καὶ ἐν τω γιγνόμενον χώραν ἀλλάττει, οὐτ' ἐν τῷ αὐτῷ περιφερόμενον, ούτε άλλοιούμενον. ούκ έοικεν. κατά πασαν άρα κίνησιν Τὸ ^{*}Εν ἀκίνητον. ἀκίνητον. ἀλλὰ μὴν καὶ είναι γε φαμεν έν τινι αυτό αδύνατον. φαμέν γάρ. ούδ' άρα ποτε έν τῷ αὐτῷ έστίν. τί δή; ότι ήδη αν εν εκείνω είη εν ω τω αυτώ εστίν. πάνυ μεν ούν. άλλ' ούτε έν έαυτω ούτε έν άλλω οίόν τε ήν αύτω ένειναι. ού γαρ ούν. ουδέποτε αρα έστι Το ^{*}Εν b έν τῷ αὐτῷ, οὐκ ἔοικεν, ἀλλὰ μὴν τό γε μηδέποτε έν τω αυτώ όν ούθ' ήσυχίαν άγει ούθ' έστηκεν. ού γαρ ολόν τε. Το Έν άρα, ώς ξοικεν, ούθ έστηκεν ούτε κινείται. ούκουν δη φαίνεταί γε. (8) has no ουθ' έτέρω ούτε έαυτώ therefore ούδε μήν ταύτ

aŭ i

ούτε αύτοῦ οὔτε ετέρου sity; no μέν που εαυτοῦ ον ενος therefore Kai no Dieέκεινο άν είη, αὐτὸ δ άν ούτως είη όπερ

où

 $\mathbf{t} \in \mathfrak{i}\eta \in \mathcal{V}$. $d\lambda\eta\theta\eta$.

μυτού ούκ έσται

ού γαρ ούν. ταύτον

ούκ έσται, έως 🔐 🖠 πέρω τινός είναι άλλά

21

μόνω έτέρω, αλλω δε οιδενί. ορθως. τω μεν άρα εν είναι ούκ έσται ετερον ή οίει; ού δήτα. d άλλα μην εί μη τούτω, ούχ έαυτω έσται εί δε μη αύτω, ούδε αύτό αὐτὸ δε μηδαμη δν ετερον ούδενός έσται έτερον. όρθως. ούδε μην ταύτον έαυτῷ ἔσται. πῶς δ' οὖ; οὐχ ἦπερ Τοῦ Ένὸς φύσις, αύτη δήπου και Του Ταύτου. τί δή; ότι ούκ έπειδαν ταύτον γένηται τώ τι, έν γίγνεται. άλλα τί μήν; Τοις Πολλοις ταυτόν γενόμενον πολλα άνάγκη γίγνεσθαι, άλλ' οὐχ ἕν. άληθη. άλλ' εἰ Τὸ [•]Εν καὶ Τὸ Ταὐτὸν μηδαμή διαφέρει, ὑπότε τι ταὐτὸν ἐγίγνετο, ἀεὶ αν ἕν ἐγίγνετο, καὶ ὅπότε ἕν, ταὐτόν. πάνυ γε. εἰ ẳρα Τὸ [•]Εν ἑαυτῷ ταὐτὸν θ έσται, ούχ εν έαυτώ έσται και ούτως εν δν ούχ έν Εσται άλλα μην τουτό γε αδύνατον αδύνατον άρα καὶ Τῷ Ἐνὶ ἡ ἑτέρου ἔτερον εἶναι ἡ ἑαυτῷ ταὐτόν. ἀδύνατον. οὖτω δὴ ἔτερόν γε ἡ ταὐτὸν Tò E v ovt dv a $t t \phi$ ovt dv $t \epsilon t \epsilon \rho \phi$ $\epsilon t \eta$. ov $\gamma d\rho$ οῦν. οὐδε μην ὅμοιόν τινι ἔσται οὐδ' ἀνόμοιον ούθ' έαυτώ ούθ' έτέρω. τί δή; ότι το ταυτόν που πεπονθός δμοιον. ναί. Τοῦ δέ γε Ένὸς χωρὶς έφάνη την φύσιν Το Ταυτόν. έφάνη γάρ. άλλα 140 μην εί τι πέπονθε χωρίς του έν είναι Το Έν, πλείω aν είναι πεπόνθοι n εν τουτο δε αδύνατον. ναί. ούδαμως έστιν άρα ταὐτὸν πεπονθὸς εἶναι Τὸ Έν ούτε άλλω ούθ' έαυτώ. ου φαίνεται. ουδε δμοιον άρα δυνατόν αύτό είναι ούτε άλλω ούθ' έαυτω. οὐκ έοικεν. ούδε μην ετερόν γε πέπονθεν είναι Το Έν και γαρ ούτω πλείω αν πεπόνθοι είναι ή έν. πλείω γάρ. τό γε μην έτερον πεπονθός ή έαυτου ή άλλου άνόμοιον αν είη ή έαυτῷ ή άλλω, είπερ το ταὐτον b

 $\mathbf{22}$

πεπονθος δμοιον. dρθως. Το δε γε Eν, ως εοικεν, ούδαμως έτερον πεπονθός ούδαμως ανόμοιόν έστιν ούθ' έαυτώ ούθ' έτέρω. ου γάρ ούν. ουτε άρα ομοιον ούτε ανόμοιον ούθ ετέρω ούτε εαυτώ αν είη Τὸ °Εν. οὐ φαίνεται. (9) καὶ μὴν τοιοῦτόν γε ὅν (9) no mode ούτε ίσον ούτε άνισον έσται ούτε έαυτῷ οὐτε άλλῳ. tity, either πη; ίσον μέν δν τών αὐτών μέτρων ἔσται ἐκείνω ῷ or Inαν ίσον η. ναί. μείζον δέ που η έλαττον ον, οιs Excess; c μέν aν ξύμμετρον η , τών μέν έλαττόνων πλείω therefore to m o Defect; μέτρα έξει, τῶν δὲ μειζόνων ἐλάττω. ναί. ois d' άν μή σύμμετρον, των μέν σμικροτέρων, των δέ μειζόνων μέτρων έσται. πώς γάρ ου; οὐκοῦν άδύνατον τὸ μὴ μετέχον Τοῦ Αὐτοῦ ἡ μέτρων τῶν αὐτῶν εἶναι ή άλλων ώντινωνοῦν τῶν αὐτῶν; ἀδύνατον. ίσον μέν άρα ουτ άν έαυτώ ουτε άλλω είη, μή των αυτών μέτρων όν. ουκουν φαίνεταί γε. άλλα μην πλειόνων γε μέτρων δν ή έλαττόνων,

- d όσωνπερ μέτρων, τοσούτων και μερών αν είη καί ούτως αθ ουκέτι έν έσται, άλλα τοσαυτα όσαπερ καὶ τὰ μέτρα. ὀρθῶς. εἰ δέ γε ἑνὸς μέτρου εἶη, ίσον αν γίγνοιτο τώ μέτρω. τουτο δε αδύνατον έφάνη, ίσον τω αὐτὸ εἶναι. ἐφάνη γάρ. οὖτε ἆρα ένος μέτρου μετέχον ούτε πολλών ούτε όλίγων, ούτε τὸ παράπαν Τοῦ Αὐτοῦ μετέχον, οὖτε ἑαυτῷ ποτε, ὡς έοικεν, έσται ίσον ούτε άλλω. ούδ' αθ μείζον ούδε έλαττον ουτε έαυτου ουθ έτέρου. παντάπασι μέν
- e οὖν οὖτως. (10)τί δέ; πρεσβύτερον η νεώτερον η $_{(10) no}$ την αυτην ηλικίαν έχειν Το Έν δοκεί τω δυνατον Time; εἶναι; τί δὴ γὰρ οὖ; ὅτι που ἡλικίαν μὲν τὴν αὐτὴν ἔχον ἡ αύτῷ ἡ ἄλλω ἰσότητος χρόνου καὶ όμοιότητος μεθέξει, ών ελέγομεν οι μετειναι Τώ

Equality,

23

Ένί, ούθ' όμοιότητος ούτε ισότητος. ελέγομεν γαρ οῦν. καὶ μὴν καὶ ὅτι ἀνομοιότητός τε καὶ ἀνισότητος ού μετέχει, καί τοῦτο ἐλέγομεν. πάνυ μέν ούν. πως οῦν οἶόν τε ἐσται τινὸς ἡ πρεσβύτερον ἡ νεώτε- 141 ρον είναι, ή την αυτην ήλικίαν έχειν τω, τοιούτον όν; ούδαμως. ούκ αρ' αν είη νεώτερον ούδε πρεσβύτερον οὐδὲ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον Τὸ Εν οὖτε αὑτῷ ούτε άλλω. ου φαίνεται. άρ' ούν ουδέ έν χρόνω το παράπαν δύναιτ' αν είναι Το °Εν, εί τοιούτον είη; ή ούκ ανάγκη, έάν τι ή έν χρόνω, αεί αύτο αύτου πρεσβύτερον γίγνεσθαι; ανάγκη. ούκοῦν τό γε πρεσβύτερον αεί νεωτέρου πρεσβύτερον; τί μήν; τὸ πρεσβύτερον αρα έαυτοῦ γιγνόμενον καὶ νεώτε- b ρον έαυτοῦ άμα γίγνεται, είπερ μέλλει έχειν ότου πρεσβύτερον γίγνεται. πως λέγεις; ώδε διάφορον έτερον έτέρου ούδεν δει γίγνεσθαι ήδη όντος διαφόρου, άλλα του μέν ήδη όντος ήδη είναι, του δέ γεγονότος γεγονέναι, τοῦ δὲ μέλλοντος μέλλειν, τοῦ δὲ γιγνομένου οὖτε γεγονέναι οὖτε μέλλειν οὖτε εἶναί πω διάφορον, ἀλλὰ γίγνεσθαι καὶ ἀλλως οὐκ ανάγκη γάρ. αλλα μην τό γε πρεσβύτερον c eivai. διαφορότης νεωτέρου έστι και ούδενος άλλου. έστι γάρ. το άρα πρεσβύτερον έαυτου γιγνόμενον ανάγκη καὶ νεώτερον ẳμα ἑαυτοῦ γίγνεσθαι. ἔοικεν. άλλα μην και μήτε πλείω έαυτου γίγνεσθαι χρόνον μήτ' έλάττω, άλλα τον ίσον χρόνον και γίγνεσθαι έαυτῷ καὶ εἶναι καὶ γεγονέναι καὶ μέλλειν ἔσεσθαι. άνάγκη γαρ οῦν και ταῦτα. ἀνάγκη ἄρα ἐστίν, ὡς έοικεν, όσα γε έν χρόνω έστι και μετέχει του τοιού- d του, έκαστον αὐτῶν τὴν αὐτήν τε αὐτὸ αὑτῷ ἡλικίαν έχειν καί πρεσβύτερόν τε αύτοῦ άμα και νεώτερον

γίγνεσθαι. κινδυνεύει. άλλά μην Τώ γε Ένι τών τοιούτων παθημάτων ούδεν μετήν. ού γαρ μετήν. ούδε άρα χρόνου αυτώ μέτεστιν, ούδ' έστιν έν τινι χρόνω. οὖκουν δή, ὦς γε ὁ λόγος αἱρεῖ. (11) τί (11) no Producουν; τὸ ην καὶ τὸ γέγονε καὶ τὸ ἐγίγνετο οὐ χρόνου tion, nor μέθεξιν δοκεί σημαίνειν του ποτε γεγονότος; καί e μάλα. τί δέ; τὸ ἔσται καὶ τὸ γενήσεται καὶ τὸ γενηθήσεται οὐ τοῦ ἔπειτά που μέλλοντος ; ναί. τὸ δὲ δὴ ἔστι καὶ τὸ γίγνεται οὐ τοῦ νῦν παρόντος; πάνυ μέν οῦν. εἰ ἄρα Τὸ ^ΦΕν μηδαμή μηδενὸς μετέχει χρόνου, ούτε ποτε γεγόνει ούτ εγίγνετο οὖτ' ην ποτέ, οὖτε νῦν γέγονεν οὖτε γίγνεται οὖτ' έστιν, ουτ' έπειτα γενήσεται ουτε γενηθήσεται ουτ' έσται. ἀληθέστατα. ἔστιν οὖν οὖσίας ὅπως αν τι μετάσχοι άλλως ή κατά τούτων τι; ουκ έστιν. ούδαμως άρα Το Έν ουσίας μετέχει. ούκ έοικεν. ούδαμώς άρα έστι Τὸ Έν. ου φαίνεται. ούδ άρα ούτως έστιν ώστε έν είναι είη γαρ αν ήδη δν καί ούσίας μετέχον άλλ ώς έοικε, Το Έν ούτε έν έστιν ούτε έστιν, εί δεί τω τοιωδε λόγω πιστεύειν. κιν-

142 δυνεύει. (12) ο δε μή έστι, τούτω τω μή όντι είη (12) no αν τι $\hat{\eta}$ αὐτ $\hat{\omega}$ $\hat{\eta}$ αὐτοῦ; καὶ πῶς; οὐδ ἀρα ὄνομα $_{\text{accident}}^{\text{logical}}$ έστιν αυτώ ουδέ λόγος ουδέ τις επιστήμη ουδέ Name or αἴσθησις οὐδε δόξα. οὐ φαίνεται. οὐδ' ὀνομάζε- Definition; ται αρα οὐδε λέγεται οὐδε δοξάζεται οὐδε γιγνώ- logical σκεται, οὐδέ τι τῶν ὄντων αὐτοῦ aἰσθάνεται. οὐκ correlative, έχειν ; ούκουν έμοιγε δοκεί.

logical or Concep-tion. This

βούλει οῦν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν πάλιν ἐξ ἀρχῆs conclusion is rejected. b έπανέλθωμεν, έάν τι ήμιν έπανιουσιν άλλοιον φανή; πάνυ μέν οῦν βούλομαι. οὐκοῦν ἕν εἰ ἔστι.

Existence;

The meaning of the Second Нуроthesis.

φαμέν, τὰ συμβαίνοντα περί αὐτοῦ, ποῖά ποτε τυγχάνει όντα, διομολογητέα ταύτα ούχ ούτως; ναί. ὅρα δη έξ ἀρχης. εν εί έστιν, δρα οδόν τε αύτο είναι μέν, ούσίας δε μη μετέχειν; ούχ οίόν ούκουν και ή ούσία Του Ένος είη άν, ου ταυτον τε. οῦσα Τῷ Ένί; οὐ γὰρ αν ἐκείνη ἦν ἐκείνου οὐσία, ούδ' αν έκεινο Το Έν έκεινης μετειχεν, αλλ' δμοιον aν nν λέγειν έν τε είναι και έν έν. νυν δε ούχ c αὖτη ἐστίν ἡ ὑπόθεσις, εἰ ἕν ἔν, τί χρη ξυμβαίνειν, άλλ' εί εν εστιν ούχ ουτως; πάνυ μεν ούν. ούκουν ώς άλλο τι σημαίνον το έστι του έν; ἀνάγκη. άρ' οὖν άλλο η ὅτι οὐσίας μετέχει Τὸ Έν, τοῦτ' αν εἶη τὸ λεγόμενον, ἐπειδάν τις συλλήβδην είπη ότι εν έστιν; πάνυ γε.

II. The Second Hypothesis : έν εί έστι = el Tò "Ev למדוע מע οὐσίας μετέχει, Τὸ *Ev admits all contrary predicates. (1) If the Òne exist, that is, participate in existence, then the One is infinite in

quantity.

Πάλιν (1)δή λέγωμεν, έν εἰ ἔστι, τί συμβήσεται. σκόπει οῦν, εἰ οὐκ ἀνάγκη ταύτην την ὑπόθεσιν τοιούτον δν Το Έν σημαίνειν, οίον μέρη έχειν; $\epsilon_{\sigma\tau\iota\nu \ \delta\nu}^{\epsilon\sigma\tau\iota\nu \ \delta\nu} \pi\hat{\omega}s; \hat{\omega}\delta\epsilon. \epsilon_{i} \tau \delta \epsilon_{\sigma\tau\iota} To \hat{\upsilon} E \nu \delta \delta \nu \tau \sigma \lambda \epsilon \gamma \epsilon \tau a \iota \kappa a \iota d$ Τὸ Εν τοῦ ὄντος ένός, ἔστι δὲ οὐ τὸ αὐτὸ Η τε Ουσία και Το Έν, του αυτου δε εκείνου, ου υπεθεμεθα, τοῦ ένὸς ὄντος, ἆρα οὐκ ἀνάγκη τὸ μεν ὅλον έν δν είναι αὐτό, τούτου δε γίγνεσθαι μόρια Τό τε [•]Εν καί Τὸ Είναι; ἀνάγκη. πότερον οὖν ἑκάτερον τών μορίων τούτων μόριον μόνον προσερούμεν, ή τοῦ όλου μόριον τό γε μόριον προσρητέον; τοῦ και όλον άρα έστιν δ άν έν ή, και μόριον όλου. πάνυ γε. τί οῦν; τῶν μορίων ἑκάτερον ἔχει. τούτων του Ένος όντος, τό τε έν και το όν, άρα e $a_{\pi o}\lambda\epsilon i\pi\epsilon\sigma\theta o\nu$ η Το Έν Του Είναι μόριον η Το Όν Τοῦ Ένὸς μορίου; οὐκ αν εἶη. πάλιν αρα καὶ τῶν μορίων έκάτερον τό τε εν ισχει και το όν, και

TAPMENIAHS.

γίγνεται το ελάχιστον εκ δυοίν αθ μορίοιν το μόριον, καί κατά τον αὐτον λόγον οὖτως ἀεί, ὅ τί περ αν μόριον γένηται, τούτω τω μορίω αει ίσχει. Τό τε γαρ Έν Τὸ Όν ἀεὶ ἴσχει καὶ Τὸ Όν Τὸ Ἐν·

- 143 ωστε ανάγκη δύ' αει γιγνόμενον μηδέποτε έν είναι. παντάπασι μέν οῦν. οὐκοῦν απειρον αν τὸ πλήθος οὕτω Τὸ Έν ὅν ϵἴη; ἔοικεν. (2) ἴθι δὴ (2) If the και τηδε έτι. πη; ουσίας φαμέν μετέχειν Το Έν, cipate in διὸ ἔστιν; ναί. καὶ διὰ ταῦτα δὴ Τὸ Έν ὅν πολλὰ Existence, ἐφάνη. οὖτως. τί δέ; αὐτὸ Τὸ Ἐν, ὃ δή φαμεν ούσίας μετέχειν, έαν αύτο τη διανοία μόνον καθ' αύτο λάβωμεν άνευ τούτου ου φαμεν μετέχειν, άρά γε εν μόνον φανήσεται ή και πολλά το αυτό τουτο;
  - b έν, οίμαι έγωγε. ίδωμεν δή άλλο τι έτερον μέν άνάγκη την ουσίαν αυτού είναι, έτερον δε αυτό; εἶπερ μη Οὐσία Τὸ Ἐν, ἀλλ' ὡς ἕν οὐσίας μετέσχεν. άνάγκη. ούκοῦν εἰ ἔτερον μέν Ἡ Οὐσία, ἔτερον δέ Τὸ Ἐν, οὖτε τῶ ἕν Τὸ Ἐν Τῆς Οὐσίας ἔτερον οὖτε τφ οὐσία εἶναι ή Οὐσία Τοῦ Ένὸς ἄλλο, ἀλλὰ Τφ Έτέρω τε καὶ Ἄλλω ἔτερα ἀλλήλων. πάνυ μὲν οῦν. Ουσία Το Έτερον. πως γάρ; τί ουν; έαν προελώ-• μεθα αὐτῶν εἶτε βούλει Τὴν Οὐσίαν καὶ Τὸ Ἐτερον είτε Την Ουσίαν και Το Έν είτε Το Έν και Το ⁸Ετερον, ἁρ' οὐκ ἐν ἑκάστη τη προαιρέσει προαιρούμεθά τινε ω όρθως έχει καλεισθαι αμφοτέρω; πως; ώδε έστιν ούσίαν είπειν; έστιν. και αθθις είπειν έν; καί τοῦτο. ឨρ' οῦν οὐχ ἑκάτερον αὐτοῖν εἶρηται; ναί. τί δ' ὅταν εἶπω οὐσία τε καὶ ἔν, δρα ούκ αμφοτέρω; πάνυ γε. ούκοῦν καὶ ἐὰν ούσία τε καί έτερον ή έτερόν τε καί έν, καί ούτω

One partimust exist.

27

πανταχώς έφ' έκάστου αμφω λέγω; ναί. $\hat{\omega}$ δ' $\hat{a}$ ν d άμφω όρθως προσαγορεύησθον, άρα οιόν τε άμφω μεν αὐτὼ εἶναι, δύο δε μή; οὐχ οἶόν τε. ŵδầν δύο ήτον, έστι τις μηχανή μή ούχ έκάτερον αὐτοῖν έν είναι; ούδεμία. τούτων άρα επείπερ σύνδυο έκαστα ξυμβαίνει είναι, και εν αν είη εκαστον. φαίνεται. εί δε εν εκαστον αυτών εστί, συντε- θ έντος ένος όποιουοῦν ήτινιοῦν συζυγία οὐ τρία γίγνεται τὰ πάντα; ναί. τρία δε ου περιττά, καὶ δύο άρτια; πως δ' ου; τί δέ; δυοίν όντοιν ούκ άνάγκη είναι και δίς, και τριών όντων τρίς, είπερ e ύπάρχει τώ τε δύο το δίς έν και τώ τρία το τρίς έν; ανάγκη. δυοίν δε όντοιν και δις ούκ ανάγκη δύο δίς είναι; και τριών και τρίς ούκ ανάγκη αθ τρία τρίς είναι; πως δ' ου; τί δέ; τριων δντων καί δίς όντων, καί δυοίν όντοιν καί τρίς όντοιν, ούκ άνάγκη τε τρία δὶς εἶναι καὶ δύο τρίς; πολλή γε. άρτιά τε άρα άρτιάκις αν είη και περιττα περιττάκις καὶ ἄρτια περιττάκις καὶ περιττὰ ἀρτιάκις. ἔστιν 144 ούτως. εί ούν ταύτα ούτως έχει, οίει τινά άριθμόν δν ούκ ανάγκη είναι; ούδαμως ύπολείπεσθαι. γε. εἰ ẳρα ἔστιν ἕν, ἀνάγκη καὶ ἀριθμὸν εἶναι. άνάγκη. (3) άλλα μην άριθμου γε όντος πόλλ αν είη και πλήθος απειρον των όντων ή ούκ απειρος άριθμος πλήθει και μετέχων ουσίας γίγνεται; και πάνυ γε. ούκουν εί πας αριθμός ούσίας μετέχει, καί τὸ μόριον ἕκαστον τοῦ ἀριθμοῦ μετέχοι αν αὐτῆς; ναί. ἐπὶ πάντα ἄρα πολλὰ ὄντα 'Η Οὐσία b νενέμηται καὶ οὐδενὸς ἀποστατεῖ τῶν ὄντων, οὖτε τοῦ σμικροτάτου οὖτε τοῦ μεγίστου; ή τοῦτο μέν καὶ ἄλογον ἐρέσθαι; πῶς γὰρ ἁν δὴ οὐσία γε τῶν

(3) If Number participate in Existence, Existence is distributable to Infinity.

ł

όντων του αποστατοί; ούδαμως. κατακεκερμάτισται άρα ώς οἶόν τε σμικρότατα καὶ μέγιστα καὶ πανταχώς όντα, καὶ μεμέρισται πάντων μάλιστα, c καὶ ἔστι μέρη ἀπέραντα Τῆς Οὐσίας. ἔχει οὖτως. πλείστα άρα έστι τὰ μέρη αὐτῆς. πλείστα μέντοι. (4) τί οὖν; ἔστι τι αὐτῶν, ὃ ἔστι μὲν μέρος Tης (4) If Ουσίας, ουδέν μέντοι μέρος; και πως αν τοιούτο γέ- be disνοιτο; ἀλλ' εἶπερ γε, οἶμαι, ἔστιν, ἀνάγκη αὐτὸ ἀεί, to Infinity, $\tilde{\epsilon} \omega \sigma \pi \epsilon \rho$ $\tilde{a} \nu$ $\tilde{\eta}$, $\tilde{\epsilon} \nu$ $\gamma \epsilon$ τι $\epsilon \tilde{i} \nu a ι$, μηδ $\tilde{\epsilon} \nu$ δ $\tilde{\epsilon}$ $\delta \delta \dot{\nu} \nu a \tau o \nu$. $\frac{ the One }{ must be }$ ἀνάγκη. πρòs ẵπαντι ἆρα ἐκάστω τῷ Τŷs Oὐσίαs distribu-table likeμέρει πρόσεστι Το Έν, ούκ απολειπόμενον ούτε σμικροτέρου οὖτε μείζονος μέρους οὖτε αλλου οὐδενός.

d οὕτως. ἆρα οὖν ἕν ὃν πολλαχοῦ ἄμα ὄλον ἐστί; τούτο άθρει. άλλ' άθρω, και όρω ότι άδύνατον. μεμερισμένον άρα, είπερ μη όλον άλλως γάρ που ούδαμώς αμα απασι τοις Τής Ουσίας μέρεσι παρέσται, ή μεμερισμένον. ναί. καὶ μὴν τό γε μεριστὸν πολλή ανάγκη είναι τοσαύτα όσαπερ μέρη. ανάγκη. ούκ αρ' αληθή αρτι έλέγομεν, λέγοντες ώς πλείστα μέρη 'Η Ουσία νενεμημένη είη. ουδε γαρ πλείω

e Τοῦ Ένὸς νενέμηται, ἀλλ' ἴσα, ὡς ἔοικε, Τῷ Ἐνί· ούτε γαρ Το 'Ον Του Ενος απολείπεται ούτε Το Έν Τοῦ Όντος, ἀλλ' έξισοῦσθον δύ' ὄντε ἀεὶ παρὰ πάντα. παντάπασιν οὖτω φαίνεται. Τὸ Έν ἆρ αὐτὸ κεκερματισμένον ὑπὸ Τῆς Οὐσίας πολλά τε και απειρα το πληθός έστιν. φαίνεται. ου μόνον ἄρα τὸ ὃν ἕν πολλά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ Τὸ °Εν ύπο Τοῦ ^{*}Οντος διανενεμημένον πολλα ανάγκη είναι. παντάπασι μέν οὖν. (5) καὶ μὴν ὅτι γε ὅλου τὰ (5) The One must μόρια μόρια, πεπερασμένον αν είη κατά το όλον exhibit Botton Το Έν ή ου περιέχεται υπο του όλου τα μόρια; Motion.

Existence wise.

άνάγκη. άλλα μην τό γε περιέχον πέρας αν είη. 145 πῶς δ' οὖ; Τὸ Ěν ẳρα ὃν ἔν τέ ἐστί που καὶ πολλά, και όλον και μόρια, και πεπερασμένον και απειρον πλήθει. φαίνεται. άρ' οῦν οὐκ, ἐπείπερ πεπερασμένον, και έσχατα έχον; ανάγκη. τίδ; όλον δν ούκ άρχην αν έχοι και μέσον και τελευτήν; ή οδόν τέ τι όλον είναι άνευ τριών τούτων; κάν του έν ότιουν αύτων αποστατή, έθελήσει έτι όλον είναι; ούκ έθελήσει. και άρχην δή, ώς έοικε, και τελευτην καὶ μέσον ἔχοι αν Τὸ Εν. ἔχοι. ἀλλὰ μὴν τό γε b μέσον ίσον των έσχάτων απέχει ου γαρ αν άλλως μέσον είη. ου γάρ. και σχήματος δή τινος, ώς έοικε, τοιούτον δν μετέχοι αν Το Εν, ήτοι εύθέος ή στρογγύλου ή τινος μικτοῦ ἐξ ἀμφοῖν. μετέχοι γαρ αν. αρ' ούν ούτως έχον ούκ αυτό τε έν έαυτώ έσται καί έν άλλω; πως; των μερών που έκαστον έν τῷ ὅλῷ ἐστὶ καὶ οὐδὲν ἐκτὸς τοῦ ὅλου. οὖτως. πάντα δε τα μέρη ύπο του όλου περιέχεται; ναί. καί μήν τά γε πάντα μέρη τα αύτοῦ Τὸ °Εν έστι, c και ουτε τι πλέον ουτε έλαττον ή πάντα. ου γάρ. ούκοῦν καὶ τὸ ὅλον Τὸ Ἐν ἐστιν; πῶς δ' οὖ; εἰ άρα πάντα τὰ μέρη έν δλω τυγχάνει όντα, έστι δέ τά τε πάντα Τὸ ^{*}Εν καὶ αὐτὸ Τὸ ^{*}Ολον, περιέχεται δε ύπο Τοῦ Ολου τὰ πάντα, ύπο Τοῦ Ένος αν περιέχοιτο Τὸ $\mathbf{\tilde{E}}$ ν, καὶ οὖτως $\mathbf{\hat{a}}$ ν ἤδη Τὸ $\mathbf{\tilde{E}}$ ν αὐτὸ έν έαυτώ είη. φαίνεται. άλλα μέντοι τό γε όλον αῦ οὐκ ἐν τοῖς μέρεσίν ἐστιν, οὖτε ἐν πασιν οὖτε έν τινί. εί γαρ έν πασιν, ανάγκη και έν ένι. έν d τινι γαρ ένι μη όν ούκ αν έτι που δύναιτο έν γε άπασιν είναι εί δε τουτο μεν το εν των άπάντων έστί, τὸ δὲ ὅλον ἐν τούτῷ ἔνι, πῶς ἔτι ἔν γε τοῖς

πασιν ένέσται; ούδαμως. ούδε μήν έν τισί των μερών. εί γαρ έν τισι το όλον είη, το πλέον άν έν τώ έλάττονι είη, ο έστιν αδύνατον. αδύνατον γάρ. μη δν δ' έν πλείοσι μηδ' έν ένι μηδ' έν άπασι τοις μέρεσι το όλον ούκ ανάγκη έν έτέρω • τινὶ εἶναι, ἡ μηδαμοῦ ἔτι εἶναι; ἀνάγκη. οὐκοῦν μηδαμού μέν ον ούδεν αν είη, όλον δε όν, επειδή ούκ έν αύτώ έστίν, ανάγκη έν άλλω είναι; πάνυ γε. $\hat{\eta}$ μέν άρα Τὸ Eν όλον, έν άλλω έστίν ή δè τὰ πάντα μέρη όντα τυγχάνει, αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ. καὶ ούτω Τὸ Έν ἀνάγκη αὐτό τε ἐν ἑαυτῷ εἶναι καὶ ἐν έτέρω. ανάγκη. ουτω δη πεφυκός Το Εν άρ' ουκ άνάγκη και κινεισθαι και έστάναι; πη; έστηκε μέν που, είπερ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ ἐστίν. ἐν γὰρ ἑνὶ ὅν καὶ

- 146 έκ τούτου μή μεταβαίνον έν τώ αυτώ αν είη, έν έαυτώ. έστι γάρ. το δέ γε έν τώ αυτώ άει δν έστος δήπου ανάγκη αεί είναι. πάνυ γε. τί δέ; τὸ ἐν ἑτέρω ἀεὶ ὅν οὐ τὸ ἐναντίον ἀνάγκη μηδέποτ' έν τῷ αὐτῷ εἶναι, μηδέποτε δε δν έν τῷ αὐτῷ μηδε έστάναι, μη έστος δε κινεισθαι; ούτως. ἀνάγκη άρα Τὸ ⁸Εν, αὐτό τε ἐν ἑαυτῷ ἀεὶ ὅν καὶ ἐν ἑτέρῳ, άει κινεισθαί τε και έστάναι. φαίνεται. (6) Kai (6) The μην ταύτόν γε δεί είναι αὐτὸ ἑαυτῷ καὶ ἔτερον exhibit b έαυτοῦ, καὶ Τοῖς *Αλλοις ὡσαύτως ταὐτόν τε καὶ Identity and Diver
  - έτερον είναι, είπερ και τα πρόσθεν πέπονθεν. πως; sity with regard toπâν που πρòς ẳπαν ῶδε ἔχει η ταὐτόν ἐστιν η (a) itself, and (B)ϵτερον η ϵαν μη ταὐτον η μηδ' ϵτερον, μέρος αν σνηματικός
    και τούτου, προς ο οῦτως ϵχει, η ὡς προς μέρος το τον τον
    και μέρος τον
    και μεριστικο μερ όλον αν είη. φαίνεται. αρ' ουν Το Eν αυτο αύτου μέρος έστίν; ούδαμως. οῦδ' ἄρα ὡς πρὸς μέρος αὐτὸ αύτοῦ ὅλον αν εἶη, πρὸς ἑαυτὸ μέρος ὄν. οὐ

One must

πλατώνος

γαρ οδόν τε. άλλ' άρα ετερόν εστιν ένος Το Εν; ού δήτα. οὐδ' ἄρα έαυτοῦ γε ἔτερον αν είη. οὐ ο μέντοι. εί οῦν μήτε ἔτερον μήθ' ὅλον μήτε μέρος αὐτὸ πρὸς ἑαυτό ἐστιν, οὐκ ἀνάγκη ἤδη ταὐτὸν είναι αὐτὸ ἑαυτῷ; ἀνάγκη. τί δέ; τὸ ἑτέρωθι ὅν αύτο έαυτοῦ έν τῷ αὐτῷ όντος έαυτῷ οὐκ ἀνάγκη αύτο έαυτου έτερον είναι, είπερ και έτερωθι έσται; έμοιγε δοκεί. ούτω μην έφάνη έχον Το °Εν, αυτό τε ἐν ἑαυτῷ δν ẵμα καὶ ἐν ἑτέρῳ. ἐφάνη γάρ. έτερον άρα, ώς έοικεν, είη ταύτη αν έαυτου Το Έν. έοικεν. τί οῦν; εἶ τού τι ἔτερόν ἐστιν, οὐχ ἑτέρου d όντος έτερον έσται; ανάγκη. ούκουν όσα μη έν έστιν, απανθ' έτερα Τοῦ Ένός, καὶ Τὸ Έν τῶν μὴ $\tilde{\epsilon}\nu$; $\pi\hat{\omega}s$ δ $o\tilde{v}$; $\tilde{\epsilon}\tau\epsilon\rho o\nu$ $\tilde{a}\rho a$ $\hat{a}\nu$ $\epsilon\tilde{i}\eta$ To $E\nu$ T $\hat{\omega}\nu$ Allow. έτερον. δρα δή· αὐτό τε Ταὐτὸν καὶ Τὸ Ἐτερον $\tilde{a}\rho'$ ούκ έναντία $\tilde{a}\lambda\lambda\eta\lambda$ οις; πώς δ'ού; $\tilde{\eta}$ ούν έθελήσει Ταύτον έν Τώ Ετέρω ή Το Έτερον έν Ταύτώ ποτε είναι; ούκ εθελήσει. εί αρα Το Έτερον εν Ταὐτῷ μηδέποτ' έσται, οὐδεν έστι τῶν όντων έν ῷ έστι Το ^{*}Ετερον χρόνον ούδένα. εί γαρ όντινούν e είη έν τω, έκεινον αν τον χρόνον έν Ταύτω είη Το Έτερον. οὐχ οὖτως; οὖτως. ἐπειδὴ δ' οὐδέποτε έν τῷ αὐτῷ ἐστίν, οὐδέποτε ἔν τινι τῶν ὄντων αν είη Τὸ ⁸ Ετερον. ἀληθη. οὖτ' ἆρα ἐν τοῖς μη ενοὖτε ἐν Τῷ Ἐνὶ ἐνείη αν Τὸ Ἐτερον. οὐ γὰρ οὖν. ούκ άρα Τώ Έτέρω γ' αν είη Τὸ Έν των μη έν οὐδὲ τὰ μὴ ἕν Τοῦ Ένὸς ἔτερα. ού γάρ. ούδε μην έαυτοις γε έτερ' αν είη αλλήλων, μη μετέχοντα Τοῦ Ἐτέρου. πῶς γάρ; εἰ δὲ μήτε αὐτοῖς 147 ἔτερά ἐστι μήτε Τῷ Ἐτέρῳ, οὐ πάντη ἦδη ầν έκφεύγοι το μή έτερα είναι άλλήλων; έκφεύγοι.

άλλὰ μην οὐδὲ Τοῦ Ένός γε μετέχει τὰ μη έν οὐ γαρ αν μη εν ην, αλλά πη αν εν ην. αληθη. οὐδ αν άριθμος είη άρα τὰ μη εν ούδε γαρ αν ούτω μή εν ήν παντάπασιν, αριθμόν γε έχοντα. ού γαρ οῦν. τί δέ; τὰ μη εν Τοῦ Ένὸς ឨρα μόριά ἐστιν; ή καν ούτω μετείχε Του Ένος τα μή έν; μετείχεν. b εί αρα πάντη το μέν εν έστι, τα δε μή εν, ουτ' αν μόριον των μή έν Τὸ Έν είη οὖθ' ὅλον ὡς μορίων. οὖτε αὖ τὰ μὴ ἕν Τοῦ Ένὸς μόρια, οὖθ' ὅλα ὡς μορίω Τώ Ένί. οὐ γάρ. ἀλλὰ μὴν ἔφαμεν τὰ μήτε μόρια μήθ' όλα μήθ' έτερα ἀλλήλων ταὐτὰ έσεσθαι άλλήλοις. έφαμεν γάρ. φωμεν άρα καί Τὸ ⁶Εν πρὸς τὰ μὴ ἕν οὕτως ἔχον τὸ αὐτὸ εἶναι αὐτοῖς; φῶμεν. Τὸ Εν ἆρα, ὡς ἔοικεν, ἔτερόν τε Των Αλλων έστι και έαυτου και ταυτόν έκείνοις τε c καὶ ἑαυτῷ. κινδυνεύει φαίνεσθαι ἔκ γε τοῦ λόγου. άρ' οῦν καὶ ὅμοιόν τε καὶ ἀνόμοιον ἑαυτῷ τε καὶ Τοις *Αλλοις; ίσως. έπειδη γουν έτερον Των *Αλλων έφάνη, καὶ Τάλλα που ἔτερ' αν ἐκείνου εἶη. τί μήν; οὐκοῦν οὕτως ἔτερον Τῶν Αλλων, ὥσπερ καὶ Τάλλα ἐκείνου, καὶ οὖτε μαλλον οὖθ' ἦττον; τί γὰρ dv; εί $d\rho a$ μήτε μ $a\lambda \lambda o ν$ μή θ ήττον, όμοίως. vaí. οὐκοῦν $\hat{\eta}$ έτερον είναι πέπονθε Τών Αλλων, καὶ Τάλλα ἐκείνου ώσαύτως, ταύτη ταὐτὸν αν πεπονθότα d εἶεν Τό τε Έν Τοις Άλλοις και Τάλλα Τω Ένι. πῶς λέγεις; ῶδε ἕκαστον των δνομάτων οὐκ ἐπί τινι καλεις; έγωγε. τι οῦν; τὸ αὐτὸ ὄνομα εἶποις αν πλεονάκις η απαξ; έγωγε. πότερον οῦν ἐὰν μεν άπαξ είπης, εκείνο προσαγορεύεις ουπέρ εστι τουνομα, ἐὰν δὲ πολλάκις, οὐκ ἐκεῖνο; ἡ ἐάν τε ẵπαξ

33

άνάγκη σε τὸ αὐτὸ καὶ λέγειν ἀεί; τί μήν; οὐκοῦν καί τὸ ἐτερον ὄνομά ἐστιν ἐπί τινι; πάνυ γε. ὅταν άρα αὐτὸ φθέγγῃ, ἐάν τε ẵπαξ ἐάν τε πολλάκις, οὐκ e έπ' άλλω οὐδε άλλο τι ὀνομάζεις ή ἐκεῖνο οῦπερ ήν άνάγκη. όταν δη λέγωμεν ότι έτερον μέν ðνομα. Τάλλα Του Ένός, έτερον δε Το Έν Των Αλλων, δίς τὸ ἔτερον εἰπόντες οὐδέν τι μâλλον ἐπ' åλλη ἀλλ' έπ' έκείνη τη φύσει αὐτὸ ἀεὶ λέγομεν, ησπερ ην τούνομα. πάνυ μέν ούν. ή άρα έτερον Των Αλλων Τὸ Έν καὶ Τάλλα Τοῦ Ένός, κατ' αὐτὸ τὸ ἔτερον 148 πεπονθέναι ούκ άλλο άλλά το αύτο άν πεπονθος είη Το Εν Τοις Αλλοις το δέ που ταυτόν πεπονθός ὄμοιον οὐχί; ναί. $\hat{\eta}$ δη Τὸ Έν ἔτερον Τῶν Αλλων πέπονθεν είναι, κατ' αὐτὸ τοῦτο απαν απασιν δμοιον αν είη απαν γαρ απάντων ετερόν εστιν. εοικεν. άλλα μην τό γε δμοιον τώ άνομοίω έναντίον. ναί. ούκουν και το έτερον τώ αυτώ. και τουτο. åλλà μην και τουτό γ' έφάνη, ώς άρα Το Έν Τοις 'Αλλοις ταὐτόν. ἐφάνη γάρ. τοὐναντίον δέ γε πάθος ἐστὶ b τὸ εἶναι ταὐτὸ Τοῖς ᾿Αλλοις τῷ ἔτερον εἶναι Τῶν πάνυ γε. ή γε μην ετερον, δμοιον εφάνη. *Αλλων. ναί. ή αρα ταυτόν, ανόμοιον έσται κατά τουναντίον πάθος τῷ ὑμοιοῦντι πάθει. ὑμοίου δέ που τὸ έτερον; ναί. ανομοιώσει αρα ταὐτόν, η οὐκ έναντίον έσται τῷ έτέρω. ἐοικεν. ὄμοιον άρα καὶ ανόμοιον έσται Το Έν Τοις Αλλοις, ή μέν έτερον, c όμοιον, ή δε ταυτόν, ανόμοιον. έχει γαρ ούν δή, ώς ξοικε, και τοιούτον λόγον. και γαρ τόνδε ξχει. τίνα; ή ταὐτὸν πέπονθε, μη ἀλλοῖον πεπονθέναι, μη άλλοιον δε πεπονθός μή ανόμοιον, μή ανόμοιον δε όμοιον είναι ή δ' άλλο πέπονθεν, άλλοιον, άλλοιον δέ

δν ἀνόμοιον εἶναι. ἀληθη λέγεις. ταὐτόν τε ἄρα ὃν Τὸ Έν Τοῖς ᾿Αλλοις καὶ ὅτι ἔτερόν ἐστι, κατ' ἀμφότερα καὶ καθ' ἑκάτερον, ὄμοιόν τε αν εἶη καὶ d ανόμοιον τοις αλλοις. πάνυ γε. ούκουν και έαυτω ώσαύτως, έπείπερ έτερόν τε έαυτοῦ καὶ ταὐτὸν έαυτῶ ἐφάνη, κατ' ἀμφότερα καὶ ἑκάτερον ὄμοιόν τε καὶ ανόμοιον φανήσεται; ανάγκη. (7) τί δε δή; περί (7) The τοῦ ἄπτεσθαι Τὸ °Εν αύτοῦ καὶ Τῶν ^{*}Αλλων καὶ be in comτοῦ μὴ ẵπτεσθαι πέρι, πῶς ἔχει; σκόπει. σκοπῶ. with itself αὐτὸ γάρ που ἐν ἑαυτῷ ὅλῷ Τὸ Εν ἐφάνη ὄν. and wi οσθώς. ούκουν και έν Τοις Αλλοις το έν; ναί. e μέν άρα έν Τοις 'Αλλοις, Των 'Αλλων απτοιτ' άν . δε αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ, Τῶν μεν *Αλλων ἀπείργοιτο ^{out of cr}munion απτεσθαι, αὐτὸ δὲ αύτοῦ απτοιτ' αν ἐν ἑαυτῷ ὄν. with itself and τάλλα, φαίνεται. οῦτω μεν δη ἄπτοιτ αν Τὸ Eν αύτοῦ τε $\frac{everything}{else}$ καὶ Τῶν Αλλων. ἄπτοιτο. τί δὲ τῆδε; ἇρ' οὐ πῶν το μέλλον αψεσθαί τινος έφεξης δει κεισθαι εκείνω οῦ μέλλει απτεσθαι, ταύτην την έδραν κατέχον ή αν μετ' εκείνην ή έδρα, ή αν κέηται ου απτεται; άνάγκη. καὶ Τὸ ^{*}Εν ἄρα εἰ μέλλει αὐτὸ αὐτοῦ ἄψεσθαι, έφεξής δει εύθύς μεθ' έαυτο κεισθαι, την έχομένην χώραν κατέχον ἐκείνης, ή αὐτό ἐστιν. δεî 149 γαρ ούν. ουκούν δύο μέν δν Το Eν ποιήσειεν αν ταύτα καί έν δυοίν χώραιν αμα γένοιτο. έως δ' αν ή έν, οὐκ ἐθελήσει; οὐ γὰρ οῦν. ἡ αὐτὴ ẳρα ἀνάγκη Τῷ Ενὶ μήτε δύο είναι μήθ' ἄπτεσθαι αὐτῷ αὐτοῦ. ή αὐτή. ἀλλ' οὐδὲ μὴν Τῶν Ἄλλων ἄψεται. τίδή; ότι, φαμέν, το μέλλον άψεσθαι χωρίς όν έφεξης δεί έκείνω είναι, οῦ μέλλει ἄψεσθαι, τρίτον δὲ αὐτῶν έν μέσφ μηδέν είναι. άληθη. δύο άρα δει τό όλίγιστον εἶναι, εἰ μέλλει ἄψις εἶναι. δεῖ. ἐὰν δὲ

D 2

One must munion and with everytum,
else; and
the One
must be everything out of com-

35

τοιν δυοιν δροιν τρίτον προσγένηται έξης, αύτα μέν b τρία έσται, αί δε αψεις δύο. ναί. και ουτω δη άει, ένδς προσγιγνομένου, μία καὶ ἇψις προσγίγνεται, καί συμβαίνει τας αψεις του πλήθους των αριθμών μια έλάττους είναι. ῷ γαρ τα πρωτα δύο έπλεονέκτησε των αψεων είς τὸ πλείω εἶναι τὸν ἀριθμὸν ἡ τας αψεις, τω ίσω τούτω και ό έπειτα αριθμος πας πασών τών αψεων πλεονεκτεί. ήδη γάρ το λοιπον άμα ἕν τε τῷ ἀριθμῷ προσγίγνεται καὶ μία ἄψις c ταις αψεσιν. όρθως. όσα άρα έστι τα όντα τον άριθμόν, άει μια αι άψεις ελάττους είσιν αυτών. άληθη. εί δέ γε έν μόνον έστί, δυας δε μη έστιν, ἄψις οὐκ ἁν εἶη. πῶς γάρ; οὐκοῦν, φαμέν, Τὰ Ἄλλα Τοῦ Ένὸς οὖτε ἕν ἐστιν οὖτε μετέχει αὐτοῦ, εἶπερ άλλα έστίν. ου γάρ. ουκ άρα ένεστιν άριθμος έν Τοις *Αλλοις, ένὸς μὴ ἐνόντος ἐν αὐτοις. πῶς γάρ; οὖτ' ἄρα ἕν ἐστι Τάλλα οὖτε δύο οὖτε άλλου ἀριθμοῦ έχοντα όνομα οὐδέν. οὖ. Τὸ Ev άρα μόνον έστιν d έν, καί δυάς ούκ αν είη. ού φαίνεται. αψις αρα ούκ έστι, δυοίν μή όντοιν. ούκ έστιν. οὖτ' ἆρα Tò $E \nu$ T $\omega \nu$ Aλλων απτεται οντε Tà Aλλα Toû Eνός, έπείπερ αψις ούκ έστιν. ού γαρ ούν. ούτω δή κατά πάντα ταῦτα Τὸ [•]Εν Τῶν τε ^{*}Αλλων καὶ ἑαυτοῦ ἄπτεταί τε και ούχ απτεται. έοικεν. (8) άρ' ούν και One admits ίσον έστι και άνισον αύτώ τε και Τοις Αλλοις; πως; εἰ μείζον εἶη Τὸ [•]Εν ἢ Τάλλα ἢ ἐλαττον, ἢ αὖ Τάλλα Τοῦ Ενὸς μείζω η ἐλάττω, ẫρ' οὐκ αν τῷ μεν εν είναι Τὸ Εν καὶ Τὰ Ἄλλα ἄλλα Τοῦ Ένὸς οὖτε τι μείζω ούτε τι ελάττω αν είη αλλήλων αυταίς γε ταύταις ταις ούσίαις άλλ' εί μέν πρός τώ τοιαυτ' είναι έκάτερα ισότητα έχοιεν, ισα αν είη πρός αλληλα.

36

(8) The

of the modes of

quantity, Equal,

Greater, and Less.

both with regard to

itself and Τάλλα, everything

else.

 $\Pi APMENI \Delta H \Sigma.$

εἰ δὲ τὰ μὲν μέγεθος, τὸ δὲ σμικρότητα, ἡ καὶ μέγεθος μέν Τὸ °Εν, σμικρότητα δὲ Τάλλα, ὅποτέρω μέν τώ είδει μέγεθος προσείη, μείζον αν είη, ώ δέ σμικρότης, έλαττον; ανάγκη. ουκούν έστόν γέ τινε τούτω είδη, Τό τε Μέγεθος και 'Η Σμικρότης; ου γαρ αν που, μη όντε γε, εναντίω τε αλλήλοιν είτην 150 καὶ ἐν τοῖς οῦσιν ἐγγιγνοίσθην. πῶς γὰρ αν; εἰ άρα έν Τώ Ενί σμικρότης έγγίγνεται, ήτοι έν όλω άν ή έν μέρει αὐτοῦ ἐνείη. ἀνάγκη. τί δ' εἰ ἐν ὅλω έγγίγνοιτο; ούχὶ η έξ ἴσου αν Τῷ Ενὶ δι ὅλου αὐτοῦ τεταμένη εἶη ή περιέχουσα αὐτό; δηλον δή. άρ' οῦν οὐκ ἐξ ἴσου μέν οῦσα Ἡ Σμικρότης Τῷ Ἐνὶ ίση αν αντώ είη, περιέχουσα δε μείζων; πως δ' ου; δυνατόν οῦν Σμικρότητα ἴσην τω εἶναι ἡ μείζω τινός, καὶ πράττειν γε τὰ Μεγέθους τε καὶ Ἰσότητος, ἀλλὰ b μη τὰ ἑαυτης; ἀδύνατον. ἐν μεν ὅλφ ἀρα Τῷ Ενὶ οὐκ αν εἶη Σμικρότης, ἀλλ' εἶπερ, ἐν μέρει. ναί. οὐδέ γε ἐν παντὶ αὖ τῷ μέρει εἰ δὲ μὴ, ταὐτὰ ποιήσει απερ πρός τὸ όλον ιση έσται ή μείζων τοῦ μέρους, έν ω ανάν ακι ένη. ανάγκη. ουδενί ποτε άρα ένέσται των όντων Σμικρότης, μήτ' έν μέρει μήτ' έν όλω έγγιγνομένη ούδε τι έσται σμικρόν πλην αύτης Σμικρότητος. ούκ έοικεν. ούδ' αρα μέγεθος ενέσται εν αυτώ. μείζον γαρ αν τι είη c άλλο, καὶ πλὴν αὐτοῦ Μεγέθους, ἐκεῖνο ἐν ῷ Τὸ Μέγεθος ένείη, και ταῦτα σμικροῦ αὐτοῦ οὐκ ὄντος, οῦ ἀνάγκη ὑπερέχειν, ἐάνπερ ή μέγα τοῦτο δὲ άδύνατον, έπειδη Σμικρότης ούδαμου ένι. $d\lambda \eta \theta \hat{\eta}.$ άλλα μην αύτο Μέγεθος ούκ άλλου μείζον ή αύτης Σμικρότητος, ούδε Σμικρότης αλλου έλαττον ή αύτου Μεγέθους. οὐ γάρ. οὖτε ἆρα Τὰ Ἄλλα μείζω Τοῦ

37

Ένὸς οὐδὲ ἐλάττω, μήτε Μέγεθος μήτε Σμικρότητα έχοντα, ουτε αύτω τούτω πρòs Τὸ Έν έχετον την d δύναμιν την του υπερέχειν και υπερέχεσθαι άλλα πρὸς ἀλλήλω, οὖτε αὖ Τὸ Eν τούτοιν οὐδε Τῶν Αλλων μείζον αν ούδ' έλαττον είη, μήτε Μέγεθος μήτε Σμικρότητα έχον. οὖκουν φαίνεταί γε. ảρ οῦν εἰ μήτε μείζον μήτε ἔλαττον Τὸ Εν Των Αλλων, άνάγκη αὐτὸ ἐκείνων μήτε ὑπερέχειν μήθ' ὑπερέχεσθαι; ανάγκη. οὐκοῦν τό γε μήτε ὑπερέχον μήθ ύπερεχόμενον πολλή ανάγκη έξ ίσου είναι, έξ ίσου δε δν ίσον είναι. πως γάρ ου; και μην και αυτό e γε Τὸ ⁶Εν πρὸς ἑαυτὸ οὖτως αν ἔχοι· μήτε Μέγεθος έν έαυτώ μήτε Σμικρότητα έχον ουτ' αν υπερέχοιτο ούτ' αν ύπερέχοι έαυτοῦ, ἀλλ' έξ ἴσου ον ἴσον αν είη έαυτφ. πάνυ μέν ούν. Το [•]Εν αρα έαυτφ τε καί Τοις Αλλοις ίσον αν είη. φαίνεται. και μην αυτό. γε έν έαυτῷ ον καὶ περὶ έαυτὸ αν εἶη ἔξωθεν, καὶ περιέχον μέν μείζον αν έαυτου είη, περιεχόμενον δε έλαττον, και ούτω μείζον αν και έλαττον είη 151 αὐτὸ ἑαυτοῦ Τὸ Ἐν. εἰη γὰρ ἄν. οὐκοῦν καὶ τόδε άνάγκη, μηδέν είναι έκτος Του Ένός τε και Τών ^{*}Αλλων. πώς γὰρ οὖ; ἀλλὰ μὴν καὶ εἶναί που δεῖ τό γε δν αεί. ναί. ουκούν τό γε έν τω δν έν μείζονι έσται έλαττον όν; ου γάρ αν άλλως έτερον έν έτέρω είη. οὐ γάρ. ἐπειδη δε οὐδεν ἔτερόν έστι χωρίς Των Αλλων καί Του Ένός, δεί δε αυτά έν τω είναι, ούκ άνάγκη ήδη έν άλλήλοις είναι, Τά τε ^{*}Αλλα $\epsilon \nu$ Τ ϕ ^{*}Ε ν i και Το ^{*}Ε ν $\epsilon \nu$ Τοις ^{*}Αλλοις, $\hat{\eta}$ μηδαμοῦ εἶναι; φαίνεται. ὅτι μέν åρα Τὸ E v b έν Τοῖς Ἄλλοις ἔνεστι, μείζω ἁν εἶη Τὰ Ἄλλα Τοῦ Ένός, περιέχοντα αὐτό, Τὸ δὲ Εν ἔλαττον Τῶν

:1

*Αλλων, περιεχόμενον ότι δε Τα *Αλλα εν Τώ Ένί, Τὸ Εν Των Αλλων κατὰ τὸν ἀυτὸν λόγον μείζον άν είη, Τὰ δὲ ᾿Αλλα Τοῦ Ἐνὸς ἐλάττω. ἔοικεν. Τà [•]Εν άρα ίσον τε καὶ μείζον καὶ ἔλαττόν ἐστιν αὐτό τε αύτοῦ καὶ Τῶν ἘΑλλων. φαίνεται. καὶ μὴν εἶπερ μείζον καὶ ἐλαττον καὶ ἴσον, ἴσων αν εἶη μέτρων c καὶ πλειόνων καὶ ἐλαττόνων αὐτῶ καὶ Τοῖς ᾿Αλλοις, έπειδή δε μέτρων, και μερών. πως δ' ου; ισων μέν άρα μέτρων δν καί πλειόνων και έλαττόνων, και άριθμώ έλαττον αν και πλέον είη αυτό τε αυτού καὶ Τῶν ᾿Αλλων, καὶ ἴσον αύτῷ τε καὶ Τοῖς ᾿Αλλοις κατὰ ταὐτά. πῶς; ῶνπερ μείζόν ἐστι, πλειόνων που καί μέτρων αν είη αυτών όσων δε μέτρων, καί μερών και ών έλαττον, ώσαύτως και οις ίσον, κατά ταὐτά. οὖτως. οὐκοῦν ἑαυτοῦ μεῖζον καὶ

- d έλαττον δν και ίσον ίσων αν είη μέτρων και πλειόνων και έλαττόνων αύτω έπειδη δε μέτρων, και μερών; πώς δ' ου; ίσων μέν άρα μερών δν αύτώ ίσον αν το πληθος αύτω είη, πλειόνων δε πλέον, έλαττόνων δε έλαττον τον αριθμον αύτου. φαίνεται. ούκουν καί πρός Τάλλα ώσαύτως έξει Το Εν ότι μεν μείζον αὐτῶν φαίνεται, ἀνάγκη πλέον εἶναι καὶ τόν αριθμόν αύτων ότι δε σμικρότερον, έλαττον. ότι δε ίσον μεγέθει, ίσον και το πλήθος είναι Τοις
- e ^{*}Αλλοις; ανάγκη. ουτω δη αυ, ώς ξοικε, Το Εν καί ίσον καὶ πλέον καὶ ἔλαττον τὸν ἀριθμὸν αὐτό τε αύτοῦ ἐσται καὶ Τῶν Ἄλλων. ἔσται. (9) $\delta \rho' o \delta \nu$ (9) The One admits καὶ χρόνου μετέχει Τὸ °Εν, καὶ ἔστι τε καὶ γίγνεται of the νεώτερόν τε και πρεσβύτερον αυτό τε αυτού και duration, Τών ^{*}Αλλων, καὶ οὖτε νεώτερον οὖτε πρεσβύτερον Simulοὖτε ἑαυτοῦ οὖτε Τών ^{*}Αλλων, χρόνου μετέχον; πῶς; and Sub-

modes of taneous,

sequent, both with regard to itself and Τάλλα, everything else.

είναι μέν που αυτώ υπάρχει, είπερ εν έστιν. ναί. το δε είναι άλλο τί εστιν η μεθεξις ούσίας μετα χρόνου τοῦ παρόντος, ὦσπερ τὸ ἦν μετὰ τοῦ παρε- 152 ληλυθότος καὶ αὖ τὸ ἔσται μετὰ τοῦ μέλλοντος ούσίας έστι κοινωνία; έστι γάρ. μετέχει μεν άρα χρόνου, είπερ και τοῦ είναι. πάνυ γε. ούκοῦν πορευομένου τοῦ χρόνου; ναί. ἀεὶ ẳρα πρεσβύτερον γίγνεται έαυτοῦ, εἶπερ προέρχεται κατά χρόνον. άνάγκη. άρ' οῦν μεμνήμεθα, ὅτι νεωτέρου γιγνομένου το πρεσβύτερον πρεσβύτερον γίγνεται; ούκουν έπειδη πρεσβύτερον έαυτου b μεμνήμεθα. γίγνεται Τὸ Εν, νεωτέρου αν γιγνομένου έαυτοῦ πρεσβύτερον γίγνοιτο; ανάγκη. γίγνεται μέν δη νεώτερόν τε καὶ πρεσβύτερον αὐτοῦ οὖτως. ναί. έστι δε πρεσβύτερον άρ' ουχ όταν κατά τον νύν χρόνον ή γιγνόμενον, τον μεταξύ του ήν τε καί έσται; οι γάρ που πορευόμενόν γε έκ τοῦ ποτέ είς τὸ ἐπειτα ὑπερβήσεται τὸ νῦν. οὐ γάρ. āρ οῦν οὐκ ἐπίσχει τότε τοῦ γίγνεσθαι πρεσβύτερον, έπειδάν τώ νυν έντύχη, και ου γίγνεται άλλ' έστι ο τότ' ήδη πρεσβύτερον; προϊόν γάρ ούκ άν ποτε ληφθείη ύπο του νυν. το γαρ προϊον ούτως έχει ώς αμφοτέρων έφάπτεσθαι, του τε νυν και του έπειτα, του μέν νυν αφιέμενον, του δ' έπειτα έπιλαμβανόμενον, μεταξύ αμφοτέρων γιγνόμενον, του τε έπειτα καί του νυν. άληθή. εί δέ γε άνάγκη μή παρελθείν το νυν παν το γιγνόμενον, έπειδαν κατά τούτο ή, επίσχει αεί του γίγνεσθαι και εστι τότε τοῦτο ὄ τι αν τύχη γιγνόμενον. φαίνεται. καί Tò d Έν αρα, όταν πρεσβύτερον γιγνόμενον έντύχη τώ νῦν, ἐπέσχε τοῦ γίγνεσθαι καὶ ἔστι τότε πρεσβύ**ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.**

τερον. πάνυ μέν ουν. ουκούν ουπερ εγίγνετο πρεσβύτερον, τούτου καὶ ἔστιν ἐγίγνετο δὲ αὐτοῦ; ναί. έστι δε το πρεσβύτερον νεωτέρου πρεσβύτερον; έστιν. καὶ νεώτερον ἄρα τότε αύτοῦ ἐστὶ Τὸ ἕΕν, ὅταν πρεσβύτερον γιγνόμενον ἐντύχῃ τώ e νῦν. ἀνάγκη. τό γε μὴν νῦν ἀεὶ πάρεστι Τῷ Ένὶ δια παντός του είναι έστι γαρ αεί νυν ότανπερ ή. πως γαρ ου; αεί αρα εστί τε και γίγνεται πρεσβύτερον έαυτοῦ καὶ νεώτερον Τὸ Εν. ἔοικεν. πλείω δε χρόνον αυτό έαυτου έστιν η γίγνεται, η τον ίσον; τον ίσον. άλλα μην τόν γε ίσον χρόνον ή γιγνόμενον η όν την αυτην ηλικίαν έχει. πως δ'ου; το δε την αυτην ηλικίαν έχον ουτε πρεσβύτερον ουτε νεώτερόν έστιν. οὐ γάρ. Τὸ Εν ἄρα τὸν ἴσον χρόνον αὐτὸ ἑαυτῷ καὶ γιγνόμενον καὶ ὅν οὖτε νεώτερον ούτε πρεσβύτερον έαυτοῦ ἐστιν οὐδε γί-153 γνεται. ου μοι δοκεί. τί δέ; Των ^{*}Αλλων; ουκ έχω λέγειν. τόδε γε μην έχεις λέγειν, ότι Τα Αλλα Τοῦ Ἐνός, εἶπερ ἔτερά ἐστιν ἀλλὰ μὴ ἔτερον, πλείω έστιν ένός έτερον μέν γαρ ον έν αν ήν, έτερα δέ όντα πλείω ένός έστι και πλήθος αν έχοι. έχοι γαρ αν. πλήθος δε δν αριθμού πλείονος αν μετέχοι ή Του Ένός. πως δ'ου; τί ουν; αριθμου φήσομεν τὰ πλείω γίγνεσθαί τε καὶ γεγονέναι πρότερον, $\hat{\eta}$ τὰ ἐλάττω; τὰ ἐλάττω. τὸ ὀλίγιστον ἄρα πρώτον.

b τοῦτο δ' ἔστι Τὸ Ἐν· ἢ γάρ; ναί. πάντων ἄρα Τὸ Ἐν πρῶτον γέγονε τῶν ἀριθμὸν ἐχόντων. ἔχει δὲ καὶ Τἄλλα πάντα ἀριθμόν, εἶπερ ἄλλα καὶ μὴ ἄλλο ἐστίν. ἔχει γάρ. πρῶτον δέ γε, οἶμαι, γεγονὸς πρότερον γέγονε, Τὰ δὲ Ἄλλα ὕστερον τὰ δ' ὕστερον γεγονότα νεώτερα τοῦ πρότερον γεγονότος.

και ούτως αν είη Τάλλα νεώτερα Του Ένός, Το δε Έν πρεσβύτερον Των Αλλων. είη γαρ αν. τί δε τόδε; αρ' αν είη Τὸ Εν παρα φύσιν την αύτοῦ γεγονός, ή άδύνατον; άδύνατον. άλλα μην μέρη c γε έχον έφάνη Τὸ Εν, εἰ δὲ μέρη, καὶ ἀρχὴν καὶ τελευτήν και μέσον. ναί. ούκουν πάντων πρώτον άρχη γίγνεται, και αυτού Τού Ένος και έκάστου Των Αλλων, και μετα την άρχην και τάλλα πάντα μέχρι τοῦ τέλους; τί μήν; καὶ μην μόριά γε φήσομεν ταῦτ' εἶναι πάντα Τάλλα Τοῦ Ολου τε καὶ Ένός, αὐτὸ δὲ ἐκεῖνο ẵμα τῆ τελευτῆ γεγονέναι ἕν τε καὶ όλον. φήσομεν γάρ. τελευτή δε οίμαι γε υστατον γίγνεται τούτω δ' αμα Το [•]Εν πέφυκε γίγνεσθαι ώστ' είπερ ανάγκη αυτό Το ⁶Εν μή παρά φύσιν d γίγνεσθαι, αμα τη τελευτή αν γεγονός υστατον αν $T \hat{\omega} \nu$ ^{*}Αλλων πεφυκός είη γίγνεσθαι. φαίνεται. νεώτερον αρα Των Αλλων Το Έν έστι, Τα δ' Αλλα Τοῦ Ένὸς πρεσβύτερα. οὖτως αὖ μοι φαίνεται. τί δὲ δή; ἀρχὴν ἡ ẳλλο μέρος ὑτιοῦν Τοῦ Ένὸς ἡ άλλου ότουοῦν, ἐάνπερ μέρος ή ἀλλὰ μη μέρη, οὐκ άναγκαίον εν είναι, μέρος γε όν; άνάγκη. οὐκοῦν Το [•]Εν αμα τε τῷ πρώτῷ γιγνομένῷ γίγνοιτ' αν καί θ άμα τῷ δευτέρω, καὶ οὐδενὸς ἀπολείπεται τῶν ἀλλων γιγνομένων, ο τι περ αν προσγίγνηται ότωουν, έως άν πρός το έσχατον διελθον όλον έν γένηται, ούτε μέσου οὖτε πρώτου οὖτε ἐσχάτου οὖτε ἄλλου οὐδενὸς άπολειφθέν έν τη γενέσει. άληθη. πασιν αδοα Τοις ^{*}Αλλοις την αυτην ηλικίαν ίσχει Το °Εν. ŵστ εί μή παρά φύσιν πέφυκεν αυτό Τό Εν, ουτε πρότερον οὖθ' ὖστερον Τῶν ᾿Αλλων γεγονὸς αν εἶη, ἀλλ' άμα. καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον Τὸ Εν Τῶν *Αλλων 154 ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

οὖτε πρεσβύτερον οὖτε νεώτερον αν εἶη, οὐδὲ Τάλλα Τοῦ Ἐνός κατὰ δὲ τὸν πρόσθεν πρεσβύτερόν τε και νεώτερον, και Τάλλα έκεινου ώσαύτως. πάνυ μέν ούν. έστι μέν δη ούτως έχον τε και γεγονός. άλλα τι αθ περί του γίγνεσθαι αυτό πρεσβύτερόν τε και νεώτερον Των Αλλων και Τάλλα Του Ένός. καὶ μήτε νεώτερον μήτε πρεσβύτερον γίγνεσθαι; άρα ωσπερ περί του είναι, ούτω και περί του γίγνb εσθαι έχει, ή έτέρως; οὐκ ἔχω λέγειν. ἀλλ' ἐγὼ τοσόνδε γε, ότι εί και έστι πρεσβύτερον έτερον έτέρου, γίγνεσθαί τε αὐτὸ πρεσβύτερον ἔτι, ἡ ὡς τὸ πρώτον εὐθὺς γενόμενον διήνεγκε τη ήλικία, οὐκ αν έτι δύναιτο, ούδ' αῦ τὸ νεώτερον ον έτι νεώτερον γίγνεσθαι ανίσοις γαρ ισα προστιθέμενα, χρόνω τε και άλλφ ότφουν, ίσφ ποιεί διαφέρειν άει όσφπερ άν το πρώτον διενέγκη. πώς γαρ ου; ουκ άρα τό c γε δν τοῦ όντος γίγνοιτ' αν ποτε πρεσβύτερον οὐδὲ νεώτερον, είπερ ίσω διαφέρει ἀεὶ τὴν ἡλικίαν ἀλλ' έστι καὶ γέγονε πρεσβύτερον, τὸ δὲ νεώτερον, γίγνεται δ' ου. άληθη. και Το Έν άρα δν Των Αλλων δντων ουτε πρεσβύτερόν ποτε ουτε νεώτερον γίγνεται. οι γαρ ούν. όρα δε εί τηδε πρεσβύτερα καὶ νεώτερα γίγνεται. $\pi \hat{\eta} \delta \hat{\eta}$; $\hat{\eta}$ Τό τε $E v T \hat{\omega} v$ ^{*}Αλλων ἐφάνη πρεσβύτερον καὶ Ταλλα Τοῦ Ένός. τί οὐν; ὅταν Τὸ ^{*}Εν Τῶν ^{*}Αλλων πρεσβύτερον $\hat{n}$. d πλείω που χρόνον γέγονεν η Τα ^{*}Αλλα. ναί. πάλιν δη σκόπει έαν πλέονι και έλάττονι χρόνω προστιθώμεν τον ίσον χρόνον, άρα τω ίσω μορίω διοίσει τὸ πλέον τοῦ ἐλάττονος ή σμικροτέρω; σμικροτέρω. οὐκ ẳρα ἔσται, ὅ τι περ τὸ πρῶτον ήν πρòς Τάλλα ήλικία διαφέρον Τὸ °Εν, τοῦτο καὶ

είς το έπειτα, άλλα ίσον λαμβάνον χρόνον Τοις *Αλλοις έλαττον άει τη ήλικία διοίσει αυτών ή πρότερον ή ου; ναί. ουκούν τό γε έλαττον διαφέρον ήλικία πρός τι ή πρότερον νεώτερον γίγνοιτ' αν ή e έν τώ πρόσθεν πρός έκεινα, πρός α ήν πρεσβύτερον πρότερον; νεώτερον. ει δε εκείνο νεώτερον, οὐκ έκεινα αῦ Τάλλα πρὸς Τὸ Έν πρεσβύτερα ἡ πρότερον; πάνυ γε. το μέν νεώτερον άρα γεγονος πρεσβύτερον γίγνεται πρός το πρότερον γεγονός τε καί πρεσβύτερον όν, έστι δε ουδέποτε πρεσβύτερον, άλλα γίγνεται αεί εκείνου πρεσβύτερον εκείνο μεν γαρ έπι το νεώτερον έπιδίδωσι, το δ' έπι το πρεσβύτερον. το δ' αῦ πρεσβύτερον τοῦ νεωτέρου νεώτερον γί- 155 γνεται ώσαύτως. ἰόντε γαρ αὐτοῖν εἰς τὸ ἐναντίον τό έναντίον αλλήλοιν γίγνεσθον, το μέν νεώτερον πρεσβύτερον τοῦ πρεσβυτέρου, τὸ δὲ πρεσβύτερον νεώτερον του νεωτέρου γενέσθαι δε ουκ αν οίω τε είτην. εί γαρ γένοιντο, ούκ αν έτι γίγνοιντο άλλ' εἶεν αν, νῦν δε γίγνονται μεν πρεσβύτερα αλλήλων και νεώτερα Το μέν Έν Των Άλλων νεώτερον γίγνεται, ότι πρεσβύτερον έφάνη δν και πρότερον γεγονός, Τὰ δὲ ᾿Αλλα Τοῦ Ἐνὸς πρεσβύτερα, ὅτι b ῦστερα γέγονε. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ Τάλλα ούτω πρòς Τὸ $E \nu$ ίσχει, $\epsilon \pi \epsilon i \delta \eta \pi \epsilon \rho$ αὐτοῦ πρεσβύτερα έφάνη καὶ πρότερα γεγονότα. φαίνεται γαρ οῦν οῦτως. οὐκοῦν ή μεν οὐδεν ετερον ετέρου πρεσβύτερον γίγνεται οὐδὲ νεώτερον, κατὰ τὸ ἴσω ἀριθμῷ ἀλλήλων ἀεὶ διαφέρειν, οὖτε Τὸ Εν Τῶν Αλλων πρεσβύτερον γίγνοιτ' αν ούδε νεώτερον, ούτε Τάλλα Τοῦ Ένός $\hat{\eta}$ δε άλλω ἀεὶ μορίω διαφέρειν άνάγκη τὰ πρότερα των ύστέρων γενόμενα και τὰ ο

 $\Pi A P M E N I \Delta H \Sigma.$

ύστερα των προτέρων, ταύτη δη ανάγκη πρεσβύτερά τε καὶ νεώτερα ἀλλήλων γίγνεσθαι Τά τε *Αλλα Τοῦ Ένὸς καὶ Τὸ Εν Τῶν Ἄλλων; πάνυ μὲν οὖν. κατὰ δη πάντα ταῦτα Τὸ Εν αὐτό τε αὐτοῦ καὶ Τῶν ^{*}Αλλων πρεσβύτερον καὶ νεώτερον ἔστι τε καὶ γίγνεται, καί ουτε πρεσβύτερον ουτε νεώτερον ουτ' έστιν ούτε γίγνεται ούτε αύτου ούτε των άλλων. παντελώς μέν οῦν. ἐπειδη δε χρόνου μετέχει Το Έν και τοῦ d πρεσβύτερόν τε και νεώτερον γίγνεσθαι, άρ' οὐκ άνάγκη καί τοῦ ποτε μετέχειν καί τοῦ επειτα καί τοῦ νῦν, εἶπερ χρόνου μετέχει; ἀνάγκη. ἦν ẳρα Τὸ ^{*}Εν καὶ ἔστι καὶ ἔσται καὶ ἐγίγνετο καὶ γίγνεται καί γενήσεται. τί μήν; καί είη αν τι εκείνω καί έκείνου; καὶ ἦν καὶ ἔστι καὶ ἔσται. πάνυ γε. καì έπιστήμη δη είη αν αυτού και δόξα και αίσθησις, είπερ και νυν ήμεις περι αυτου πάντα ταυτα πράτκαὶ ὄνομα δὴ καὶ λόγος δρθώς λέγεις. τομεν. έστιν αὐτῷ, και ὀνομάζεται και λέγεται και δσαπερ e καὶ περὶ Τὰ ᾿Αλλα τῶν τοιούτων τυγχάνει ὄντα, καί περί Το Έν έστιν. παντελώς μέν ούν έχει ούτως.

έτι δη το τρίτον λέγωμεν. (1) Το Έν εἰ ἔστιν (III.) The οΐον διεληλύθαμεν, αρ' οὐκ ἀνάγκη αὐτό, ἕν τε δν pothesis: καὶ πολλὰ καὶ μήτε ἕν μήτε πολλὰ καὶ μετέχον εἰ ἐν ἔστι = εἰ ἐν χρόνου, ότι μεν έστιν έν, ουσίας μετέχειν ποτέ, ότι ουσίας δ' οὐκ ἔστι, μὴ μετέχειν αὖ ποτὲ οὐσίας; ἀνάγκη. (1) the One άρ' οῦν ὀτε μετέχει, οἶόν τε ἐσται τότε μη μετέχειν, contrary $\hat{\eta}$ ὅτε μη μετέχει, μετέχειν; οὐχ οἶόν τε. ἐν ἄλλω by means of the αρα χρόνω μετέχει και έν αλλω ου μετέχει ουτω achronic γαρ αν μόνως του αύτου μετέχοι τε και ου μετέχοι. difference, 156 δρθώς. ούκουν έστι και ούτος χρόνος ότε μεταλαμ-

Third Hypredicates Point of In-

به در د . د مرد . د . مرد . د .

πλατώνος

βάνει τοῦ εἶναι καὶ ὅτε ἀπαλλάττεται αὐτοῦ; ἡ πῶς οίόν τε έσται τοτε μεν έχειν το αυτό, τοτε δε μή έχειν, έαν μή ποτε και λαμβάνη αὐτο και ἀφίη; ούδαμῶς. το δη ουσίας μεταλαμβάνειν άρ' ου τὸ δὲ ἀπαλλάττεσθαι γίγνεσθαι καλεῖς; ἔγωγε. ούσίας αρ' ούκ απόλλυσθαι; και πάνυ γε. Τὸ ℉ν δή, ώς έοικε, λαμβάνον τε και αφιέν ουσίαν γίγνεταί τε καὶ ἀπόλλυται. ἀνάγκη. (2) ἕν δὲ καὶ πολλά όν, και γιγνόμενον και άπολλύμενον, $\tilde{a}\rho'$ ούχ, b όταν μέν γίγνηται έν, τὸ πολλὰ εἶναι ἀπόλλυται, όταν δε πολλά, τὸ εν είναι απόλλυται; πάνυ γε. έν δε γιγνόμενον και πολλά αρ' ούκ ανάγκη διακρίνεσθαί τε καὶ συγκρίνεσθαι; πολλή γε. кaì μην ανόμοιόν γε και δμοιον δταν γίγνηται, όμοιουσθαί τε και ανομοιούσθαι; ναί. και όταν μείζον και έλαττον καὶ ἶσον, αὐξάνεσθαί τε καὶ φθίνειν καὶ ίσοῦσθαι; οὖτως. ὄταν δὲ κινούμενόν τε ἴστηται ο και όταν έστος έπι το κινεισθαι μεταβάλλη, δει δή που αυτό γε μηδ' έν ένι χρόνω είναι. πως δή; έστός τε πρότερον υστερον κινεισθαι και πρότερον κινούμενον υστερον έστάναι, ανευ μεν του μεταβάλλειν ούχ οιόν τε έσται ταῦτα πάσχειν. πῶς γάρ; χρόνος δέ γε οὐδεὶς ἔστιν, ἐν ῷ τι οἶόν τε ẵμα μήτε κινεισθαι μήθ' έστάναι. ου γαρ ουν. άλλ' ουδε μήν μεταβάλλει άνευ τοῦ μεταβάλλειν. οὐκ εἰκός. πότ οῦν μεταβάλλει; οὖτε γὰρ έστὸς αν οὖτε κινούμενον d μεταβάλλοι, ουτ' έν χρόνω όν. ου γαρ ουν. āρ οῦν ἐστι τὸ ἀτοπον τοῦτο, ἐν ῷ τότ αν εἶη, ὅτε μεταβάλλει; τὸ ποιον δή; τὸ ἐξαίφνης. τὸ γὰρ έξαίφνης τοιόνδε τι έοικε σημαίνειν, ώς έξ έκείνου μεταβάλλον είς έκάτερον. ου γαρ έκ γε του έστάναι

(2) in which, it admits of neither contrary.

 $\Pi APMENI\Delta H\Sigma.$

έστώτος ἔτι μεταβάλλει, οὐδ' ἐκ τῆς κινήσεως κινουμένης ἔτι μεταβάλλει ἀλλ' ἡ ἐξαίφνης αὖτη φύσις ἀτοπός τις ἐγκάθηται μεταξὺ τῆς κινήσεώς τε καὶ
στάσεως, ἐν χρόνῷ οὐδενὶ οὖσα, καὶ εἰς ταύτην δὴ καὶ ἐκ ταύτης τό τε κινούμενον μεταβάλλει ἐπὶ τὸ ἑστάναι καὶ τὸ ἑστὸς ἐπὶ τὸ κινεῖσθαι. κινδυνεύει. καὶ Τὸ Ἐν δή, εἶπερ ἔστηκέ τε καὶ κινεῖται, μεταβάλλοι ἂν ἐφ' ἑκάτερα μόνως γὰρ ἂν οὖτως ἀμφότερα ποιεῖ· μεταβάλλει, ἐν οὐδενὶ χρόνῷ αὐ ξεί φνης μεταβάλλει, καὶ ὅτε μεταβάλλει, ἐν οὐδενὶ χρόνῷ αν εἶη, οὐδὲ κινοῖτ ἂν τότε, οὐδ' ἂν σταίη. οὐ γάρ. ἂρ' οὖν οὖτω καὶ πρὸς τὰς ἄλλας μεταβολὰς ἔχει, ὅταν ἐκ

- 157 τοῦ εἶναι εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι μεταβάλλῃ ἢ ἐκ τοῦ μὴ εἶναι εἰς τὸ γίγνεσθαι, μεταξύ τινων τότε γίγνεται κινήσεών τε καὶ στάσεων, καὶ οὖτε ἔστι τότε οὖτε οὐκ ἔστι, οὖτε γίγνεται οὖτε ἀπόλλυται; ἔοικε γοῦν. κατὰ δὴ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἐξ ἑνὸς ἐπὶ πολλὰ ἰὸν καὶ ἐκ πολλῶν ἐφ' ἐν οὖτε ἕν ἐστιν οὖτε πολλά, οὖτε διακρίνεται οὖτε συγκρίνεται. καὶ ἐξ ὁμοίου ἐπὶ ἀνόμοιον καὶ ἐξ ἀνομοίου ἐπὶ ὅμοιον ἰὸν οὖτε ὅμοιον οὖτε ἀνόμοιον, οὖτε ὁμοιούμενον οὖτε ἀνομοιούμενον.
  - b καὶ ἐκ σμικροῦ ἐπὶ μέγα καὶ ἐπὶ ἴσον καὶ εἰς τὰ ἐναντία ἰὸν οὖτε σμικρὸν οὖτε μέγα οὖτε ἴσον, οὖτε αὐξανόμενον οὖτε φθίνον οὖτε ἰσούμενον εἶη αν. οὐκ ἔοικε. ταῦτα δὴ τὰ παθήματα πάντ ἂν πάσχοι Τὸ ἕν, εἰ ἔστιν. πῶς δ' οὖ;

τί δὲ Τοῖς ^{*}Αλλοις προσήκοι αν πάσχειν, ^{*}Εν έἰ (IV.) The Fourth Hyέστιν, αρα οὐ σκεπτέον; σκεπτέον. (1) λέγωμεν pothesis: δή, εν εἰ ἔστι, Ταλλα Τοῦ Ἐνὸς τί χρὴ πεπονθέναι; the effect of λέγωμεν. οὐκοῦν ἐπείπερ αλλα Τοῦ Ἐνός ἐστιν, One on οὖτε Τὸ Ἐν ἐστι Ταλλα· οὐ γὰρ αν αλλα Τοῦ Ἐνὸς they

admit contrary predicates. (1) If the One exist, Τάλλα will not be one; but (2) Τάλλα cannot be altogether the One, but (3) will bear to it the relation of Fractional Parts to an Integral Whole ; and in the same way (4) each Part is related to Unity as the Parts of the Whole are related to Unity; and, therefore.

(5) as **Τά**λλα Whole and cannot be Unity, Τάλλα, when considered alone, can only have of Indefinite

(2) οὐδὲ μην στέρεται γε παντάπασι ο ĥν. δρθώς. Τοῦ Ἐνὸς Τἄλλα, ἀλλὰ μετέχει πη. πη δή; (3) ὅτι ποῦ Τὰ ᾿Αλλα Τοῦ Ἐνὸς μόρια ἔχοντα ἄλλα ἐστίν εί γαρ μόρια μη έχοι, παντελώς αν έν είη. ορθώς. (4) μόρια δέ γε, $\phi a \mu \epsilon \nu$, τούτου εστίν δ $a \nu$ όλον η . φαμέν γάρ. άλλα μην τό γε όλον έν έκ πολλών uncon-nected with ανάγκη είναι, οῦ ἔσται μόρια τὰ μόρια. ἕκαστον γαρ των μορίων ου πολλών μόριον χρή είναι, αλλα δλου. πως τούτο; εί τι πολλών μόριον είη, έν οίς αὐτὸ εἶη, ἑαυτοῦ τε δή που μόριον ἔσται, ὅ ἐστιν d άδύνατον, καί Των Αλλων δή ένος έκάστου, είπερ καὶ πάντων. ἑνὸς γὰρ μη δν μόριον, πλην τούτου Των Αλλων έσται, και ούτως ένος έκάστου ούκ έσται μόριον, μή δν δε μόριον εκάστου ουδενός των πολλών έσται. μηδενός δε δν πάντων τούτων τι εἶναι, ὧν οὐδενὸς οὐδέν ἐστι, καὶ μόριον καὶ ἄλλο ότιουν αδύνατον είναι. φαίνεται γε δή. ουκ άρα τών πολλών οὐδὲ πάντων τὸ μόριον μόριον, άλλά μιας τινός ίδέας και ένός τινος, δ καλουμεν όλον, θ έξ ἁπάντων ξν τέλειον γεγονός, τούτου μόριον αν τὸ μόριον εἶη. παντάπασι μὲν οὖν. εἰ ẳρα Τἄλλα μόρια έχει, καν Του Όλου τε και Ένος μετέχοι. πάνυ γε. εν αρα όλον τελειον μόρια έχον ανάγκη είναι Τάλλα Τοῦ Ένός. ἀνάγκη. (5) καὶ μὴν καὶ περὶ both in the του μορίου γε έκάστου ό αὐτὸς λόγος. καὶ γὰρ in the Parts τούτο ανάγκη μετέχειν Του Ένός. εί γαρ εκαστον αυτών μόριόν έστι, τό γε έκαστον είναι έν δή που 158 σημαίνει, αφωρισμένον μέν Των Αλλων, καθ' αύτο δε όν, είπερ εκαστον έσται. Ορθως. μετέχοι δέ γε the relation aν Τοῦ Ένὸς δηλον ὅτι ἀλλο ὅν η έν οὐ γὰρ aνμετείχεν, άλλ' ήν αν αυτό εν νυν δε ενι μεν είναι

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

πλην αυτώ Τώ Ένι αδύνατόν που. αδύνατον. μετέ- Quantity χειν δε Του Ένος ανάγκη τω τε όλω και τω μορίω. therefore τό μέν γάρ έν όλον έσται, ού μόρια τά μόρια τό δ' αῦ ἕκαστον ἕν μόριον τοῦ ὅλου, οῦ αν ή μόριον

- ούτως. (6) ούκουν έτερα όντα Του Ένος (6) τάλλα b όλου. μεθέξει τὰ μετέχοντα αὐτοῦ; πῶς δ' οὖ; τὰ δ' ἔτερα when taken Τοῦ Ἐνὸς πολλά που ἂν εἴη. εἰ γὰρ μήθ' ἐν μήθ' Unity, inένὸς πλείω εἶη Τἆλλα Τοῦ Ἐνός, οὐδὲν ἂν εἶη. γαρ ουν. έπει δέ γε πλείω ένός έστι τά τε Του conjune-Ένος μορίου και Τα Του Ένος όλου μετέχοντα, ούκ Unity, ανάγκη ήδη πλήθει απειρα είναι αυτά γε εκείνα and, thereτὰ μεταλαμβάνοντα Τοῦ Ἐνός; πῶς; ῶδε ἴδωμεν. άλλο τι ούχ έν όντα ούδε μετέχοντα τοῦ ένος τότε,
- ο ότε μεταλαμβάνει αὐτοῦ, μεταλαμβάνει; δηλα δή. ούκοῦν πλήθη ὄντα, έν οἶς Τὸ Eν οὐκ ἕνι; πλήθη μέντοι. τί ουν; ει εθελοιμεν τη διανοία των τοιούτων αφελείν ώς οἶοί τε εσμεν ο τι ολίγιστον, οὐκ άνάγκη καί τὸ ἀφαιρεθέν ἐκείνο, εἶπερ Τοῦ Ένὸς μη μετέχοι, πληθος είναι και ούχ έν; ανάγκη. ούκουν ούτως άει σκοπουντι αύτην καθ' αύτην την έτέραν φύσιν του είδους, δσον αν αυτής αεί όρωμεν, άπειρον έσται πλήθει; παντάπασι μεν ούν. кaì
- d μην έπειδάν γε εν εκαστον μόριον μόριον γένηται, πέρας ήδη έχει πρός άλληλα και πρός το όλον, και τὸ ὅλον πρὸς τὰ μόρια. κομιδη μέν οῦν. Τοῖς ^{*}Αλλοις δη Τοῦ Ένὸς ξυμβαίνει ἐκ μὲν Τοῦ Ένὸς καί έξ έαυτων κοινωνησάντων, ώς έοικεν, έτερόν τι γίγνεσθαι έν έαυτοις, δ δη πέρας παρέσχε πρός άλληλα ή δ' έαυτων φύσις καθ' έαυτα άπειρίαν. φαίνεται. ουτω δη Τα Αλλα Του Ένος και όλα και κατὰ μόρια απειρά τέ έστι καὶ πέρατος μετέχει.

Е

toan index,

49

definite; ου and when tion with definite : fore,

(7) Τάλλα will admit of the opposite predicates of Similarity and Dissimiof the other modes of Quality above enumerated.

<u>.</u>...

πάνυ γε. (7) οὐκοῦν καὶ ὅμοιά τε καὶ ἀνόμοια eάλλήλοις τε καί έαυτοις; πη δή; η μέν που απειρά έστι κατά την έαυτων φύσιν πάντα, ταυτόν πεπονθότα αν είη ταύτη. πάνυ γε. καὶ μὴν $\hat{\eta}$ γε απαντα Lussimi-larity, and πέρατος μετέχει, και ταύτη πάντ αν είη ταυτον πεπονθότα. πως δ' ου; ή δέ γε πεπερασμένα τε είναι και απειρα πέπονθεν, έναντία πάθη αλλήλοις όντα ταῦτα τὰ πάθη πέπονθεν. ναί. τὰ δ' ἐναντία 159 γε ώς οξόν τε ανομοιότατα. τί μήν; κατὰ μεν αρα έκάτερον τὸ πάθος ὄμοια ἂν εἶη αὐτά τε αύτοῖς καὶ άλλήλοις, κατά δ' άμφότερα άμφοτέρως έναντιώτατά τε και ανομοιότατα. κινδυνεύει. ουτω δη Τα Αλλα αὐτά τε αὐτοῖς καὶ ἀλλήλοις ὅμοιά τε καὶ ἀνόμοια άν είη. ουτως. και ταυτά δη και ετερα άλληλων, καὶ κινούμενα καὶ ἑστῶτα, καὶ πάντα τὰ ἐναντία πάθη οὐκέτι χαλεπῶς εύρήσομεν πεπονθότα Τάλλα Τοῦ Ένός, $\epsilon \pi \epsilon (\pi \epsilon \rho)$ καὶ ταῦτα $\epsilon \phi \dot{\alpha} \nu \eta$ πεπονθότα, b δρθώς λέγεις.

(V.) The Fifth Hypothesis : êv ei effect of the existence of the One on Τάλλα farther considered, i.e., Τάλλα owe their contrary and all other predicates to Τδ ⁴Εν. (1) If τάλλα be distinct

from the

ούκουν ταυτα μέν ήδη έωμεν ώς φανερά, έπισκοπώμεν δε πάλιν, εν εί έστιν, άρα και ούχ ούτως έστι: the έχει Τὰ Ἄλλα Τοῦ Ένὸς ἡ οὖτω μόνον; πάνυ μὲν λέγωμεν δη έξ άρχης, έν εί έστι, τί χρη Τα $o\overline{v}\nu$. Άλλα Τοῦ Ἐνὸς πεπονθέναι. λέγωμεν γάρ. (1) ἆρ' οῦν οι χωρίς μέν Τὸ Έν Τῶν Αλλων, χωρίς δέ Τάλλα Του Ένος είναι; τί δή; ότι που ούκ έστι παρά ταῦτα ἔτερον, ὃ άλλο μεν ἔστι Τοῦ Ενός, άλλο δέ Των Αλλων. πάντα γαρ είρηται, όταν βηθή Τό c τε [•]Εν καί Τάλλα. πάντα γάρ. οὐκ ẳρα ἔτ' ἔστιν έτερον τούτων, έν ῷ Τό τε ^eEv ầν εἶη τῷ αὐτῷ, καὶ Τἄλλα. οὐ γάρ. οὐδέποτε ἄρα ἐν ταὐτῷ ἐστὶ one, and if Τὸ Ἐν καὶ Τἆλλα. οὐκ ἔοικεν. χωρὶς ẳρα; ναί.

 $\Pi APMENI \Delta H\Sigma.$

(2) οὐδὲ μὴν μόριά γε ἔχειν φαμὲν Τὸ ὡς ἀληθῶς the One $\tilde{\epsilon}$ ν. πώς γάρ; οὐτ' ἄρα ὅλον ϵ ἴη άν Τὸ $\tilde{E}$ ν ϵ ν Τοῖς be an ex-Αλλοις ούτε μόρια αύτου, εί χωρίς τε εστι Τών division, ^{*}Αλλων καὶ μόρια μὴ ἔχει. πῶς γάρ; οὐδενὶ ἄρα be no midd τρόπω μετέχοι αν Τάλλα Του Ένός, μήτε κατα determbeμόριόν τι αυτοῦ μήτε κατὰ ὅλον μετέχοντα. οὐκ fore, έοικεν. ούδαμή άρα έν Τάλλα έστίν, ούδ έχει έν can in no έαυτοις εν ούδεν. ου γάρ ουν. ουδ' άρα πολλά way admit έστι Τάλλα. Έν γαρ αν ήν εκαστον αυτών μόριον either fracτοῦ ὅλου, ϵ ỉ πολλὰ η ν·νῦν δὲ οὖθ ἕν οὖτε πολλὰ integrally, nor can ούθ' όλον ούτε μόριά έστι Τάλλα Του Ένός, έπειδη τάλλα admit Pluαὐτοῦ οὐδαμ $\hat{\eta}$ μετέχει. ὀρθώς. (3) οὐδ' ẳρα δύο rality, which is a ούδε τρία ούτε αὐτά ἐστι Τὰ Αλλα οὐτε ἐνεστιν mode of the One, and, e έν αὐτοῖς, εἶπερ Τοῦ Ένὸς πανταχή στέρεται. οὖτως. therefore, (4) οὐδὲ ὅμοια ẳρα καὶ ἀνόμοια οὖτε αὐτά ἐστι Τ $\hat{\omega}$ $\overset{(6)}{Two, or}$ Ένι Τάλλα, ούτε ένεστιν έν αύτοις όμοιότης και number, άνομοιότης. ϵ ι γὰρ δμοια καὶ ἀνόμοια αὐτὰ ϵ ιη η which is a έχοι έν έαυτοις όμοιότητα και άνομοιότητα, δύο που of Unity; είδη εναντία αλλήλοις έχοι αν εν εαυτοις Τα Αλλα fore, Τοῦ Ἐνός. φαίνεται. ἢν δέ γε ἀδύνατον δυοῖν $\stackrel{(4) \text{ not of }}{\text{Similarity}}$ τινοίν μετέχειν α μηδ' ένος μετέχοι. αδύνατον. similarity, ούτ αρα δμοια ούτ ανόμοιά εστιν ούτ αμφότερα or any 160 Τάλλα. ὅμοια μέν γὰρ ὅντα η ἀνόμοια ἑνὸς αν τοῦ $\stackrel{\text{of Quality}}{\text{whatsover,}}$

έτέρου είδους μετέχοι, αμφότερα δε όντα δυοίν τοιν if the One έναντίοιν ταύτα δε άδύνατα έφάνη. άληθη. ovo pletely άρα Τὰ αὐτὰ οὐδ' ἔτερα, οὐδὲ κινούμενα οὐδὲ The concluέστωτα, οὐδὲ γιγνόμενα οὐδὲ ἀπολλύμενα, ouse four last μείζω οὐδὲ ἐλάττω οὐδὲ ἴσα οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν πέ- is: that, if πονθε των τοιούτων. εί γάρ τι τοιούτον πεπονθέναι exist, the υπομένει Τα Αλλα, και ένος και δυοίν και τριών και exist as all περιττοῦ καὶ ἀρτίου μεθέξει, ῶν αὐτοῖς ἀδύνατον dividual

and Tana haustive there can (3) not any other each of repetition and, thereeliminated. sion of the the One

51

ŧ

existences. and the One, being so far pluralized. cannot be one; and both these propositions hold. with regard to the One when considered both apart from Τάλλα, and likewise in relation to Τάλλα(Ηηpotheses 2 and 3): and both these propositions hold, with regard to Τάλλα when considered both in relation to the One (Hypothesis 4), and also when considered the One (Hypothesis 5).

(B.) The negative argument. The Negation : Negation implies knowledge and difference. (VI.) The Sixth Hypothesis : εν el μη

τδ ἕν

έστι μή

Τοῦ Ένός γε πάντη πάντως b ἐφάνη μετέχειν, στερομένοις. αληθέστατα. ουτω δη εν ει έστι, πάντα τέ έστι Τὸ Έν καὶ οὐδέν ἐστι καὶ πρὸς έαυτὸ καὶ πρὸς Τὰ ᾿Αλλα ὡσαύτως. παντελῶς μὲν ດນີ້ນ.

είεν εί δε δη μη έστι Το ^εΕν, τί χρη συμβαίνειν, άρ' ού σκεπτέον μετά ταύτα; σκεπτέον γάρ. τίς οῦν αν είη αντη ή ὑπόθεσις, εί εν μή εστιν; αρά τι διαφέρει τησδε, εί μη εν μη εστιν; διαφέρει μέντοι. διαφέρει μόνον, ή και παν τουναντίον έστιν είπειν, εί μη εν μη έστι, του εί εν μη έστιν; παν τούναν- c τί δ' ει τις λέγοι, ει Μέγεθος μή έστιν ή τίον. Σμικρότης μή έστιν ή τι άλλο των τοιούτων, άρα έφ' έκάστου αν δηλοί, ότι έτερόν τι λέγοι το μη όν; πάνυ γε. οὐκοῦν καὶ νῦν δηλοῖ, ὅτι ἔτερον λέγει Των Αλλων το μη όν, όταν είπη έν εί μη έστι, καί ίσμεν δ λέγει; ίσμεν. πρώτον μέν άρα γνωστόν τι λέγει, έπειτα έτερον των άλλων, όταν είπη έν, apart from είτε το είναι αύτω προσθείς είτε το μη είναι ούδεν γαρ ήττον γιγνώσκεται, τί το λεγόμενον μη είναι, d και ότι διάφορον των άλλων. ή ου; ανάγκη.

ώδε άρα λεκτέον έξ άρχης, εν εί μη έστι, τί χρη દોંગ્વા. (1) πρώτον μέν οῦν αὐτῷ τοῦτο ὑπάρχειν meaning of $\delta \epsilon \hat{i}$, $\omega s \epsilon \delta i \kappa \epsilon \nu$, $\epsilon l \nu a a a v \tau o \hat{v} \epsilon \pi i \sigma \tau \eta \mu \eta \nu$, $\eta \mu \eta \delta \epsilon \delta$ τι λέγεται γιγνώσκεσθαι, όταν τις εἶπη ε̂ν εἰ μὴ $d\lambda\eta\theta\eta$. (2) οὐκοῦν καὶ Tà Ăλλα ἔτερ' αὐτοῦ ἔστιν. είναι, ή μηδε εκείνο ετερον Των Αλλων λεγεσθαι; πάνυ γε. και έτεροιότης άρα έστιν αντώ προς τη έπιστήμη. ού γαρ την Των Αλλων έτεροιότητα έστι = ει λέγει, όταν Τὸ Έν ἔτερον Τῶν Λλλων λέγη, ἀλλὰ ο την έκείνου. φαίνεται. (3) και μην του γε έκείνου

ΠAPMENI Δ HΣ.

καί του τινός καί τούτου καί τούτω καί τούτων καί 8, if the πάντων των τοιούτων μετέχει το μη δν έν. ου γαρ existentαν Το Έν έλέγετο οὐδ' αν Τοῦ Ένος ετερα, οὐδ' μη δν το έκείνω αν τι ήν ουδ' έκείνου, ουδ' αν τι ελέγετο, εί the conμήτε του τινός αυτώ μετην μήτε των αλλων τούτων. dicates. όρθως. είναι μεν δη Τώ Ένι οὐχ οἶόν τε, είπερ and De-161 γε μή έστι, μετέχειν δε πολλών ουδεν κωλύει, αλλα struction, and is subκαὶ ἀνάγκη, εἶπερ Τό γε Έν ἐκείνο καὶ μὴ ἄλλο jeet to neither μή έστιν. εἰ μέντοι μήτε Τὸ Εν μήτ' ἐκείνο μή Production nor Deέσται, ἀλλὰ περὶ ἄλλου του ὁ λόγος, οὐδὲ $\phi \theta$ έγ- $_{(1) \text{ Non-}}^{struction}$ γεσθαι δεῖ οὐδέν· εἰ δὲ Τὸ $^{\circ}$ Εν ἐκεῖνο καὶ μὴ ẳλλο $_{
m implies}^{
m existence}$ ύπόκειται μη είναι, και του έκείνου και άλλων Knowπολλών ἀνάγκη αὐτῷ μετείναι. καὶ πάνυ γε. (2) Differrence, and, (4) και 'Ανομοιότης αρ' έστιν αυτώ πρòs τὰ άλλα. therefore, Τὰ γὰρ ᾿Αλλα, Τοῦ Ἐνὸς ἔτερα ὄντα, ἑτεροῖα καὶ existent One must είη άν. ναί. τὰ δ' έτεροῖα οὐκ ἀλλοῖα; πῶς δ' be distinb ož; τὰ δ' ἀλλοῖα οὐκ ἀνόμοια; ἀνόμοια μεν οὖν. from ούκούν είπερ Τώ Ενι ανόμοιά έστι, δήλον ότι everything ανομοίω τά γε ανόμοια ανόμοια αν είη. $\delta\hat{\eta}\lambda o\nu$. (3) the non- ϵ in δ n $\hbar$ ν και Τ $\hat{\omega}$ Ένι $\dot{\alpha}$ νομοιότης, πρòς $\hat{\eta}$ ν Τ $\dot{\alpha}$ One admits ^{*}Αλλα ἀνόμοια αὐτῷ ἐστίν. ἔοικεν. εἰ δὲ δὴ Τ $\hat{\omega}$ ν various ^{*}Αλλων ἀνομοιότης ἔστιν αὐτῷ, ἇρ' οὐκ ἀνάγκη (4) of Disέαυτοῦ ὑμοιότητα αὐτῷ εἶναι; πῶς; εἰ ἑνὸς ἀνο- το Τάλλα, μοιότης έστι Τφ Ένί, οὐκ αν που περὶ τοῦ τοιούτου else, and ό λόγος είη οίου Τοῦ Ένός, οὐδ' αν ή ὑπόθεσις είη therefore περί ένός, άλλὰ περί άλλου η ένός. πάνυ γε. c δεί δέ γε. οὐ δήτα. δεί ẳρ' ὑμοιότητα Τώ Ένὶ αὐτοῦ ἑαυτ $\hat{\omega}$ εἶναι. δεῖ. (5) καὶ μὴν οὐδ' αὖ ἰσον (5) of έστι τοις άλλοις. εί γαρ είη ίσον, είη τε αν ήδη Equant Excess, και δμοιον αν είη αυτοις κατά την ισότητα ταυτα feet. δ' άμφότερα άδύνατα, είπερ μη έστιν έν. άδύνατα.

One is non-Production ledge, and the non-Τάλλα else : existent of the relations similarity everything ov larity with itself:

Èquality,

έπειδή δε ούκ έστι Τοις Αλλοις ίσον, άρ' ούκ άνάγκη και τάλλ' έκείνω μη ίσα είναι; άνάγκη. τὰ δὲ μὴ ἴσα οὐκ ἄνισα; ναί. τὰ δὲ ἄνισα οὐ Τῷ Ανίσω ανισα; πως δ' ου; και Ανισότητος δή μετέχει Τὸ °Εν, πρὸς ην Τάλλ' αὐτῷ ἐστίν ἀνισα; d μετέχει. ἀλλὰ μέντοι Ἀνισότητός γ' ἐστὶ Μέγεθός τε καὶ Σμικρότης. ἔστι γάρ. ἔστιν ẳρα καὶ Μέγεθός τε και Σμικρότης τώ τοιούτω ένί; κινδυνεύει. Μέγεθος μην και Σμικρότης αεί αφέστατον πάνυ γε. μεταξύ άρα τι αύτοιν άεί άλλήλοιν. έχεις οῦν τι άλλο είπειν μεταξύ έστιν. ἔστιν. αὐτοῖν η ἰσότητα; οὖκ, ἀλλὰ τοῦτο. ὅτω ἄρα έστι Μέγεθος και Σμικρότης, έστι και Ίσότης αυτώ, μεταξύ τούτοιν ούσα. φαίνεται. Τώ δή Ένι μή ε όντι, ώς έοικε, καὶ Ἰσότητος αν μετείη καὶ Μεγέ-(6) of Exis- θους καὶ Σμικρότητος. ἔοικεν. (6) καὶ μὴν καὶ ούσίας γε δεί αὐτὸ μετέχειν πη. πῶς δή; ἔχειν αύτο δεί ούτως ώς λέγομεν. εί γαρ μή ούτως έχοι, ούκ αν άληθη λέγοιμεν ήμεις λέγοντες Το Εν μή είναι εί δε άληθη, δηλον ότι όντα αύτα λέγομεν η ούχ ούτως; ούτω μέν ούν. $\dot{\epsilon}$ πειδη δέ φαμεν άληθη λέγειν, άνάγκη ήμιν φάναι και όντα λέγειν. άνάγκη. έστιν άρα, ώς έοικε, Τὸ Έν οὐκ ὄν. εί 162 γαρ μη έσται μη όν, άλλά τι του είναι άνήσει πρός τό μη είναι, εύθύς έσται όν. παντάπασι μέν ούν. δεί αρα αύτο δεσμον έχειν του μή είναι το είναι μη όν, εί μέλλει μη είναι, όμοίως ωσπερ το όν το μη δν έχειν μη είναι, ίνα τελέως αῦ είναι η. ούτως γαρ αν τό τε δν μάλιστ' αν είη και το μη δν ούκ αν είη, μετέχοντα το μεν δν ούσίας του είναι όν, μη ουσίας δε του είναι μη όν, ει μελλει τελέως b

tence, and, therefore,

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

είναι, τὸ δὲ μὴ δν μὴ οὐσίας μὲν τοῦ μὴ είναι μὴ όν, ούσίας δε του είναι μη όν, εί και το μη όν αυ τελέως μη έσται. άληθέστατα. οὐκοῦν ἐπείπερ τώ τε όντι του μη είναι και τώ μη όντι του είναι μέτεστι, καί Τώ Ένι, επειδή ούκ έστι, του είναι άνάγκη μετείναι είς τὸ μὴ είναι. ἀνάγκη. καὶ ούσία δη φαίνεται Τώ Ένί, ει μη έστιν. φαίνεται. καὶ μὴ οὐσία ẳρα, εἶπερ μὴ ἔστιν. πῶς δ' οὖ; (7) οδόν τε ούν το έχον πως μη έχειν ούτω, μη μετα- (7) of tranβάλλον ἐκ ταύτης τῆς ἔξεως; οὐχ οἶόν τε. c αρα το τοιούτον μεταβολήν σημαίνει, ο αν ούτω tence, to its τε καὶ μὴ οὖτως ἔχῃ. πῶς δ' οὖ; μεταβολὴ δὲ accident, Existence, κίνησις, η τί φήσομεν; κίνησις. οὐκοῦν Τὸ Ev fore. όν τε καί οὐκ ὃν ἐφάνη; ναί. οὖτως ἄρα καί οὐχ ούτως έχον φαίνεται. έοικεν. καί κινούμενον άρα το ούκ δυ έν πέφανται, επείπερ και μεταβολήν εκ τοῦ είναι ἐπὶ τὸ μὴ είναι ἔχον. κινδυνεύει. åλλà μην εί μηδαμού γε έστι των όντων, ώς ούκ έστιν, είπερ μη έστιν, ούδ' αν μεθίσταιτό ποθέν ποι. πῶς γάρ; οὐκ ἆρα τῷ γε μεταβαίνειν κινοῖτ' ἄν. οù ούδε μην εν τώ αυτώ αν στρεφοιτο ταυτού d γάρ. γαρ ούδαμοῦ απτεται. δν γάρ έστι το ταὐτόν το δε μή δν έν τω των δντων αδύνατον είναι. αδύνατον γάρ. οὐκ ẳρα Τὸ Εν μὴ δν στρέφεσθαι αν δύναιτο έν έκείνω έν ω μή έστιν. ού γάρ ουν. ούδε μήν άλλοιοῦταί που Τὸ Εν ἑαυτοῦ, οὖτε τὸ ὅν οὖτε τὸ μη όν. ου γαρ αν ην ό λόγος έτι περί Του Ένός, εἶπερ ήλλοιοῦτο αὐτὸ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ περὶ ἀλλου τινός. όρθως. εί δε μήτ αλλοιούται μήτε εν ταυτώ στρε-· φεται μήτε μεταβαίνει, δρ' αν πη έτι κινοίτο; πως γάρ; τό γε μην ακίνητον ανάγκη ήσυχίαν αγειν,

 $\pi \hat{a} \nu$ sition from its essence,

(8) of all the other predicates of modification, Motion, and Production in either direction.

το δε ήσυχάζον έστάναι. ανάγκη. Tò E_{ν} åpa, ώς ξοικεν, ούκ δν ξστηκέ τε καί κινείται. ξοικεν. (8) καὶ μὴν εἶπερ γε κινεῖται, μεγάλη ἀνάγκη αὐτῷ άλλοιοῦσθαι. ὅπη γὰρ ἄν τι κινηθή, κατὰ τοσοῦτον 163 ουκέθ' ώσαύτως έχει ώς είχεν, άλλ' έτέρως. ουτως. κινούμενον δή Τὸ Έν καὶ ἀλλοιοῦται. ναί. καὶ μήν μηδαμή γε κινούμενον ούδαμή αν άλλοιοίτο. ού γάρ. ή μεν άρα κινείται το ούκ δν έν, αλλοιούται. ή δε μή κινείται, ούκ άλλοιουται. ού γάρ. Τὸ [•]Εν ἄρα μὴ ὃν ἀλλοιοῦταί τε καὶ οὐκ ἀλλοιοῦται. φαίνεται. τὸ δ' ἀλλοιούμενον ἆρ' οὐκ ἀνάγκη γίγνεσθαι μέν έτερον ή πρότερον, απόλλυσθαι δέ έκ της προτέρας έξεως το δε μη άλλοιούμενον μήτε b γίγνεσθαι μήτε απόλλυσθαι; ανάγκη. και Το ⁶Εν άρα μη δν άλλοιούμενον μεν γίγνεταί τε και άπόλλυται, μή άλλοιούμενον δε ουτε γίγνεται ουτε άπόλλυται και ουτω Το Έν μη όν γίγνεται τε και απόλλυται, και ουτε γίγνεται ουτ απόλλυται. ού γάρ ούν.

(VII.) The Seventh Hypothesis: ਵੇν єἰ μη ਵστι . = ο ὕ πη μετέχει où o í as : Τδ ^{*}Εν admits of no relation existence mean the absence of Existence, the nonexistent One cannot

αῦθις δη ἐπὶ την ἀρχην ἴωμεν πάλιν, ὀψόμενοι εἰ ταὐτὰ ἡμῖν φανεῖται απερ καὶ νῦν, ἡ ἔτερα. άλλα χρή. ούκουν εν εί μη έστι, φαμέν, τί χρη ο περί αὐτοῦ ξυμβαίνειν; ναί. (1) τὸ δὲ μὴ ἔστιν όταν λέγωμεν, άρα μή τι άλλο σημαίνει ή ούσίας άπουσίαν τούτω ω αν φωμεν μη είναι; ούδεν άλλο. or predicate whatsoever. πότερον ουν, όταν φώμεν μη είναι τι, πώς ουκ είναι (1) If non- $\phi a \mu \epsilon \nu$ ant $\delta \epsilon$, $\pi \hat{\omega} \hat{s} \hat{s} \hat{\epsilon} \hat{\epsilon} \hat{\iota} \nu a i; \hat{\eta}$ to $\hat{\iota} \tau \hat{o}$ to $\mu \hat{\eta} \hat{\epsilon} \sigma \tau i$ λεγόμενον άπλως σημαίνει ότι ούδαμως ούδαμή έστιν οὐδέ πη μετέχει οὐσίας τό γε μη όν; άπλούστατα μέν ούν. ούτε άρα είναι δύναιτο άν το μή in any way ον ούτε άλλως ούδαμως ούσίας μετέχειν. ου γάρ. d

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

(2) το δε γίγνεσθαι και το απόλλυσθαι μή τι αλλο partake of ή, ή το μέν ουσίας μεταλαμβάνειν, το δ' απολλύναι and, thereουσίαν; ουδέν άλλο. ῷ δέ γε μηδέν τούτου μέτε- (2) the nonστιν, οὖτ' αν λαμβάνοι οὖτ' ἀπολλύοι αὐτό. γάρ; Τῷ Ένὶ ẳρα, ἐπειδη οὐδαμη ἔστιν, οὖθ ἐκτέον any mode ούτε απαλλακτέον ούτε μεταληπτέον ούσίας ούδα- in the way μώς. εἰκός. οὖτ' ảρ' ἀπόλλυται τὸ μὴ ὅν ἕν οὖτε tion, Modiγίγνεται, επείπερ ούδαμη μετέχει ούσίας. où dai- Rest, or e νεται. οὐδ ἄρ' ἀλλοιοῦται οὐδαμŷ ήδη γὰρ αν Motion, γίγνοιτό τε καί απολλύοιτο τουτο πάσχον. αληθή. εί δε μη αλλοιουται, ούκ ανάγκη μηδε κινεισθαι; άνάγκη. ούδε μην έστάναι φήσομεν το μηδαμού όν. το γαρ έστος έν τω αυτώ τινι δεί αει είναι. τῷ αὐτῷ· πῶς γὰρ οὖ; οὖτω δὴ αὐτὸ μὴ δν μήτε ποθ' ἑστάναι μήτε κινεῖσθαι λέγωμεν. μὴ γὰρ ούν. (3) άλλα μην ούδ' έστι γε αυτώ τι των όντων. (3) of any ήδη γαρ αν του μετέχον όντος ούσίας μετέχοι. Quantity

164 δήλον. ουτε αρα Μέγεθος ουτε Σμικρότης ουτε Equality, Ισότης αὐτῷ ἔστιν. οὐ γάρ. (4)οὐδὲ μὴν Όμοιότης Excess, or Defect, nor γε οὐδε Έτεροιότης οὖτε προς αύτο οὖτε προς αλλα (4) of their resultsεἶη ἂν αὐτῷ. οὐ φαίνεται. τί δέ; Τἄλλα ἔσθ' similarity or Diverοπως $\hat{a}\nu$ είη αὐτῷ, εἰ μηδ $\hat{\epsilon}\nu$ αὐτῷ δε $\hat{\epsilon}$ ιναι; οὐκ sity-and, έστιν. οὖτ' ἄρ' ὅμοια οὖτε ἀνόμοια, οὖτε ταὐτὰ (5) τi (5) thereούθ' έτερά έστιν αυτώ Τα 'Αλλα. ου γάρ. δέ; τὸ ἐκείνου ἢ τὸ ἐκείνω, ἢ τὸ τί, ἢ τὸ τοῦτο ἢ general το τούτου, η άλλου η άλλω, η ποτε η έπειτα η νυν, the One, b $\hat{\eta}$ έπιστήμη $\hat{\eta}$ δόξα $\hat{\eta}$ αίσθησις $\hat{\eta}$ λόγος $\hat{\eta}$ όνομα $\hat{\eta}$ existent, άλλο ότιουν των όντων περί το μή δν έσται; ούκ existinany έσται. ούτω δη έν ούκ όν ούκ έχει πως ούδαμη. way. ούκουν δη έοικέ γε ούδαμη έχειν.

Existence. existent $\pi\hat{\omega}s$ One cannot of Quality of Producfication,

> mode of by way of Excess, or

έτι δη λέγωμεν, έν ει μη έστι, Τα Αλλα τί χρη (VIII.) The

Eighth = el to ev ∉στι μη-öν; the effect of the non-existence of the One on Τάλλα everything else, i.e., Τάλλα admits of contrary predicates, but these predicates will be phenomenal only. (1) If the One be non-existent, Τάλλα, everything else, must be different; and (2) if diffemust be distinct. and, therefore, thing, and, therefore, some way or other, since the One does not exist; and, therefore, (5) as Unity is nonexistent. Τάλλα can only be distinguished inter se as

____

λέγωμεν γάρ. (1) άλλα μήν που δεί πεπονθέναι. $\delta is: <math>\delta v \epsilon i$ αὐτὰ εἶναι· εἰ γὰρ μηδὲ ἄλλα ἐστίν, οὐκ αν περὶ $\mu \eta \xi^{\epsilon \sigma \tau i}$ $T\hat{\omega}\nu A\lambda\lambda\omega\nu$ λέγοιτο. ουτως. (2) εἰ δὲ περὶ $T\hat{\omega}\nu$ 'Αλλων ό λόγος, Τά γε 'Αλλα ετερά εστιν. ή ούκ έπι τώ αυτώ καλεις Τό τε Άλλο και Το Έτερον; ο **ἔ**γωγε. ἕτερον δέ γέ πού φαμεν τὸ ἕτερον εἶναι έτέρου, καὶ τὸ ẳλλο δὴ ẳλλο εἶναι ẳλλου; ναί. καὶ Τοις Αλλοις άρα, ει μέλλει άλλα είναι, έστι τι οῦ άλλα έσται. ανάγκη. (3) τί δη οῦν αν εἰη; Τοῦ μέν γαρ Ένος ούκ έσται άλλα, μη όντος γε. οΰ άλλήλων άρα έστί τοῦτο γάρ αὐτοῖς ἔτι γάρ. (4) **κατ**à λείπεται, ή μηδενός είναι άλλοις. όρθως. πλήθη ẳρ' ἕκαστα ἀλλήλων ἀλλα ἐστί. καθ' έν γαρ ούκ αν οία τε είη, μη όντος ένός αλλ' έκαστος, ώς ἔοικεν, ὁ ὄγκος αὐτῶν ẳπειρός ἐστι πλήθει, καν d το σμικρότατον δοκούν είναι λάβη τις, ωσπερ όναρ έν ὕπνω φαίνεται έξαίφνης άνθ' ένὸς δόξαντος εἶναι (2) 11 alme-rent, Τάλλα πολλά καὶ ἀντὶ σμικροτάτου παμμέγεθες πρòς τὰ κερματιζόμενα έξ αύτου. δρθότατα. τοιούτων δή όγκων άλλα άλλήλων ἁν είη Τάλλα, εἰ ένὸς μὴ (3) distinct from some- όντος ἄλλα ἐστίν. κομιδή μὲν οὖν. ούκοῦν πολλοί όγκοι έσονται, είς έκαστος φαινόμενος, ών δε ου, (4) distinct $\epsilon i\pi\epsilon\rho$ $\epsilon\nu$ $\mu\eta$ $\epsilon\sigma\tau a\iota$; $o\upsilon\tau\omega$ s. (5) καὶ ἀριθμὸς δὲ ϵ ἶναι θ αὐτῶν δόξει, εἶπερ καὶ ε̂ν εκαστον, πολλῶν ὄντων. πάνυ γε. και τα μεν δη άρτια, τα δε περιττα έν αὐτοῖς ὄντα οὐκ ἀληθῶς φαίνεται, εἶπερ εν μὴ ού γάρ ούν. (6) και μήν και σμικρότατόν έσται. γε, φαμέν, δόξει έν αὐτοῖς ἐνεῖναι φαίνεται δὲ τούτο πολλά καὶ μεγάλα πρὸς ἕκαστον τῶν πολλῶν ώς σμικρών όντων. πώς δ' ου; και ίσος μην τοις 165 πολλοίς και σμικροίς έκαστος δγκος δοξασθήσεται

- ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.
- είναι. ού γαρ αν μετέβαινεν έκ μείζονος είς έλαττον masses, and φαινόμενος, πριν είς το μεταξύ δόξειν ελθειν. τουτο genuine ούκοῦν καὶ and, thereδ' είη αν φάντασμα ισότητος. εικός. πρός άλλον δγκον πέρας έχων, αὐτός γε πρός αὑτὸν οὖτε ἀρχὴν οὖτε πέρας οὖτε μέσον ἔχων; πη δή; and its modes will ότι ἀεὶ αὐτῶν ὅταν τίς τι λάβη τῆ διανοία ὥς τι an appaτούτων όν, πρό τε της ἀρχης ἀλλη ἀεὶ φαίνεται rent exis-tence, and, b ἀρχή, μετά τε τὴν τελευτὴν ἑτέρα ὑπολειπομένη therefore, τελευτή, έν τε τῷ μέσφ άλλα μεσαίτερα τοῦ μέσου, will be the σμικρότερα δέ, διὰ τὸ μη δύνασθαι ένὸς αὐτῶν 👯 έκάστου λαμβάνεσθαι, ατε ούκ όντος του ένός. which in άληθέστατα. θρύπτεσθαι δή, οἶμαι, κερματιζό- appear a Majus as μενον ανάγκη παν το όν, δ αν τις λάβη τη διανοία. contrasted όγκος γάρ που άνευ ένος λαμβάνοιτ' άν. $\pi \dot{a} \nu v$ smaller μέν οῦν. (7) οὐκοῦν τό γε τοιοῦτον πόρρωθεν μέν so on to c δρώντι καὶ ἀμβλὺ ἕν φαίνεσθαι ἀνάγκη, ἐγγύθεν hence, δε και όξυ νοουντι πλήθει απειρον εν εκαστον absence of φανήναι, εἶπερ στέρεται Τοῦ Ένὸς μὴ ὄντος; real unity, Unity will άναγκαιότατον μέν οῦν. οὕτω δη ἄπειρά τε και be a mere πέρας έχοντα καὶ ἐν καὶ πολλὰ ἕκαστα Τάλλα δεῖ ing from φαίνεσθαι, εν εί μη εστιν, αλλα δε του ενός. (8) οὐκοῦν καὶ ὅμοιά τε καὶ ἀνόμοια δόξει closer inνάρ. είναι; πη δή; οίον έσκιαγραφημένα ἀποστάντι μεν suggesting to the suggesting π έν πάντα φαινόμενα ταὐτὸν φαίνεσθαι πεπονθέναι ^{Minus}as d και δμοια είναι. πάνυ γε. προσελθόντι δέ γε hence, πολλά και έτερα και τώ του έτέρου φαντάσματι larity and έτεροία και ανόμοια έαυτοις. Ουτως. (9) και όμοίους larity, and δη και ανομοίους τους δγκους αυτούς τε έαυτοις modes of άνάγκη φαίνεσθαι και άλλήλοις. πάνυ μέν ουν. tion and ούκουν και τους αύτους και έτέρους αλλήλων, και will have άπτομένους καὶ χωρὶς ἑαυτῶν, καὶ κινουμένους rent exis-

not as fore, (6) Number only have (7) there appearance Minimum. turn will with a still Minus, and infinity; (8) in the $\delta \epsilon \hat{\iota} \stackrel{\text{imperfect}}{\text{vision,}}$ spection an infinite (9) Simi-Dissimi-Modifica-Quality, an appafor there is give them cohesion.

tence only, πάσας κινήσεις και έστωτας πάντη, και γιγνοno unity to μένους καὶ ἀπολλυμένους καὶ μηδέτερα, καὶ πάντα που τὰ τοιαῦτα, α διελθεῖν εὐπετὲς ἦδη ἡμῖν, εἰ θ ένος μη όντος πολλά έστιν. άληθέστατα μεν ούν.

(IX.) The Ninth Hypothesis: Ev ei µŋ $\xi \sigma \tau \iota = \epsilon i$ Τδ ⁶Εν οΰ μετέχει; the non-Unity on Τάλλα, i.e., Τάλλα existence, and the result is absolute Nothing. (1) In the total absence of notion of Unity and therefore of impossible, fore,

larity and Dissimimodes of Quality and Quantity which are based on Unity.

έτι δη απαξ έλθόντες πάλιν έπι την αρχην είπωμεν, εν εί μη έστι, Τάλλα δε Του Ένός, τί χρη €ોંગ્વા. είπωμεν γάρ ούν. (1) ούκουν έν μέν ούκ πηούσίας έσται Τάλλα. πως γάρ; οὐδὲ μὴν πολλά γε ἐν μετεχει; the effect of γαρ πολλοίς οὖσιν ἐνείη αν καὶ ἕν. εἰ γαρ μηδὲν ^{τπε non-} existence of αὐτῶν ἐστὶν ἕν, ἄπαντα οὐδέν ἐστιν, ὦστε οὐδ' ῒν πολλά είη. άληθη. μη ενόντος δε ενός εν Τοις *Αλλοις, ούτε πολλά ούθ' έν έστι Τάλλα. ού γάρ. lose their phenomenal οὐδέ γε φαίνεται ἕν οὐδὲ πολλά. τί δή; ὅτι Τἆλλα 166 των μη όντων ούδενι ούδαμη ούδαμως ούδεμίαν κοινωνίαν έχει, οὐδέ τι τῶν μη ὄντων παρα Τῶν ούδεν γαρ μέρος έστι τοις μή *Αλλων τώ έστιν. οῦσιν. ἀληθη. οὐδ' ἄρα δόξα τοῦ μη ὄντος παρὰ Unity, the Toîs 'Αλλοις έστιν ουδέ τι φάντασμα, ουδέ δοξάζεται ούδαμή ούδαμώς το μή δν ύπο Των Αλλων. Plurality is où γαρ οῦν. Εν ἄρα εἰ μη ἔστιν, οὐδε δοξάζεταί and, there- $\tau i T \hat{\omega} \nu^* A \lambda \lambda \omega \nu \hat{\epsilon} \nu \epsilon \hat{i} \nu a i o \dot{v} \delta \hat{\epsilon} \pi o \lambda \lambda \dot{a} \cdot \hat{a} \nu \epsilon v \gamma \dot{a} \rho \dot{\epsilon} \nu \dot{\delta} s b$ πολλά δοξάσαι άδύνατον. άδύνατον γάρ. εν άρα εί μή έστι, Τάλλα ούτε έστιν ούτε δοξάζεται έν (2) of Simi- où $\delta \epsilon$ $\pi o \lambda \lambda \dot{a}$. où $\kappa \epsilon \ddot{o} i \kappa \epsilon \nu$. (2) où $\delta \ddot{o} a \ddot{o} \mu o i a où \delta \dot{\epsilon}$ άνόμοια. ού γάρ. ούδε μήν τα αυτά γε ούδ' έτερα, larity, and of all other οὐδὲ ἁπτόμενα οὐδὲ χωρίς, οὐδὲ ἀλλα ὄσα ἐν τοῖς πρόσθεν διήλθομεν ώς φαινόμενα αὐτά, τούτων ούτε τι έστιν ούτε φαίνεται Τάλλα, έν εί μη έστιν. άληθη. ούκουν και συλλήβδην εί είποιμεν, έν εί ο μή έστιν, ούδέν έστιν, όρθως αν είποιμεν; παντάπασι μέν ούν.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

εἰρήσθω τοίνυν τοῦτό τε καὶ ὅτι, ὡς ἔοικεν, °Εν The sum of the affirmaείτ έστιν είτε μή έστιν, αυτό τε και Τάλλα και tive and πρός αύτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πάντα πάντως ἐστί arguments τε καί οὐκ ἔστι καὶ φαίνεταί τε καὶ οὐ φαίνεται. matively, that if the άληθέστατα.

One exists, the One, both in re-

both in re-lation to itself and in relation to TANA, exists in every mode of conditioned existence, and in its opposite, and so, the One is not unconditioned or absolute unity, so far as it exists in these modes : negatively, if the One does not exist, then all existence both in relation to Unity, and in itself, is phenomenal, and this phenomenal existence, when closely scrutinized, is entirely destitute of even phenomenal Unity, and therefore of all categories of Quantity and Quality whatsoever. The conclusion therefore is : the Universe—To Πay —is neither έν alone nor πολλά alone, but έν-καl-πολλά.

۰.

.

.

. . .

•

. ^

.

.

.

•

,

•

•

. • . .

THE piece is a monologue by Cephalus of Clazomenae. The conversation between the philosophers is supposed to have been originally reported by Pythodorus, a friend of Zeno to Antiphon, half-brother of Plato, and then retailed by Antiphon to Cephalus. Plato, by selecting Antiphon, who is a sporting character, fond of horses (126 c), perhaps wishes to hint that Antiphon has not tampered with the dialogue, ηκιστα γάρ αν πολυπραγμονοϊ, as he says of Aristotle (137 b), and thus offers it as the exposition of his own views. He may also have wished to compliment his half-brother Antiphon, just as he introduces Glauco and Adimantus in the Republic. The monologue is thus, on the face of it, a hearsay of a hearsay. Hermann, to get rid of some chronological difficulties, which are insuperable, makes Glauco and Adimantus cousins, and not brothers, of Antiphon. But it is vain to look for the precision of modern history in an ancient imaginative com-Such exactness is the result of matter-of-fact position. habits, and of abundant means of verification, such as books of reference, &c. No such habits or means existed till the other day. A strong proof of this is the inaccuracy of quotation, common to all ancient writers, even professed critics.

126 a.

Κλαζομενῶν.

Stallbaum points out that some people in Clazomenae, townspeople, and perhaps followers of Anaxagoras, would

naturally take an interest in the discussion. The influence of Anaxagoras on Platonic thought is evidenced by the Phaedo. To Anaxagoras, Mind owes the recognition of nearly all its metaphysical prerogatives. He set it in a sphere apart, and assigned to it unique properties. Mind alone was strictly infinite, i.e. unlimited or untrammelled by anything else, and subsisted by its own inherent strength. Mind was homogeneous, and was the only real existence. Plato is fond of putting doctrines which he adopts into the mouth of a person of the original school. Thus Timæus expounds physics, and the Eleatic Stranger metaphysics, and the more practical Socrates ethics.

126 c. Ζήνων και Παρμενίδης.

Parmenides and Zeno are described by Strabo as $a\nu\delta\rho\epsilon_G$ $\Pi\nu\theta a\gamma\delta\rho\epsilon_{i}\sigma_{i}$, vi. 1. Their connexion with Pythagoreanism is philosophically real, as one column of the Pythagorean $\sigma\nu$ - $\sigma\tau\sigma_{i}\chi_{i}$ is reducible to $\tau\delta$ $\pi\epsilon\rho\sigma_{i}$, and the other to $\tau\delta$ $a\pi\epsilon\rho\nu$.

127 b. Πολύ γὰρ ἔφη ἔργον εἶναι.

Such a feat of memory, though here a dramatic fiction, cf. Symp. 172 a, is rendered plausible by Niceratus's statement that he could repeat the whole Iliad and Odyssey: Xen. Conv. 111. 5. Many rhapsodists could do the same: *ibid.* 6.

127 b.

παιδικά.

λέγεσθαι γεγονέναι show that Stallbaum's charitable explanation is untenable. There is no doubt suggested of their present friendship: Ζήνων ὅδε οὐ μόνον τῆ ἄλλη σου φιλία βούλεται ψκειῶσθαι ἀλλὰ καὶ τῷ συγγράμματι, 128 a.

127 е.

εἰ πολλά ἐστι τὰ ὄντα.

The argument is as follows :---In the order of Time or subjectivity, the perception of difference between two things A and B precedes the perception of their similarity; but in the order of existence or objectivity, the differentia of each of the differents depends on the individual peculiarities of each different. Each of the relatives thus exhibits Identity in relation to itself, and Difference in relation to the other, and so to all other things. If we assume, then, with Zeno, for argument's sake, $\tau \delta \pi a \nu$ —existence— $\tau a \delta \nu \tau a$ —to be plural. each of tà ovta is per se ouolov; but the aggregate is plural. and therefore τa $\delta \nu \tau a$ being plural are distinct, and therefore inter se avóµoıa. Zeno accordingly agrees with Leibnitz as to the identity of indiscernibles, thus : Indiscernibles are identical, and therefore non-plural, since primordial things cannot be differenced inter se without having been previously differenced per se. The Platonist and Hegelian say Plurality is subsumed by Unity without being destroyed by it. The Aufhebung settles everything.

127 е.

Τὰ ἀνόμοια.

Stallbaum remarks : Zeno callida conclusione effecit, non esse multa, quum hoc tantum consequatur, non posse huic eidemque rei eadem spectatae ratione plura eaque contraria attribui. To a Greek, the order of Notions would be Motion, Change, Plurality; Motion denoting not merely physical Motion, $\pi o\theta i\nu$ πoi , but the notional movement of Metaphysics. The identity, in the Hegelian sense, of Cause and Effect, is the notion which brings the scientific order of Time into harmony with the order of Logic.

128 d. בו בע בי בי ג.

Sc. $\tau \delta$ $\Pi \tilde{a} \nu$. This is the Subject of the Proposition, for which Philosophy undertakes to find the Predicate:

τὸ πῶν is ἕν, said the Eleatic; it is πολλά, said the Ionic: it is ἕν καὶ πολλά, said Plato, and to prove this is the gist of the *Parmenides*.

128 d. εἰ πολλά ἐστιν: sc. τὸ Πῶν.

The gist of Zeno's argument has been perpetually mistaken: Zeno does not deny Motion as a fact, but argues that as implying change, and therefore dissimilarity, it conflicts with the changeless uniformity of the One. In the One there is no contrariety, while contrariety is the essence of Motion. It may be remarked that, if Zeno's two moving bodies be made conscious, one will have double the consciousness of the other. The order of analysis is—Motion implies change, and change plurality. (See Appendix A.)

129 d.

έπτα ήμων όντων.

This is irreconcilable with $\dot{a}\phi\iota\kappa\epsilon\sigma\theta a\iota \tau\delta\nu\tau\epsilon \Sigma\omega\kappa\rho\dot{a}\tau\eta \kappa a\dot{a}$ $\ddot{a}\lambda\lambda\rho\nu\varsigma\tau\iota\nu\dot{a}\varsigma\mu\epsilon\tau$ $\dot{a}\dot{v}\tau\sigma\ddot{\nu}\pi\sigma\lambda\lambda\rho\dot{\nu}\varsigma$, 127 c. If we leave out Cephalus the reciter and Glaucus, who does not speak, we can count up seven persons, viz., Adimantus and Antiphon in the introduction; Pythodorus, Socrates, Zeno, Parmenides, and Aristotle in the discussion. $\Sigma\pi\tau\dot{a}$ shows that Plato either forgot the original plan or did not care to adhere to it—another proof of the historical unreality of the piece.

130 b.

Ę

Χωρίς.

 $X \omega \rho i_{\mathcal{S}}$, a notion derived from physical separation: things are properly $\chi \omega \rho i_{\mathcal{S}}$ which are not $\dot{a} \pi \tau \dot{\rho} \mu \epsilon \nu a$, and then the word is applied to things which, as existing under totally distinct conditions, differ in kind. It should be recollected that all notions which differ in any degree are metaphysically distinct, e.g. 3 and 4 are as distinct as 3 and 4 millions.

Moderns look principally to the origin or genesis of things and notions in determining their resemblance or difference, and not to their characteristics when matured.

131 d. τούτου δε αὐτοῦ.

With Hermann, I retain the Vulgate τούτου δὲ αὐτοῦ. Heindorf's τούτου δὲ αὐτὸ is plainly wrong. The argument is : If any of us shall have a fragment of smallness, the real smallness will be bigger, because it is the whole, of which the fragment is a part.

131 θ. μεταλαμβάνειν.

 $\mu\epsilon\tau a\lambda a\mu\beta \dot{a}\nu\epsilon\iota\nu$ is a more material expression than $\mu\epsilon\tau$ - $\dot{\epsilon}\chi\epsilon\iota\nu$. Both, however, express the truth, that the Sensible element, in cognition, without the Intelligible, is inconceivable. Professor Huxley invests Sensation with all the Categories, and then tells us we do not want them. Sensibles have, in Hegel's words, *Richtigkeit*, and not *Wahrheit*.

132 a, b. The unique eldos.

This passage gives the reason why the $\epsilon i \delta o_{\mathcal{C}}$ is unique:— In referring an object to a class we have two things in hand, the particular instance and the genus, *e.g.* the particular man, Socrates, and the genus man, *i.e.* the first and second intentions. Parmenides argues, that to connect the particular with the genus there must be a third concept or notion, and then another to comprehend the three, and so on to infinity. If this be so, $\epsilon i \delta o_{\mathcal{C}}$ is not unique, but $\check{a}\pi\epsilon\iota\rho\sigma\nu$. Now, $\check{a}\pi\epsilon\iota\rho\sigma\nu$ denotes privation of all $\pi\epsilon\rho a_{\mathcal{C}}$, Limitation, therefore of Form, therefore of all Cogitability. But every thing must be either $\hat{v} \circ a \check{a}\pi\epsilon\iota\rho\sigma\nu$, as follows:—In strict logic, the contrary of $\tau \circ \check{a}\pi\epsilon\iota\rho\sigma\nu$ is $\tau \circ \pi\epsilon\pi\epsilon\rho a\sigma\mu \acute{e}\nu\sigma\nu$; but $\tau \circ$ $\pi\epsilon\pi\epsilon\rho a\sigma\mu \acute{e}\nu\sigma\nu$ yields on analysis—(1) $\tau \circ \pi\epsilon\rho a_{\mathcal{C}}$; and (2)

something which is not rò $\pi i \rho a \varsigma$, and so $\tilde{a} \pi i \rho o \nu$. What is $\tau \hat{o} \pi i \rho a c$, when out of any definite relation to $\tau \hat{o} \pi \epsilon \pi \epsilon \rho a \sigma$ - $\mu \ell \nu o \nu$? It must be quantifying power, and we must hold that power to be not plural, but unique; for plural equipollent powers, if adverse, cancel; and if corroborative, result in Tò $\pi \epsilon \rho a_{\zeta}$, therefore, must be $\epsilon \nu$, and therefore Tò unity. "Ev; for the ultimate Form must be one, and, without $\tau \delta \xi_{\nu}$, as Plato afterwards proves, oùde paiverai re. The eldos, therefore, since it is Form, cannot be $\tilde{a}\pi\epsilon\iota\rho\rho\nu$, and therefore must be one. This is Plato's answer to the objections urged in pars. 7 and 9, and known to Greek Logicians as & rpíroc $a\nu\theta\rho\omega\pi\sigma c$. "We may remark," says Mr. Jowett, "that the process which is thus described has no real existence. The mind, after having obtained a general idea, does not really go on to form another which includes that, and all the individuals contained under it, and another and another without end," III. p. 237. Plato, in the Philebus, gives the rationale of the Universal. (See Appendix B.)

132 c.

Objection to Conceptualism.

Either each thing consists of $vo\eta\mu ara$, *i.e.* acts of intelligence, and therefore each thing is the being intelligent, *i.e.* intelligence, or if it be an act of intelligence, it is unintelligent, *q. a. e.* This argument is a case of the Platonic principle $\delta\mu oiov \,\delta\mu o\ell\psi \,\gamma_i\gamma\nu\omega\sigma\kappa\epsilon rai$. It is substantially the same as Berkeley's position that mind is mind, that therefore nothing but mind is mind, and, as a further consequence, that nothing but mind can have the properties of mind; it is therefore illogical to ascribe to that which is not mind the properties of mind. Plato does not hold $vo\bar{v}c$ to be the ultimate existence either in the moral or in the physical sphere. In the ethical sphere we have $T\dot{a}\gamma a\theta \delta v$, Rep. VI. 509 b; in the physical, $\psi v \chi \dot{\eta}$: To $\dot{v} \omega \,\delta \epsilon \,[sc. vo\bar{v}c \,\epsilon \pi i \sigma \tau i \eta \mu \tau \epsilon]$ $\dot{\epsilon} v \,\psi \,\tau \bar{\omega} v \,\delta v \tau \omega v \,\dot{\epsilon} \gamma i \gamma v v \sigma \theta v v, \,\hat{a} v \pi \sigma \tau \epsilon \tau i c a \dot{v} \tau \dot{o} \, \lambda \lambda \dot{o} \, \pi \lambda \eta v$ $\psi v \chi \dot{\eta} v$, $\pi \bar{a} v \,\mu \bar{a} \lambda \lambda o v \,\dot{\eta} \,\tau \dot{a} \lambda \eta \theta \dot{\epsilon} c \,\dot{\epsilon} \rho \bar{\epsilon} \eta$.

 $\mu \eta \nu$ kai $\nu o \tilde{\nu} c$ $\tilde{a} \nu \varepsilon \upsilon \psi \upsilon \chi \tilde{\eta} c$ oùk $\tilde{a} \nu \pi \sigma \tau \varepsilon \gamma \varepsilon \nu o (\sigma \theta \eta \nu, Phil. 30 c. M. Ribot overlooks Plato when he says, "Since Will is the centre of ourselves and of all things, we must give it the first rank. It is its due, though since Anaxagoras Intelligence has usurped its place" ($ *La Philosophie de Schopenhauer*, p. 69, cited in H. Zimmern's*Sch.* $p. 102). The same doctrine is developed as to the priority of <math>\psi \upsilon \chi \eta$ —Motive and Vital Energy—in the *Laws*, written in the "sunset of life."—x. 891 e, sqq.

133 c.

άπίθανος = δυσανάπειστος, 135 a.

133 d. οῦτω and οὕτως.

With regard to the orthography of these words, the insertion of ς before a vowel is plausible. But we must recollect that we can prove that τi was not elided, and that $\mu i \chi \rho i$ and $\tilde{a} \chi \rho i$ had no ς .

134 c. Objection to the Absolute from the subjective side.

This brings out the true sense of absolute—Tò $\dot{a}\nu v \pi \delta \theta \epsilon \tau \sigma v$, *Rep.* v1.—that which does not depend on anything else for its essence, or outcome, or priority— $\lambda \delta \gamma \psi$ —in order of thought. Of course, $qu\hat{a} \gamma \nu \omega \sigma \tau \delta \nu$ to us, it depends on us; but the Absolute may be and is $\gamma \nu \omega \sigma \tau \delta \nu$ to itself. With regard to us, it is ultimum relatum; with regard to itself, it is not referred to anything else.

135 a. Objection to the Absolute from the objective side.

This objection is urged by both Hamilton and Mill, $\delta\nu\tau\epsilon\varsigma \ \tilde{\epsilon}\chi\theta\iota\sigma\tau\circ\iota \ \tau\delta \ \pi\rho\ell\nu$; but it assumes that because partial knowledge is not plenary knowledge, they therefore contra-

dict each other. How is the geography of Ireland contradictory to the geography of Europe? Plenary knowledge, of course, will correct partial knowledge, and may put it in quite a new light, but the facts on which the partial knowledge is grounded cannot be shaken by the fullest knowledge. Aristotle objects ἀδύνατον χωρὶς εἶναι τὴν οὐσίαν καὶ οὖ ἡ οὐσία. If $\chi \omega \rho i \varsigma$ means that there is a bridgeless chasm between the two, the objection holds-not otherwise. Sense and Intellect are essentially $\chi \omega \rho i \varsigma$, yet every act of Perception is a blending of both. That the objective sphere, or Things-in-themselves, is unknown and unknowable to us, is held by Kant, Herbert Spencer, and Comte. This doctrine is favoured by the antithesis between phenomenon and reality. As a matter of fact, the Greek word is in the present participle, i. e. φαινόμενον, and meant that which is in the course of appearing, and not $\phi_{\alpha\nu\ell\nu}$, that which did appear. In a word, the modern means by φαινόμενον what the Greeks call φάντασ- μa , a kind of delusive appearance. Carneades distinguishes the act of perception into three parts-ro φανταστόν, the object; rò pavrasiouµενον, the subject; and pavrasia, the act. Now Plato's meaning is, that tà pairóµera, or tà yiyróµera, are possible, because they are produced by permanent reality which is discernible through them. For his conception of genesis of phenomena, see note 154 c.

137 c-143 a. Τὸ ἕν.

Tò ξ_{ν} , all through the first proposition, means pure unity prior to all evolution. Like Hegel's *Seyn*, it has not been stripped of attributes, but is prior to all attributes. It is, like the *Seyn*, a postulate of completed thought.

137 d. πέρας.

Πέρας is the limit *ab intra* : of. τελευτή γε καὶ ἀρχὴ πέρας έκάστου : hence, as τὸ εν has neither *ab intra*, it is ăπειρον.

This is taken from Melissus Tò $\delta i \mu \eta \tau \epsilon \, d\rho \chi \eta \nu \, \xi \chi \sigma \nu \, \mu \eta \tau \epsilon \tau \epsilon \lambda \epsilon \nu \tau \eta \nu$, $\tilde{a} \pi \epsilon \iota \rho \sigma \nu \tau \upsilon \gamma \chi \dot{a} \nu \epsilon \iota \, \dot{\epsilon} \sigma \nu$. Fr. 2. Plato does not discuss the other possibility, argued by Melissus, that $\tilde{a} \pi \epsilon \iota \rho \sigma \nu$ could have limits *ab extra*: for there cannot be more than one $\tau o \, \xi \nu$.

137 e. Plato's right line.

This definition is exact: it is obvious there can only be one such line; and, if it is unique, it follows it is the shortest in *rerum natura*. If Helmholtz's reasoning-beings of two dimensions living on the surface of a sphere understood the definition given by Plato, they would see it to be the shortest possible, and that their own geodetic line was not. If they liked to call the latter straight, of course they might; which is as irrelevant as the entire of Helmholtz's argument.

138 c. αύται γάρ μόναι κινήσεις.

In the Laws-893 b-895—ten modes of motion are specified. Eight of these belong to body: (1), without change of place, *i.e.* on an axis; (2), with change of place—(a), either without change of base, *e.g.* a stone sliding on ice; (β), or with change of base, *e.g.* a ball rolling. The next two are where motion gives rise to—(3), concretion, or (4), decretion. The next two are where concretion is prolonged into (5) growth, or discretion turns into (6) waste. The next is where growth in bulk is prolonged into (7) production of state, and waste into (8) decay. The two movements of mind are (9) to move things other than itself, itself being moved; and (10) to move itself of itself out of a previous state of rest.

The power of transmitting motion as a link in the Chain of Sequence is the only power allowed man by Hume and his followers. The 10th motion includes free-will.

139 b-е.

The One has not Identity with itself or anything else that has distinctness: nor is it distinct from itself or anything else that has distinctness.

That is, the One, being one and nothing else, admits of no relation whatsoever; if it did, there would be unity and relation, something more than unity, and therefore not unity, q. a. e.

It cannot even possess Distinctness, for Distinctness means that A is distinct from B, and so B is in turn distinct from A. If, then, Unity possessed Distinctness, it could only be distinct by means of Unity and not by means of Distinctness; but Unity, *ex vi termini*, is not Distinctness. Therefore Tà " E_{ν} cannot be distinct in itself. A similar argument was urged against St. Anselm, that Unity was not Perfection. The mode of argument is due to the Megarics. The *Aufhebung* is the answer.

139 d. Source of το ἕτερον.

I.e. supplying the ellipses εἰ μὴ τούτψ-τῷ ἐν εἶναιἔσται ἕτερον, οὐχ ἑαυτῷ ἔσται ἕτερον· εἰ δὲ μὴ ἑαυτῷ ἔσται ἕτερον, οὐδὲ αὐτὸ ἔσται ἕτερον. (See note 127 e.)

141 c.

διαφορότης.

διαφορότης was read by Proclus, T. vi. 237, and is supported by ποιότης, Theaetet. 182 a.

141 θ. γεγόνει.

For $\gamma \epsilon \gamma \delta \nu \epsilon \nu$, Hermann reads $\gamma \epsilon \gamma \delta \nu \epsilon \iota$, as $\gamma \epsilon \gamma \delta \nu \epsilon \nu$ has to be taken in two senses, perfect and past.

141 e.

οῦτ' ἔπειτα γενήσεται οῦτε γενηθήσεται, will neither come into being, nor be brought into being; will neither come of itself, nor be brought by anything else.

141 e. Ambiguity of ἕν.

Tò $\hat{\epsilon}\nu$ o^v o^vτε $\hat{\epsilon}\nu$ d^oστιν o^vτε $\hat{\epsilon}\sigma$ τιν, *i. e.*, Tò $\hat{\epsilon}\nu$ is neither the relation Unity, nor the quality Existence.

142 a. η αὐτῷ η αὐτοῦ.

 $\epsilon i\eta \, \check{a}\nu \tau i \, \mathring{\eta} \, \check{a}\dot{v}\tau \widetilde{\psi} \, \mathring{\eta} \, \check{a}\dot{v}\tau \widetilde{\psi} \, \mathring{\eta} \, \check{a}\dot{v}\tau \widetilde{v}$, would it have any affection resulting to it, or proceeding from it : any income or outcome; i. e. either accident or property.

142 a. ὄνομα, λύγος, ἐπιστήμη, κ.τ.λ.

Plato gives the following explanation of these terms :— $\ddot{o}_{\nu o \mu a}$ = the term.

 $\lambda \delta \gamma o \varsigma = definition.$

ἐπιστήμη = ἐν ψυχαῖς ἐνόν, ῷ δῆλον ἕτερόν τε ὃν αὐτοῦ τοῦ κύκλου τῆς φύσεως τῶν τε λεχθέντων τριῶν, i.e. ὄνομα, λόγος, εἴδωλον.—Epist. VII. 342-3.

 $i\pi_{i\sigma\tau\dot{n}\mu\eta}$ is the psychical aspect of $a\dot{v}\tau\dot{o}$, and is a process of intense activity. Plato objects to the sensible figure of the Circle, that it partakes of the Straight, *i.e.* is really a zigzag line. The Circle then would be the process of describing it without a sensible line (Epist. VII.), and in this way $i\pi_{i\sigma\tau\dot{n}\mu\eta}$ resembles the Kantian schema. The Epistles are considered genuine by Cobet and Grote, and are very characteristic. At all events, the passage in the 7th could only have been written by a great metaphysician.

δόξα, ἐκ μνήμης και αἰσθήσεως.-Phil. 38 b.

aἴσθησις = τὸ ἐν ἑνὶ πάθει, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, κοινῷ γιγνόμενον, κοινῷ καὶ κινεῖσθαι.—*Phil.*, 34 a. This is scientifically true: the sensation lasts only as long as the impressed condition of the nerve is kept up.

142 b-155 e. Τὸ ἕν.

In the second proposition, Tò $\hat{\nu}\nu$ is in combination with $\check{\epsilon}\sigma\tau\iota$. Each element is distinct before combination and in combination; though the combination may and does give rise to new relations.

142 d—e. Relation of Tò ɛ̃v and ŏv.

I.e. τῶν μορίων ἐκάτερον τούτων Τοῦ Ἐνὸς Ἐνὸς Ἐντος (Τό τε °Eν καὶ Τὸ °Oν), ἆρα ἀπολειπέσθον, ἢ Τὸ °Eν Τοῦ °Oντος εἶναι μορίου, ἢ Τὸ °Oν Τοῦ Ἐνὸς εἶναι μορίου; *i.e.* where there is Τὸ °Eν, Τὸ °Eν is in combination with Τὸ °Oν, and Τὸ °Oν is in combination with Τὸ °Eν.

είναι, c. gen. = to be a property of : cf. O δε μη έστι, τούτψ τψμή-ὄντι είη ἄν τι, η αὐτῷ η αὐτοῦ; 141 a. Can a nonentity have either accident or property?

142 e. μόριον.

Each one $\mu \delta \rho \iota o \nu$ —either $\tau \partial ^{\circ} E \nu$, or $\tau \partial ^{\circ} O \nu$ —of the two $\mu \delta \rho \iota a$ $\tau \partial ^{\circ} E \nu$ and $\tau \partial ^{\circ} O \nu$, holds in combination $^{\circ} E \nu$ and $^{\circ} O \nu$, and so on, *ad infin*.

This is strictly true: the universe has unity, and the universe exists; and each of the motes that people the sun's beam has equally existence and unity. One is Form: Existence is Matter, and to show that the One formulates existence into plurality is the aim of the second part of the *Parmenides*.

143 c.-144 a. Genesis of Number, i.e. a system of Monads.

There are three outuyian or pairs, viz. :

```
οὐσία and ἕτερον ;
οὐσία and ἕν ;
ε̂ν and ἕτερον.
```

Now every pair is $\check{a}\mu\phi\omega$, and therefore $\delta\acute{u}o$; therefore each member of the pair is $\check{\epsilon}\kappa\acute{a}\tau\epsilon\rho\sigma\nu$, and therefore one: so that in each pair we have two members,

2.1 = 2,

and each member being unified by the index 1, we have three symbols,

3.1 = 3.

Now where there is Two, we have $\delta i \zeta \tilde{\epsilon} \nu$, and where there is Three, we have $\tau \rho i \zeta \tilde{\epsilon} \nu$; where, therefore, there are three symbols, we have two members

$$(2 \text{ m} \cdot 1 = \delta i \varsigma \epsilon \nu \delta \nu \tau \omega \nu),$$

and where there are two members we have three symbols

(3 symbols . $1 = 1 \tau \rho i \varsigma \epsilon \nu \delta \nu \tau \omega \nu$).

Three (symbols) therefore must be two (members), and two (members) must be three (symbols). Therefore $\check{a}\rho\tau_{ia}$ (= $\delta\dot{v}o$ = $\delta\hat{\iota}_{c} \hat{\epsilon}v$) = $\dot{a}\rho\tau_{i}\dot{a}\kappa_{ic}$ (= $\delta\hat{\iota}_{c}$) $\check{\epsilon}v$: and $\pi\epsilon\rho_{i}\tau\tau\dot{a}$ (= $\tau\rho\hat{\iota}_{a} = \tau\rho\hat{\iota}_{c}$ $\hat{\epsilon}v$) = $\pi\epsilon\rho_{i}\tau\tau\dot{a}\kappa_{ic}$ (= $\tau\rho\hat{\iota}_{c}$) $\check{\epsilon}v$: and $\check{a}\rho\tau_{ia}$ (= $\delta\dot{v}o$, *i.e.* members) = $\pi\epsilon\rho_{i}\tau\tau\dot{a}\kappa_{ic}$ (= $\tau\rho\hat{\iota}_{c}$) $\check{\epsilon}v$, *i.e.* symbols; and $\pi\epsilon\rho_{i}\tau\tau\dot{a}$ (= $\tau\rho\hat{\iota}_{a}$, *i.e.* symbols) = $\dot{a}\rho\tau_{i}\dot{a}\kappa_{ic}$ = ($\delta\hat{\iota}_{c}$ $\hat{\epsilon}v$) members. From this we have the genesis of every number: for $2 = \delta\hat{\iota}_{c}$ $\hat{\epsilon}v$ is $\check{a}\rho\tau_{i}a$ $\dot{a}\rho\tau_{i}\dot{a}\kappa_{ic}$, that is even numbers even times; and $3 = \tau\rho\hat{\iota}_{c}$ $\hat{\epsilon}v$ is $\pi\epsilon\rho_{i}\tau\tau\dot{a}$ $\pi\epsilon\rho_{i}\tau\tau\dot{a}\kappa_{ic}$, that is, odd numbers odd times; and 2 (members) = 3 (symbols) is $\check{a}\rho\tau_{ia}$, even numbers odd times, $\pi\epsilon\rho_{i}\tau\tau\dot{a}\kappa_{ic}$; and 3 (symbols) = 2 (members) is $\pi\epsilon\rho_{i}\tau\tau\dot{a}$, odd numbers even times, $\dot{a}\rho\tau_{i}\dot{a}\kappa_{ic}$. 143 d. οὐδε μία.

An instance of Plato's habit of using in the ordinary sense the philosophic word which is under argument: other examples are noticed in note on 157 d.

143 d.

où τρία γίγνεται τὰ πάντα; i. e. are there not three distinct symbols ? lit., are not the distinct things three ?

143 d. Interdependence of 2 and 3.

Let there be two roots, x and y; let them have a common index, say e.gr. 1; and let x = 1: then we have x^1 , y^1 .

We have thus three distinct symbols, x, y, and 1; x and y denoting the two roots, and 1 the index common to both. Now, as there are three symbols, the three symbols involve the index twice; that is, x^1 and y^1 ; but x as a root = 1, and y is made one by its index;

 $\therefore x \text{ and } y^1 = 1 + 1 = 2 \cdot 1 = 2.$

Likewise the two roots x and y, and the identical index 1, require three symbols for their notation;

$$\therefore x \text{ and } y \text{ and } ^{1} = 1 + 1^{1} + ^{1} = 3 \cdot 1 = 3.$$

To apply this: —Whatever admits of the predicate both, admits of the predicate two, and the predicate *two* indicates that each of the binaries is one. Now *one* as index being incorporated with each number of each syzygy, each syzygy involves the index twice;

$$\therefore 2 \cdot 1 = 2,$$

and as each syzygy requires, as we have seen, three symbols for its notation, each syzygy involves one thrice,

$$\therefore 3 \cdot 1 = 3.$$

Thus, in Aristotelian language, Three is the Form of Two, and Two is the Matter of Three. Hence, we may see why the Pythagoreans made Two the symbol of indefinite existence, for Matter without Form is indefinite; likewise why they made Three the symbol of definite existence. In the order of existence— $\phi i\sigma \epsilon \iota$ —Three is prior to Two, for we require as prerequisites of Three

- (1). The radical 1; = 1 ξ_{ν} ;
- (2). The other thing; which = $\Theta \acute{a}\tau\epsilon\rho\sigma\nu$, being unquantified, to be construed to thought requires quantification, and thereto requires
- (3). The index 1.

Without these we cannot have Two, for 2 = 1 and $1 = 2 \cdot 1$.

143 d-e. Genesis of all the Numbers from To $\hat{v}$ and To $\hat{v}$.

Supplying ellipses—δυοίν ὄντοιν, οὐκ ἀνάγκη εἶναι καὶ δὶς ἕν; καὶ τριῶν ὄντων εἶναι τρὶς ἕν, εἶπερ ὑπάρχει Τῷ τε Δύο τὸ δὶς-ἕν, καὶ Τῷ Τρία τὸ τρὶς-ἕν; i.e.:

II. = 2 . 1, and III. = 3 . 1.

Then, Δυοίν δε όντοιν και δις-εν, ούκ ανάγκη δύο δις είναι; i.e.

but

$$x^{1} + y^{1} = 1^{1} + 1^{1} = 1(1^{1} + 1^{1}),$$

x and y = 2, and the indices 1 and 1 = 2;

 $\therefore$ we have $\delta i \circ \delta c$ in the notion II.

So mut. mut. of $3 = 1(1^1 + 1^1 + 1^1) =$

 $1x^{1} + 1y^{1} + 1$. $1'^{1} = 1 + 1 + 1 = 3$,

 $\mathbf{but}$

$$1 + 1 + 1 = 3;$$

and

x + y + 1' = 3;

and indices 1 + 1 + 1 = 3;

:. we have $\tau \rho i a \tau \rho i c$ in the notion III. That is, each couple is two things; it is also two single things; and the unity of each single thing is a third thing, i. e. x and y and 1.

In Aristotelian language :—Formed Matter contains (1) Form, and (2) Formless Matter = 1 + 1 = II.; but Formless Matter is incogitable; therefore we have Matter unified by Form. But Form = 1; Matter = 1; and Unification = 1; $\therefore 1 + 1 + 1 = 3$. The mote in the sunbeam contains three metaphysical elements—(1) that which unifies; (2) that which is unified; and (3) the unification of 1 and 2, *i.e.* III. It is a pity the scholastic distinction between *metaphysical* and *physical* is not kept up. Metaphysical entities were those that could not exist separately, *e.g.* concave and convex : physical, those that could, *i.e.* $\lambda \delta \gamma \psi$ and $\phi \delta \sigma \epsilon i$.

143 e.

δις σντων.

Τριών δντων καί δίς σντων, και δυοίν σντοιν και τρίς όντοιν. Hermann brackets the second ὄντων and ὕντοιν, but they are right, i.e. $\tau \rho \iota \tilde{\omega} \nu \tilde{\sigma} \nu \tau \omega \nu \kappa a \delta \delta \varsigma \tilde{\epsilon} \nu \tilde{\sigma} \nu \tau \omega \nu = the$ symbols are three, and the pairs are two; and Suoiv ovroiv, καί τρίς δντοιν = δυοίν δντοιν καί τρίς εν δντοιν, the pairs are two and the symbols are three. It must be recollected that the Greek arithmetic was originally the geometry of rectangles. In the present case, as usual, in place of our abstract multiplication 3×2 and 2×3 , two rectangles are generated. The first has 3 as its base and 2 as its side, and as the base is the more important factor, the plural is used, $\delta \nu \tau \omega \nu$. In the second, 2 is the base and 3 the side; here the base is 2, and is the more important, hence the dual ovrow. The conception is that a rectangle is described on a base, and not on a side. The rectangle 3×2 is quite distinct from the rectangle 2×3 .

144 a.

3

ἀριθμὸς does not mean a single unit, but a collection of units. Thus one is not ἀριθμός, but two is : ἀριθμός ἐστι πλῆθος ὡρισμένον ἢ μονάδων σύστημα ἢ ποσότητος χύμα ἐκ μονάδων συνκείμενον.—Nic. Ger. 1. vii. 1.

In speaking of Numbers, both the Platonists and the Pythagoreans meant always whole numbers, and not fractions, the unit being the foot, lineal, square, and cubic. The numbers, or rather rectangles, were $a\rho\tau_{i\sigma_i}$, an even base by an even side; $\pi\epsilon\rho_{i\tau\tau\sigma_i}$, an odd base by an odd side; $a\rho\tau_{i\sigma_i}$ $\pi\epsilon\rho_{i\tau\tau_i}$, an even base by an odd side; and $\pi\epsilon\rho_{i\tau\tau\sigma_i}$ $a\rho\tau_{i\sigma_i}$, an odd base by an odd side; and $\pi\epsilon\rho_{i\tau\tau\sigma_i}$

144 e. Τό εν ύπό τοῦ ὄντος διανενεμημένον.

Justifies ύπο in 166 a.

145 c, d.

A part contains the following notions :---

- 1. Its separate existence;
- 2. Its own relation to its fellow parts;
- 3. Its common relation to the whole.

This may be illustrated by a piece of a dissected map. The map is not all the separate pieces one by one— $\tau \dot{a} \pi \dot{a} \nu \tau a$ —nor any one: yet if any piece did not fit, it would not be in the map when it was put together, $\tau \dot{a} \ddot{a} \pi a \nu \tau a$; but if the piece belong to the map, it must be one of the separate pieces.

Metaphysically, all distinct ideas are equally distinct.

145 c, d.

ἀλλὰ μέντοι τό γε ὅλον αὖ οὐκ ἐν τοῖς μέρεσίν ἐστιν, οὔτε ἐν πᾶσιν οὔτε ἐν τινί. (εἰ γὰρ ἐν πᾶσιν, ἀνάγκη καὶ ἐν ἑνί. ἔν τινι γὰρ ἑνὶ μὴ ὃν οὐκ ἂν ἔτι που δύναιτο ἔν γε ἅπασιν εἶναι.) εἰ δὲ τοῦτο μὲν τὸ ἐν τῶν ἁπάντων ἐστί, τὸ δὲ ὅλον ἐν τούτῷ ἔνι, πῶς ἔτι ἔν γε τοῖς πᾶσιν ἐνέσται; οὐδαμῶς. οὐδὲ μὴν ἐν τισὶ τῶν μερῶν. εἰ γὰρ ἐν τισὶ τὸ ὅλον εἶη, τὸ πλέον ἂν ἐν τῷ ἐλάττονι εἶη, ὅ ἐστιν ἀδύνατον.

The Whole is distinct from the parts; for if the Whole is in each quaque of the parts, it must be in some one quavis; and if that particular part contains the Whole, that one part cannot be one of the parts.

The argument is: if the Whole is in the parts, it is in all, some, or one; the clause from $i\nu \tau_{i\nu\iota}$ to $i\nu_{a\iota}$ is the converse opposite of the clause $il \gamma a\rho i\nu \pi \bar{a}\sigma_{i\nu}$, $a\nu a\gamma\kappa\eta \kappa al i\nu i\nu\ell$. In the clause $\tau \delta \delta i \delta \delta \sigma i\nu \tau \sigma i \tau \omega [\mu \eta] i \nu \iota$, Hermann brackets $[\mu \eta]$. I have struck it out, as it spoils the argument, which is: if the Whole is in each part, it is in some one part. If so, the part thus specialised is differentiated from its former peers, but it is so differentiated by containing the Whole, not by not containing it.

Hegel says: The relation of the Whole and the parts is untrue to this extent—that the notion and the reality of the relation are not in harmony. The notion of the Whole is to contain parts; but if the Whole is taken, and made what its notion implies, *i.e.*, if it is divided, it at once ceases to be a Whole.—*Logic*, p. 211. All through the *Parmenides* it must be kept in view, that any two notions in any degree distinct are totally distinct. "Each thing," says Butler, "is what it is, and not another thing."

Tà $\pi \acute{a}\nu\tau a$ is the roll or litany of items; $\ddot{a}\pi a\nu\tau a$ is the sum total of the same items summed: Tà $\pi \acute{a}\nu\tau a$ are the parts of the sum; $\ddot{a}\pi a\nu\tau a$ is the sum of the parts. It is a pity that modern English has lost its neuter plural and verb singular: "hot blood begets hot thoughts, and hot thoughts beget hot deeds, and hot deeds is love."

145 θ. η μεν άρα το εν όλον, εν άλλψ εστίν.

The notion Whole is not the notion Aggregate of items : of. $\hat{\eta}$ και τὸ ὅλον ἐκ τῶν μερῶν λέγεις γεγονὸς ἕν τι είδος ἕτερον

τών πάντων μερών; ἕγωγε.—*Theaet.* 204 a, b. The order of notions is—(1) τὰ μέρη; (2) τὰ πάντα; (3) τὰ ὕπαντα; (4) τὸ ὅλον; (5) τὸ πῶν.

145 e. κινεϊσθαι.

Zeno's contribution to thinking is, the showing that motion is relative to a something which is not moved. This is well brought out in the Flying Arrow, which at any given moment coincides with its equivalent in the space through which it is passing.

146 a. μηδε έστάναι, μη έστος δε κινείσθαι.

By Excluded Middle; if not the one, it must be the other.

146 a, b.

ἕτερον.

Hegel's view, that Otherness is negation, is supported by the history of the particle $\mu \dot{\eta}$. If $\mu \dot{\eta}$ is etymologically *ne*, as Curtius mentions, comparing the Lithuanian *nei* (1.317), *na* in the Vedas very often means *as*, and the order then would be—assertion, comparison, negation : cf. $\dot{a}\nu\dot{a}$ and $\ddot{a}\lambda\lambda\alpha$, *ib*. 307.

146 a-148 e.

1. Everything possesses Identity, and, in that respect, it resembles primarily everything else.

2. Everything is distinct from everything else, and, in that respect, it differs primarily from everything else.

3. In being distinct, it, eo ipso, resembles secondarily everything else; and, therefore,

4. Differs secondarily from everything else by the contrary of diversity—identity.

Hence $\tau \delta \, \tilde{\epsilon} \nu$, in possessing either quality, has resemblances, primarily and secondarily, to

(a) itself, and to

(b) $\tau \ddot{a} \lambda \lambda a$; and,

G 2

in possessing either quality, has diversities primary and secondary to

(a) itself, and to
(b)
$$\tau \tilde{a} \lambda \lambda a$$
.

In possessing both, $\tau \delta \hat{\epsilon} v$

is primarily like itself and $\tau \ddot{a}\lambda\lambda a$, and is primarily unlike itself and $\tau \ddot{a}\lambda\lambda a$.

Nothing can be clearer than that Plato held that there were $\epsilon \delta \eta \tau \bar{\omega} \nu \pi \rho \dot{\alpha} c \tau i$. Idealism is only the development of relations.

The One is identical and diverse to itself, and is identical and diverse to $\tau \ddot{a}\lambda\lambda a$, *i.e.* all ideas or objects of Reason are equally ideas, and therefore distinct: they all agree in distinctness; but, being distinct, they differ; therefore they agree through Difference, they differ through Identity; and as each has both Identity and Diversity together, each agrees with and differs from itself, and each agrees with and differs from $\tau \ddot{a}\lambda a$. The One agrees with $\tau \ddot{a}\lambda\lambda a$ in having both qualities; and the very having both qualities is the essence of its individuality.

148 c.

The order of notions is-

ταὐτόν;
 μη ἀλλοῖον;
 μη ἀνομοῖον;
 ὅμοιον.
 Τὸ ἕμν is ταὐτὸν Τοῖς Ἄλλοις;
 Τὸ ἕμν is ἕτερον Τῶν Ἄλλων.

Taking each case separately :---

(1). Tò E_{ν} is like $\tau a \lambda \lambda a$;

(2). Tò E_{ν} is unlike $\tau \ddot{a} \lambda \lambda a$.

Taking both together-

Tò E_{ν} is both like and unlike $\tau \tilde{a} \lambda \lambda a$;

and so, by parity of reasoning,

Tò E_{ν} is like and unlike itself.

148 d-149 e.

Ancient arithmetic was originally geometrical: hence the notions,

Whole and Parts : Contact.

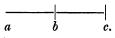
149 a.

Contact— $\ddot{a}\psi_{i\varsigma}$ —presupposes—

1. Something distinct, e.g.

a - b; and

2. Something else in immediate contiguity to it; e.g.

Here a b is distinct from b c, and b c is in immediate contiguity. If to b c we add c d,

$$\frac{}{a \quad b \quad c \quad d},$$

aở tà μὲν τρία, ἔσται ai δὲ ἄψεις δύο. Hence, ad fin., the things, τὰ ἁπτόμενα, are always one in advance of ai ἄψεις. Hence, if τἄλλα be totally devoid of unity, junction between τὸ ἕν and τἄλλα is impossible, for τἄλλα must be one, before it can combine with τὸ ἕν to form two.

149 e.

αὐταῖς γε ταύταις ταῖς οὐσίαις, i. e. essences, notions, ἰδέαι : cf. Phaed. 78 c-d.

είδη, Stall.

150 a. τὰ μεγέθους τε καὶ ἰσότητος, ἀλλὰ μὴ τὰ ἑαυτῆς.

 $\tau i \tau i \nu o \varsigma = attribute.$

150 c-d.

Tò "Ev, quâ "Ev, is $\hat{\epsilon}v$, and nothing else: $\tau \tilde{a}\lambda\lambda a quâ \tilde{a}\lambda\lambda a$, is $\tilde{a}\lambda\lambda a$, and nothing else: $\tau \circ \mu \epsilon \gamma \epsilon \theta \circ \varsigma$, $qu \hat{a} \mu \epsilon \gamma \epsilon \theta \circ \varsigma$, is $\mu \epsilon \gamma \epsilon \theta \circ \varsigma$, and nothing else: and $\tilde{\eta} \sigma \mu \kappa \rho \circ \tau \eta \varsigma$, $qu \hat{a} \sigma \mu \kappa \rho \circ \tau \eta \varsigma$, is $\sigma \mu \kappa \rho \circ \tau \eta \varsigma$, and nothing else. To "Ev therefore cannot be greater than $\tau \tilde{a}\lambda\lambda a$, nor $\tau \tilde{a}\lambda\lambda a$ greater than To "Ev: in the same way, neither is less than the other: but if neither greater nor less, they are not unequal, and therefore equal.

So it is commonly said, all infinites are equal. Metaphysically, there is only one infinite, that whose essence it is to have no bounds or limit. It is evident there cannot be two of this nature, for each would overlap, and so bound the other. But in mathematical infinites, infinity merely means infinitely divisible or infinitely addible; *i. e.* a process which may be worked as long as there is anything to work on. The process is always one and the same, and so infinite: the material is always finite, and may be as different as one pleases.

150 d.

ύπερέχω takes the genitive; therefore the vexed passage in the *Phaedo* runs thus, if the ellipses are supplied—one of the surest ways of construing Plato:—Τοῦ μὲν Σωκράτους (τῷ μεγέθει τῷ αὐτοῦ τοῦ Σωκράτους τὴν σμικρότητα ὑπερέχειν) ὑπερέχων, *i.e.*, τῷ ὑπερέχειν = cause; μεγέθει = instrument; Σωκράτους sub. = gen. on ὑπερέχειν; and τὴν σμικρότητα = aco. de quo.

151 a. μηδεν είναι έκτος τοῦ ένός τε καὶ τῶν ἄλλων.

Grote says: "Both these predicates (One-Many) are relative and phenomenal, grounded on the facts and com-

parisons of our own senses and consciousness. We know nothing of an absolute, continuous, self-existent One."— *Plato*, 1. 105-6. Here "absolute" is used in the sense of out of all possible range, a sense popularised by the frivolous discussions of Hamilton, Mansel, and Mill.

151 d.

The order of notions is-

1. Magnitude;

2. Measure ;

3. Parts.

151 d.

"But that a thing, which bears no relation to any one (cuivis) given item, should bear any relation to each (cuique) of the sum total of items, to no one of which (cuiquam) does it bear any actual relation either as part or otherwise, is impossible."

151 d-e.

Shadworth Hodgson makes similar remarks on the subjective embracing the objective, and vice versa, Space and Time, pp. 45, sqq.

154 c-d.

Tò $i\nu$ does not grow younger or older than $\tau \check{a}\lambda\lambda a$, because it is so already: it has had so much start, and equals added to unequals leave the difference absolutely as before; but, if we subtract the difference, the residue is always growing larger, and therefore the difference is growing less relatively to the residue: *e.g.* A is born a year before B; thus A is always a year older than B; but when A is two years old the relative difference is greater than when A is ninety. 154 c.

 γ i γ verai, the emphatic word, is not growing or becoming, because it is.

154 c.

γένεσις is explained in the Laws thus : γίγνεται δη πάντων γένεσις ήνίκ' άν τι πάθος ή ; δηλον, ώς όπόταν ἀρχη λαβοῦσα αὕξην εἰς την δευτέραν ἔλθη μετάβασιν, καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς την πλησίον, καὶ μέχρι τριῶν ἐλθοῦσα αἴσθησιν σχη τοῖς αἰσθανομένοις, 894 a. The steps are—

αὔξη;
 ἕξις καθεστηκυῖα;
 ἕξις μένουσα.

155 c.

μεταλαμβάνειν differs from μετέχειν : μεταλαμβάνω is to coincide in part with, to have share in ; μετέχειν is to form one with, to unite with ; cf. 158 b.

155 е-157 а.

The One in this hypothesis passes from one state into another, and so do its attributes. The transition takes place through an unextended point: that is, time is cut in two by a timeless point, just as Space is cut in two by a breadthless line. Shadworth Hodgson seems to suppose that Plato held that the point possessed duration. It is well explained by Damascius— $d\mu\epsilon\rho\epsilon\epsilon$ $\epsilon\sigma\tau\tau\tau$ $\tilde{\eta}$ $\delta\delta\iota\delta\tau\eta\tau\iota\kappa a\delta\iota\delta\tau$ $\tauo\tilde{\nu}\tauo$ $\tilde{a}\chi\rho\rho\nu\nu\nu$.

156 a-157.

The notion is, any one state or condition which passes into a different condition has to pass through an intermediate

state, in which it is neither what it was nor what it is in course of becoming. Anaxagoras, from whom Plato took much of his Physics, says: où κεχώρισται τὰ ἐν τῷ ἑνὶ κόσμῳ oùδὲ ἀποκέκοπται πελέκει οὕτε τὸ θερμον ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ oὐτὲ τὸ ψυχρὸν ἀπὸ τοῦ θερμοῦ, Fr. 13 Mullach. This joined with his doctrine, adopted by Plato, that there is no minimum, οὕτε τοῦ σμικροῦ γέ ἐστι τό γε ἐλάχιστον, ἀλλ' ἕλασσον aἰεί, necessitates the presence of τὸ ἑν in and out of Space and Time.

156 d-e.

άρ' οὖν ἐστὶ τὸ ἄτοπον τοῦτο, ἐν ῷ τότ' ἃν εἰη ὅτε μεταβάλλει; τὸ ποῖον δή; τὸ ἐξαίφνης . . . (800 155 0).

157 b-159 b.

Here $T\tilde{a}\lambda\lambda a$ owe their predicates to their participation of $\tau \delta \tilde{\epsilon}\nu$. Cetera and ceterum are very inadequate renderings of the Greek neuter plural, $T\tilde{a}\lambda\lambda a$ expressing neither unity nor plurality, but food for both.

157 b.

Here we have the full phrase $\tau \tilde{a} \lambda \lambda a \tau o \tilde{v} \epsilon v \delta \varsigma$.

157 с.

The correlatives are $\delta \lambda o \nu$ and $\mu \delta \rho i a$: now $\tau \delta \delta \delta o \nu = \pi o \lambda \lambda \dot{a} \mu \delta \rho i a$, therefore any one $\mu \delta \rho i o \nu$ is not $\mu \delta \rho i o \nu$ of $\tau \dot{a} \pi o \lambda \lambda \dot{a} \mu \delta \rho i a$, but of $\tau \dot{o} \delta \lambda o \nu$. For unless $\tau \dot{o} \mu \delta \rho i o \nu$ —any given part —be part of itself, there must be one part of the lot of which the given Part is not part. Consequently if the given Part be a part of many parts, it must be a part of the parts minus the given Part. But if it be a part of the other parts, it must be a part of every one of the several parts taken by them-

selves, since $qu\dot{a}$ parts the parts are similar, and therefore must be a part of itself: q. a. e. E. g. a shilling is part of a pound, but a shilling is not a part of the several shillings which make up the pound. For, if it be a part $\tau \bar{\omega} \nu \pi \alpha \lambda \lambda \bar{\omega} \nu$ shillings, it must be either a part of itself, q. a. e., or of the remaining nineteen shillings. But as the other nineteen shillings, when out of relation to the pound, are nineteen totally independent units, the Part must be a part of them $qu\dot{a}$ units, and therefore of every one of them (since there is no difference between them $qu\dot{a}$ units), and therefore of itself, which is exactly similar to the rest. A Part is correlative to a Whole, but it has no relation whatsoever to any one or all of the other parts, save that of being a fellow-part of the same integer.

In Plato's day, abstract language was taken from Geometry; perhaps fraction and integer would be better renderings of $\mu \delta \rho i o \nu$ and $\delta \lambda o \nu$. Mutatis mutandis, the same reasoning is triumphant against Natural Realism, substituting Quality for Part, and Body for Whole. The Natural Realist makes all qualities, minus one, depend on the residual quality; so that we have either a quality which is more than a quality, or which is not a quality. The same reasoning applies to the Antithesis of Kant's Fourth Antinomy.

157 a.

ιόν.

Justifies the vulgate in *Phaedr.*, 249 b.

157 b.

The order of notions in the order of analysis is-

- είναι;
- 2. γίγνεσθαι;
- 3. συγκρίνεσθαι;
- 4. όμοιοῦσθαι.

Order of genesis e contra.

157 c.

μετέχε πη.

The Platonic $\mu \ell \theta_{\ell} \xi_{ic}$ is best illustrated by the *Concret* of Hegel, *i.e.* where an object or thought is seen and known to be the confluence of several elements—to be a process in its own nature, and not a mere stationary point of view; each object to be equal to itself, multiplied into all other things.— Wallace's *Hegel*, clxxvi. Cicero makes use of the same principle : semper enim ita assumit aliquid (sc. natura) ut ea quae prima dederit, ne deserat.—*De Fin.* IV. 14. It is the ideal side of the doctrine of Development.

157 c.

Here, α—τό γε ὅλον = ἕν ἐκ πολλῶν in d, = ἐξ ἀπάντων ἕν τέλειον γεγονός.

157 d. άδύνατον είναι : Sc. έστι.

Plato often uses words both in the ordinary and philosophic sense in the same passage: cf. oùdè μ ia, 143 d: aùroũ $\Pi a \rho \mu \epsilon \nu i \delta o \nu$, 136 d: $\ddot{a} \pi \epsilon \iota \rho o \nu$, *Phil*. 17 e: $\sigma \nu \mu \phi \epsilon \rho \epsilon \sigma \theta a \iota$, *Theaet*. 152 e.

157 e.

Tăλλa participates in Tò $č\nu$ through τὸ $č\lambda o\nu$; in modern language, through the notion Law, *i.e.* in the scientific meaning of the term, when "we think of the parts as held together by a certain force." This is Hamilton's description of physical unity.—REID, 852.

158 a. δ âν η μόριον όλου.

So the MSS., and they are right. The conjecture $\mu o \rho (ov \delta \lambda o \nu)$ is a mere truism, for the notion Whole is the correlation

of the notion Part. But $\mu \delta \rho_i o\nu \ \delta \lambda \delta v$ is emphatic, that which is a genuine part, and not a part per accidens. A shilling is $\frac{1}{20}$ of the amount of silver defined to be a legal pound : it is therefore, $qud \frac{1}{20}$, $\mu \delta \rho_i o\nu \ \delta \lambda \delta v$, because $\frac{1}{20} \times 20 = 1$: whereas a shilling qud shilling is only one amongst any number of shillings, and is only $\frac{1}{20}$ of £1, per accidens, just as it is $\frac{1}{100}$ of £5. Each part must be one, because the parts are $\pi \delta \lambda \lambda d$. Cf. $\delta d\delta' \ \delta \rho a \ \pi \delta \lambda \lambda \delta' \ \delta \sigma \tau_i \ T \ \delta \lambda \lambda \delta' \ \delta v$. 159. Besides, the proposed change would require $\tau \delta \tilde{\nu} \ \mu \delta \rho \delta v$.

158 e.

The order of notions is—

- 1. ἄπειρα και πεπερασμένα;
- 2. *èvavtía*;
- 3. avóµoia.

159 a.

Κατὰ μέν ἄρα έκάτερον.

(1). Tă $\lambda\lambda a quâ \pi \epsilon \pi \epsilon \rho a \sigma \mu \epsilon \nu a$ are similar;

· (2). Tă $\lambda\lambda a qu \hat{a}$ ă $\pi\epsilon\iota\rho a$ are similar;

(3). Tǎ $\lambda\lambda a$ quâ $\pi \epsilon \pi \epsilon \rho a \sigma \mu \epsilon \nu a$ kaì ǎ $\pi \epsilon \iota \rho a$ are dissimilar, both per se and inter se.

 $\dot{a}\mu\phi\sigma\tau\epsilon\rho\omega\varsigma$, *i. e.* as uniting two opposite predicates, a double contrariety, $\dot{\epsilon}\nu a\lambda\lambda\delta\xi$,

(1). πεπερασμένα και απειρα.

(2). πεπερασμένα και άπειρα.

159 b-160 b.

 $T\ddot{a}\lambda\lambda a$ are capable of no predicates whatsoever, if the One be one in alcofness. The key to this section is the notion $\chi \omega \rho \ell c$ —aloofness—the negation of actual relation. The One is allowed to be, but is relegated to isolation.

160 a.

Illustrates Hypothesis ii., as the order of Number is

ένός, δυοίν, τριών, περιττού, άρτίου.

The order is objective, $\phi \upsilon \sigma \varepsilon \iota$.

160 b-d. τὸ μη ὄν.

Negation is considered as relative to knowledge, and thus giving rise to the notion $\tilde{\epsilon}\tau\epsilon\rho\sigma\nu$ —otherness—distinctness.

160 b.

The order of notions is-

γνωστύν;
 ἕτερον.

The order is subjective.

160 d-163 b.

The One in this section, though non-existent, admits of positive predicates, which are contrary opposites. Here the One is granted what we would call a subjective existence.

160 e.

In scholastic language $\tau \dot{\rho} \mu \dot{\eta} - \dot{\rho} \nu$ has—

- 1. Illudditas;
- 2. Quidditas;
- 3. Hocceitas.

161 b.

If $To E_{\nu}$ have unlikeness to one, then the argument will not turn on anything like $To E_{\nu}$, nor will the hypothesis relate to one, but to something different. That is, $To E_{\nu}$, the subject of discussion, must have unity for its essence; if not, the hypothesis deals with something else. Mr. Jowett ignores the difference between $To E_{\nu}$ and E_{ν} .

162 b.

Tò $\mu \eta$ or has order $a + \mu \eta$ -order a; it therefore involves $\mu\epsilon\tau a\beta o\lambda \dot{\eta}$; and therefore all incompatible predicates. Here we have Hegelianism in concreto, as applied to Tò ov. Mr. Shadworth Hodgson, in his Philosophy of Reflection, attacks Hegelianism on the following grounds, which apply equally to Plato's proposition. It must be premised that Mr. Hodgson uses the term *contradictory* to signify, not the opposition of general and particular, but that between a proposition and its negative, *i.e.* difference of quality only: *e.g.* A is A, A is not A; while by a contrary he means that the negative particle joins on to the predicate : e.g. A is A, A is not-A. To resume, the objection is as follows: "The evolution of the concrete concept is his (Hegel's) fundamental idea; it evolves itself by Entgegensetzung, a concrete opposition containing undistinguished the purely logical opposition of contradistinction, and the opposition of content, which is contrariety. The former gives the motive power, the latter the order and arrangement, of the evolution. Thus the pure Nothing, Nichts, at the beginning is logically opposed to the pure Being, Sein; hence the movement between them. There is no opposition of content, no difference of content at all, between them, until they are conceived together; then they are perceived to be different in content, but at the same time to be a process, a Werden, not (either of them) a state or thing. The Whole makes one undistinguishable process of opposition, a becoming, Entgegensetzung, a Werden. To analyse

this process, to show what is due to perception, what to conception, what part of the opposition is due to content, and what to logical contradiction, would be to destroy it as a theory of the universe."—Vol. 1. pp. 384, 5. Again :..."Of two wholly contradictory terms, the one is thought as existent, the other as non-existent." "The negative member of a pair of contradictory terms, which is a pure creature of logical method, analogous to imaginary quantities in mathematics, is treated by Hegel as if it were a concept with a perceptual content. The "*Nichts*" at the beginning of the *Logik* is the first instance of it."—p. 382.

The question is, What is the value of a creature of logic? And here comes in the work of Kant. Kant showed that the intelligible element was indispensable. The universe was not a lot of separate things, set in an intellectual substratum, like stars in the heavens. No; the intelligible was required both for the stars and for the space in which they float. Be this theory as it may, it was extended by Hegel to the object; hence, in rerum natura, the intelligible element has more reality than its content, so far as that content is sensible. But as logic is the explicit statement of the intelligible, it follows that the logical form has more Wahrheit than its sensible padding. As to negation, which is the point of the process, Mr. Hodgson makes it arise from our fixing our attention on some one in a train of differents (p. 376). But surely things are different because they are already differenced, and the logical description of differentiation is Otherness, or Negation. And as before, the Negation of Logic is more real than the same material of sensation.

162 a.

Ι. ε. δεῖ αὐτὸ Τὸ μὴ-Ὅν ἔχειν τὸ εἶναι-μὴ-ὂν δεσμὸν τοῦ μὴεἶναι (εἰ μέλλει μὴ-εἶναι), ὁμοίως ὥσπερ δεῖ Τὸ Ὅν ἔχειν τὸ μὴ εἶναι Τὸ-μὴ-Ὅν δεσμὸν τοῦ εἶναι, ἕνα τελέως αὖ εἶναι ἦ.

I. e. To $\mu\eta$ -"Ov requires as a security for its existence as $\mu\eta$ -öv, that the proposition should be affirmative; *i. e.*

Tò
$$\mu\eta$$
-"Ov is $\mu\eta$ -ov;

and To'O_{ν} requires in the same way that the proposition should be negative; *i. e.*

Here Plato apparently regards affirmation and negation as an affection of the copula. The reasoning assumes that *contrariorum eadem scientia*. This is true of reflex, but not of direct consciousness. Of course all Philosophy is reflex.

162 a.

μετέχοντα τὸ μὲν ὅν οὐσίας (μὲν) τοῦ εἶναι-ὄν, μὴ οὐσίας δὲ τοῦ εἶναι-μὴ-ὄν. μὲν is understood after the first οὐσίας by a common ellipse: cf. τὸ δὲ μὴ-ὄν, μὴ οὐσίας μὲν τοῦ εἶναι μὴ-ὄν, οὐσίας δὲ τοῦ εἶναι μὴ-ὄν. For sense see preceding note, ib. b.

162 a.

Ι. e. el γàρ τὸ μὴ-ῶν μὴ ἔσται μὴ-ῶν (ἀλλὰ ἀνήσει τι τοῦ εἶναι τὸ μὴ-ῶν πρὸς τὸ μὴ εἶναι τὸ-μὴ-ῶν), εὐθὺς τὸ μὴ ῶν ἔσται ὄν.

 $\dot{a}\lambda\lambda\dot{a}$ introduces the same proposition in another form, thus :—

εἰ γὰρ τὸ μὴ-ὅν μὴ ἔσται μὴ-ὅν = the non-existent is nonexistent: an affirmative proposition: ἀλλὰ introduces it in another form: if the non-existent gives up its being nonexistent, and becomes not being the non-existent, the negatives are cancelled, and the non-existent exists.

It may be rendered, "if it does allow the affirmative essence of the Copula—the *is*—to merge in the negative essence of the

97

Predicate—the is not—the Copula becomes is not, and thereby cancels the is-not of the Predicate."

dνήσει is metaphorically the correlative of $\delta ε σμός$, infra, unless it hold fast by and not let its is slip into is-not.

163 b-164 b.

In this proposition, $\tau \delta \hat{\epsilon} \nu$ is totally deprived of $\check{\epsilon} \sigma \tau \iota$, and the emphasis is on $o\dot{\upsilon}\sigma(a\varsigma \dot{a}\pi o\upsilon\sigma(a)$.

164 a-b.

This conclusion is apparently the same as that of the First Hypothesis. In reality nothing can be more diverse. In the former case, The One possesses actually no predicate in particular, although, as the second proposition shows, it is capable of combining with all predicates whatsoever. In the latter case, The One has actually no predicate at all, because it is incapable of having any.

.164 b-165 e.

In this proposition $o\dot{v}\sigma i a$ is taken away from the $\tau \dot{o} \ddot{\epsilon} v$, and the effect on $\tau \ddot{a}\lambda\lambda a$ is considered. The result is $\phi ai\nu\epsilon\sigma$ - θai , *i.e.* a presented unity in things, somewhat like the Cause and Substance of Hume, more fictions. This is the view set forth by Brown, Lect. V. The emphasis is on $\phi ai\nu\epsilon\tau ai$.

164 b.

This proposition represents the views held by the majority of British philosophers and scientific men of the present day. Unity exists only in the mind; the object, according to circumstances, is only a majus or a minus in Quantity, Quality, or Degree.

165 e, to end.

δόξα.

In this proposition, $oi\sigma ia$ is totally denied of $\tau \delta \ \ddot{v}$: what amount of $oi\sigma ia$, then, can $\tau \ddot{a}\lambda\lambda a$ retain? None whatever; not even the impression— $\delta \delta \ddot{\xi} a$ —can be produced by $T \ddot{a}\lambda\lambda a$. That is to say, in The non-existence of The One, $T \ddot{a}\lambda\lambda a$ cannot produce in us the idea of quasi-unity allowed in the last hypothesis. Real unity being no more, artificial unity is gone too. Hume's quasi-idea is impossible.

166 a.

MSS. $\dot{\nu}\pi \dot{\sigma}$, rightly. The meaning is, the $\delta \dot{\sigma} \dot{z} \tau \dot{\sigma} \mu \dot{\eta} \dot{\sigma} \nu$ is never produced by $\tau \ddot{a} \lambda \lambda a$. $\dot{\nu}\pi \dot{\sigma}$ is applied to the action of a notion, $\delta i \dot{a} \tau \dot{\sigma} \pi \epsilon \pi \sigma \nu \theta \dot{\epsilon} \nu a \iota \tau \dot{\sigma} \dot{\nu} \pi' \dot{\epsilon} \kappa \epsilon \iota \nu \sigma \upsilon$, sc., $\dot{\epsilon} \nu \dot{\sigma} c - \pi \dot{a} \theta \sigma c$. Soph. 245 d, e. $\delta \sigma \xi \dot{a} \zeta \omega$ is used passively in this dialogue.

166 c.

ἀληθέστατα.

This is the solemn conclusion, the amen of the exposition. Nothing can be in worse taste than to censure the dialogue as $\ddot{a}\pi o v c$. An ethical discourse, which deals with our emotions, may conclude with an allegory; but a discussion like the *Parmenides*, conducted with mathematical formality and colourlessness, would show against the gorgeousness of a Platonic myth, somewhat like the Parthenon in a transformation scene.

APPENDICES.

-

.

 $\frac{1}{2}$

•

•

•

APPENDIX A.

THE fragments of Zeno, which illustrate the notion Tà $\pi o \lambda \lambda \dot{a}$ and its results, are as follows:—

 εἰ πολλὰ ἔστιν, ἀνάγκη τοσαῦτα εἶναι ὅσα ἔστι, καὶ οὕτε πλείονα αὐτῶν οῦτε ἐλάττονα. Εἰ δὲ τοσαῦτα ἔστιν ὅσα ἔστι, πεπερασμένα ἂν εἴη. Which conclusion conflicts with Tò ἕν.

2. εἰ πολλὰ ἔστιν, ἄπειρα τὰ ὄντα ἐστίν ἀεὶ γὰρ ἕτερα μεταξὺ τῶν ὄντων ἐστί, καὶ πάλιν ἐκείνων ἕτερα μεταξύ. Καὶ οὕτως ἄπειρα τὰ ὄντα ἐστί. Which conclusion conflicts with the former, and both with Tò ἕν.

3. ϵ ỉ πολλὰ ἔστιν, ἀνάγκη αὐτὰ μικρά τε εἶναι καὶ μεγάλα μικρὰ μέν, ὥστε μὴ ἔχειν μέγεθος, μεγάλα δὲ ὥστε ἄπειρα εἶναι. Zeno here points out the true objection to the atom and space as metaphysical ultima: the atom is all quality, and space is all quantity.

Zeno's arguments against motion bring the fact, when analysed, into collision with Tò $\sharp\nu$. Thus motion takes place from point to point, therefore within determinate limits: therefore, to make motion rational, intelligible things must be $\pi\epsilon\pi\epsilon\rho a\sigma\mu i\nu a$: q.a.e. Again, the space between the points is $a\pi\epsilon\rho\rho\nu$: q.a.e.

APPENDIX A.

THE fragments of Zeno, which illustrate the notion Tà $\pi o \lambda \lambda \dot{a}$ and its results, are as follows:—

 εἰ πολλὰ ἔστιν, ἀνάγκη τοσαῦτα εἶναι ὅσα ἔστι, καὶ οὖτε πλείονα αὐτῶν οῦτε ἐλάττονα. Εἰ δὲ τοσαῦτα ἔστιν ὅσα ἔστι, πεπερασμένα ἂν εἴη. Which conclusion conflicts with Tò ἕν.

2. εἰ πολλὰ ἔστιν, ἄπειρα τὰ ὄντα ἐστίν ἀεὶ γὰρ ἕτερα μεταξὺ τῶν ὄντων ἐστί, καὶ πάλιν ἐκείνων ἕτερα μεταξύ. Καὶ οὕτως ἄπειρα τὰ ὄντα ἐστί. Which conclusion conflicts with the former, and both with Tò ἕν.

3. εἰ πολλὰ ἔστιν, ἀνάγκη αὐτὰ μικρά τε εἶναι καὶ μεγάλα μικρὰ μέν, ὥστε μὴ ἔχειν μέγεθος, μεγάλα δὲ ὥστε ἄπειρα εἶναι. Zeno here points out the true objection to the atom and space as metaphysical ultima: the atom is all quality, and space is all quantity.

Zeno's arguments against motion bring the fact, when analysed, into collision with Tò $\sharp\nu$. Thus motion takes place from point to point, therefore within determinate limits: therefore, to make motion rational, intelligible things must be $\pi\epsilon\pi\epsilon\rho\alpha\sigma\mu\epsilon'\nu\alpha$: q.a.e. Again, the space between the points is $\mathring{a}\pi\epsilon\rho\rho\nu$: q.a.e.

APPENDIX.

The Flying Arrow is made comprehensible by Mr. Proctor's *Photographs of a Galloping Horse.** At a given moment, the horse is point-blank to the plate. Professor Monck's objection, that the body might move during the breaks,† would have served Zeno, for it would bring out his point that rest is motion and motion rest.

Plato makes much use of Zeno; for Tò $\delta \lambda o \nu$, being $\ell \nu$ $\ell \tau \ell \rho \varphi$, is on the way to motion.

* Gentleman's Magazine, December, 1881.

† Monck's Hamilton, p. 98.

APPENDIX B.

ό τρίτος ανθρωπος.

PLATO'S method of specification is given most fully in the *Philebus*, 14 c-18 d. It has nothing to do with referring, say, an individual man to the class Man, a process which is justly caricatured in $\delta \tau \rho i \tau o \varepsilon \, a \nu \theta \rho \omega \pi o \varepsilon$. If the man is in the class, why do you take him out of it? If he is not in it, how do you get him into it? By a medium, which must be related, and both; therefore $\delta \tau \rho i \tau o \varepsilon \, a \nu \theta \rho \omega - \pi o \varepsilon$ is irrepressible.

The Platonic process states that there is a unity which can be discerned; that such unity is one pole, while the other is lost in indefiniteness, $\tau \partial \ \ddot{a}\pi\epsilon\iota\rho\sigma\nu$; that the investigator must discover and count the varieties which lie between the two limits, and in that way approach real unity; and when such unity is discovered, we may then disregard the endless variety of intermediate details. It is, therefore, a process of positive research, and not a barren negative. The thing is to be found, if we search, $\epsilon \iota \rho \eta \sigma \epsilon \iota \nu \gamma \lambda \rho \ \dot{\epsilon} \nu \sigma \bar{\upsilon} \sigma a \nu$. The basis of the process is Tò $\ddot{\epsilon}\nu$, just as the basis of Aristotle's view is the existence of $\gamma \epsilon \iota \eta$ in nature. Mill, similarly, has to build his logic on causation, as he understands it; but, to the consistant empirical, there can be no basis of logic except $\tau \partial$

APPENDIX.

 $\sigma \nu \mu \beta \epsilon \beta \eta \kappa \delta \varsigma$. "All things," says Hegel, "are a judgment: that is to say, they are individuals, which are a universality or inner nature in themselves. They are a universal, which is individuality. Their universality and individuality are distinguished, but the one is at the same time identical with the other."* Plato's process, as well as Hegel's, is safe against δ τρίτος ἄνθρωπος, which no empirical logic is.

* Wallace's Hegel, p. 258.

FINIS.